

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 89

Dijous, 30 de maig de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 59, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00388/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (tram. 300-00974/06) (p. 11)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració dels treballadors i treballadores i els residents estrangers extraordinaris (tram. 300-00140/06) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració social dels immigrants (tram. 300-00576/06) (p. 15)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme i la xenofòbia (tram. 300-00936/06) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic (tram. 300-00345/06) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme (tram. 302-00230/06) (p. 34)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat (tram. 302-00231/06) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00232/06) (p. 43)

Moció

subsegüent a les interpellacions al Consell Executiu sobre la problemàtica plantejada per la reducció d'efectius policials i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'àrea metropolitana (tram. 302-00235/06) (p. 44)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris (tram. 302-00233/06) (p. 50)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità (tram. 302-00234/06) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a l'ocupació (tram. 302-00236/06) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (tram. 302-00237/06) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de l'autoempresa i l'autoocupació (tram. 302-00239/06) (p. 70)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 59.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i els consellers d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00388/06)

El punt novè és la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller. No es pot oblidar que hi ha hagut molts canvis en la societat actual i l'esport ha adquirit arreu del món una dimensió realment extraordinària, no? La introducció de la pràctica esportiva com a forma de lleure i la seva valoració com a factor per a la millora de la salut i la qualitat de vida han contribuït, en bona mesura, a la generalització de la seva pràctica. Més enllà de la seva funció competitiva, de lleure i recreativa, l'esport s'ha de considerar com un instrument educatiu fonamental de cohesió social, i així també ho va establir el Fòrum Europeu de l'Esport.

A Catalunya, té una activitat molt dinàmica per la seva pròpia configuració de teixit esportiu amb participació de la societat catalana. En aquest marc és imprescindible una bona planificació i programació per part de la Generalitat, que ha de procurar que hi hagin recursos suficients per desenvolupar aquesta política esportiva, amb un diàleg amb tot el teixit associatiu que considerem veritablement important establir tot aquest marc de relacions, potenciar-lo per tal que rendibilitzin totes les seves activitats.

D'acord amb aquesta realitat, l'esport presenta aspectes molt diferenciats, que crec que cal destacar. Començaré per l'esport escolar, que és on s'inicien molts nens en el món esportiu. Crec l'esport escolar desenvolupa un paper fonamental en el paper de la infància, donat que forma part de l'educació integral dels nens. Els proporciona hàbits de comportament i pautes de formació com a persones. Cal incrementar la participació del Departament d'Ensenyament.

Es va aprovar en aquest Parlament una resolució per tal d'incorporar la planificació de l'esport escolar pel Departament d'Ensenyament, i cada vegada planifica

menys, col·labora menys en el disseny de tot aquest esport, per conjugar els objectius entre educadors i els entrenadors.

Tots aquests centres d'ensenyament públic o privats han de disposar d'instal·lacions esportives en condicions, per tal de poder transmetre i que tinguin capacitat d'exercir l'esport en aquestes instal·lacions, però no tan sols en horari lectiu, sinó en horari extralectiu. Per tant, cal intensificar aquests convenis amb molts centres que no s'acaben d'assignar i que eviten que molts nens puguin exercir aquesta pràctica.

Per altra banda, la implantació de la LOGSE va suposar un canvi profund en les estructures educatives; l'arribada als instituts dels nens de dotze anys va provocar un descens de la pràctica esportiva en adolescència. Va haver-hi un desgavell entre el que és la primària i la secundària, i es perden molts nens enmig, que després no continuen aquesta pràctica esportiva.

Creiem que cal revisar el model de l'esport en edats escolars, perquè en aquests centres de l'ESO no hi ha tradició esportiva i, fins i tot, en moltes ocasions, l'horari d'utilització de les mateixes instal·lacions en horari fora lectiu queden a l'arbitri que bidell d'aquell centre permeti utilitzar aquestes instal·lacions, i es troben moltes vegades amb greus impediments a l'hora de poder, fins i tot, utilitzar aquestes estructures.

Vull destacar el treball i la tasca tan important que estan portant a terme els consells esportius en l'organització de l'esport l'escolar, i el problema sempre amb què es troben és probablement el que sempre manifesten: la seva falta de recursos per planificar, amb solidesa i amb estabilitat, les seves actuacions i les seves activitats.

Aquesta programació, l'han de desenvolupar amb continuïtat i amb suficiència econòmica, per tal de poder fer unes planificacions a mitjà i llarg termini, que no sempre es poden produir. Nosaltres, el que reclamem és aquesta coordinació entre l'esport de primària, després, també, a secundària, lligat amb l'esport universitari. Sobretot, també, el pas dels nens des de l'esport escolar fins als clubs, perquè aquesta falta de descoordinació moltes vegades el que provoca és que hi hagi una dispersió de recursos i també d'esforços a l'hora de garantir, amb eficàcia, totes aquestes mesures.

Per altra banda, considerem que en l'esport universitari també s'ha de fer un gran esforç, perquè, d'acord que amb l'autonomia universitària correspon a cada universitat l'organització del seu propi esport, però, tot i això... A l'Estat, també, eh? A la Generalitat també li correspon la promoció i la programació d'aquest esport, donat que en aquest àmbit la pràctica, sobretot també aquí a Catalunya, està en un índex molt baix.

Potser es podria parlar també de revisar aquest nou model, amb finalitats d'implantar un model que tingui en compte la incorporació de repercussió curricular d'aquest esport. Algunes universitats han començat a fer-ho, però cal estendre-ho i, fins i tot, podríem establir unes lligues universitàries a l'àmbit de Catalunya i fins i tot també a la resta de l'Estat, no? És un programa que s'està impulsant i crec que seria convenient potenciar-lo.

Sobre l'esport d'alt nivell, simplement, d'acord que estan els programes ADO, que són programes que tenen els seus defectes, s'estan replantejats, s'estan valorant, però aquí també a la Generalitat li correspon impulsar, i fomentar, i recolzar...

Reconeixem el Programa ARC, crec que falta el Decret de designació, o l'instrument per aprovar determinades condicions de desenvolupament. Creiem, per altra banda, que cal incrementar també la coordinació amb el CAR, i que es potenciïn especialment es programes de detecció de talents joves, perquè, si no, d'altra banda, si no hi ha una potenciació per tal d'incloure aquests plans i programes d'alt nivell competitiu dels nens dels clubs, es perden molts valors que probablement podrien incorporar-se dins d'aquesta pràctica, no? Creiem també, a més, que s'haurien de potenciar els programes efectius de tutoria, per tal que es pugui compatibilitzar l'horari escolar i després també, fins i tot, l'acadèmic, i la possible, després, integració d'aquestes activitats esportives al món escolar.

Sobre l'esport del lleure ja es va aprovar també aquí amb la Llei la Federació de l'Esport per a Tothom. S'ha posat de manifest, a més, els avantatges socioeconòmics, hi ha informes de l'OMS, que valora molt positivament la pràctica d'aquest esport i la recomanació d'imposar aquests programes per impulsar aquesta activitat, amb la finalitat de contribuir a la millora per a la salut.

Però, tot i l'esport, les diferents modalitats de l'esport, el que és bàsic i que per a nosaltres donem com a prioritari són les instal·lacions esportives. Moltes instal·lacions esportives es necessiten per exercir la pràctica de totes aquestes modalitats i sobretot que hi hagi un bon equilibri a tot el territori a Catalunya, per tal de poder garantir l'accés a totes les persones que necessiten de la seva pràctica de l'esport. Nosaltres considerem que ha mancat al llarg de molts anys una planificació d'equipaments esportius. A les Olimpíades de l'any 92 es va fer un gran esforç, després va haver-hi una davallada de les inversions i, a més a més, un retrocés en aquesta planificació. Per altra banda, això va suposar una devaluació de moltes d'aquestes instal·lacions i va permetre també que..., bé, va evitar que moltes poguessin instal·lar o construir moltes instal·lacions esportives, de fet, perquè requerien el finançament que no van trobar per part del seu Departament.

Això ho hem patit i ho estem pagant ara amb les dues darreres convocatòries on va haver-hi demandes de més de 104 milions de pessetes. Nosaltres valorem que hi hagi una segona convocatòria, la primera de 6.000 milions, i després, aquesta altra, que no arriba als 4.000 milions, que penso que pot donar una resposta. Però totes aquestes convocatòries, totes aquestes subvencions, se sustenten d'un pla de planificació com és el PIEC. Nosaltres creiem que aquest instrument jurídic i tècnic és un instrument bo, és un instrument d'un valor tècnic molt positiu i, a més a més, d'una gran qualitat.

Però penso que aquest pla s'ha d'aprovar, des que es va aprovar la Llei de jurisdicció esportiva, l'any 98, es va donar un termini d'un any per aprovar el PIEC. Han passat més de tres anys i encara aquest Pla no s'ha

aprovat. Llavors resulta que amb un pla, que és la base de tota la planificació, sobre aquest Pla és d'on deriven totes les convocatòries, i aquest pla no està aprovat. Aquesta falta d'autoritat, probablement, i aquesta desorientació moltes vegades en les directrius de planificació i requisits tècnics, fa que després hi hagi problemes a l'hora de poder equilibrar tot el territori. Hi ha una demanda, hi ha unes necessitats, hi ha unes mancances, sobretot al que és la xarxa bàsica, d'un 26%, que és la base, és el que tots reclamen. Després la complementària, ja veurem també com s'equilibra l'oferta i la demanda, però el que sí que creiem que és molt important és que s'aprovi aquest Pla.

Vostè, senyor conseller, per quins motius encara no s'ha aprovat el PIEC? Quan creu que es pot aprovar? De totes maneres, també considerem que aquest retard, amb l'aprovació del PIEC, ha portat que, fins i tot, es valori també a vegades la necessitat i la conveniència de fins i tot modificar-lo abans d'aprovar-ho, entre d'altres coses perquè s'ha posat de manifest que hi ha una sèrie de models tipològics en les instal·lacions que potser caldria replantejar. Perquè l'actual demanda és sobre un tipus d'esport, que probablement no requereix les condicions tècniques que s'exigeix en aquest PIEC, perquè, com deia també, aquest PIEC té unes instal·lacions d'un alt nivell tècnic, però probablement per fer determinades pràctiques de l'esport no es requereixen determinades infraestructures, que són molt cares i que després no es rendibilitzen.

En aquest sentit, posaré un exemple que va passar als consells esportius en la construcció d'una pista esportiva al municipi de Bunyola, a Santa Coloma de Farners. Van demanar una subvenció de 6 milions de pessetes per construir en un campament una pista esportiva, i resulta que les instal·lacions que havien de fer elèctriques, etcètera, els pujaven més de 16 milions i, fins i tot, probablement en el municipi no tenien suficient capacitat elèctrica per donar aquest subministrament elèctric, perquè els nens probablement, després de sopar facin algun partit. Crec que és important que hi hagi aquesta adequació d'instal·lació en funció de la demanda que té la societat, perquè no es pot oblidar, com deia abans, que el canvi de la societat en la pràctica de l'esport probablement ha de fer canviar aquests plantejaments entorn al PIEC.

Llavors, nosaltres, el que sí que volem dir és que valorem positivament, valorem la qualificació tècnica del PIEC. Creiem que és un bon instrument, que probablement requereix nous plantejaments, i crec que abans d'aprovar-los hauríem d'introduir aquests nous plantejaments.

Per altra banda, també, les convocatòries que es deriven d'aquesta planificació s'haurien de replantejar, perquè a vegades hi ha clàusules que són, fins i tot, abusives. No abusives, sinó gravoses per a la mateixa persona que sol·licita..., la mateixa entitat o, fins i tot, també municipis que sol·liciten aquestes subvencions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

...que no poden complir les condicions i que han de retornar aquests... Gràcies, president.

En aquest sentit m'agradaria saber quantes se n'han retornat i quines són les previsions que té al respecte.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, perquè s'acumulen les dues interpellacions, ara, el senyor Josep Casajuana, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la interpellació que hem presentat l'entemem com un instrument parlamentari per canalitzar i fer arribar al Govern la preocupació que viu l'esport català deu anys després dels Jocs Olímpics de Barcelona, que van suposar una fita cabdal per a l'esport al nostre país, però que els successius governs de CiU no han valorat la seva capacitat dinamitzadora, el projecte compartit i viscut amb intensitat per tots els agents esportius de Catalunya, i això ens ha abocat a la pèrdua de pes específic de l'esport català i a la mediocritat actual.

(El president s'absenta del Saló de sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo entenc que vostès manen sobre l'esport català, però no el governen. La política esportiva de la Generalitat de Catalunya està avui sense direcció, i això causa perplexitat dins el món de l'esport català. Vol una demostració ben evident? La inusual mobilitat dels alts càrrecs esportius. Cinc secretaris generals de l'Esport: en Josep-Lluís Vilaseca, en Fidel Sust, en Pere Sust, en Joan Anton Camuñas, i en Josep Maldonado, en els darrers set anys.

Per cert, que el senyor Maldonado arriba al càrrec, es qualifica com a pujolista abans que convergent, i afirma, literalment, com a prova de la confiança rebuda, que a la Generalitat li han dit que «tiri milles». Bé, a més, es despenja amb l'elaboració d'un llibre blanc de l'esport català com un dels seus projectes emblemàtics, després de vint-i-dos anys de Govern de CiU i que moltes de les propostes del Congrés de l'Esport Català que va llançar el senyor Josep-Lluís Vilaseca, l'any 94, estiguin dormint el somni dels justos.

Vostès han anat cremant els secretaris generals citats, pel menysteniment dels successius governs de CiU respecte al nostre esport, i li han imposat la penitència de funcionar amb uns pressupostos raquítics, per haver tingut la gosadia d'organitzar uns jocs olímpics quan vostès no els lideraven.

Senyor conseller, per al bé del nostre esport, li reclamem que exerceixi també de conseller d'esport, donada la debilitat de la Secretaria General de l'Esport, clarament subordinada, tant políticament com pressupostària, a la Secretaria General de Cultura. El que no pot ser, senyor conseller, és tenir un cotxe de carreres com el que és l'esport català en aquest moment, un gran cotxe de carreres, i que no se li doni la benzina necessària per poder guanyar un Fórmula-1.

Hem passat d'uns pressupostos d'esports de la Generalitat de Catalunya d'11.800 milions de pessetes al 92, o si vol 9.400 al 94 –ja superat el caràcter excepcional dels Jocs–, als 6.653 milions d'enguany. Mentrestant, el pressupost de la Generalitat s'ha pràcticament doblat. Al 94 el Govern va fer la darrera convocatòria de subvencions per construir i condicionar instal·lacions esportives fins a la del novembre del 2000. N'ha parlat extensament la senyora Maria Àngels Esteller: entre el 94 i el 2000 l'erm més absolut, com si el món esportiu català hagués de fer aquesta penitència de què hem parlat abans. No és estrany, doncs, que a la convocatòria d'ara fa un any i mig, dotada amb 6.000 milions de pessetes, per al període 2001-2003, més de cinc-cents ajuntaments de Catalunya i altres promotors d'instal·lacions presentessin projectes a subvencionar per, senyora Esteller, 104.000 milions de pessetes, hem tingut un petit lapsus: 104.000 milions de pessetes. S'havien anat embassant les demandes, i ara la presa s'ha esberlat i ha produït una riuada.

Cal recordar-li, senyor conseller, que segons l'Estatut d'autonomia de Catalunya la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre esport i lleure? Sort n'hem tingut aquests anys de l'esforç inversor, quasi en solitari, de les corporacions locals. Però ara s'estranyen que els demanin que vostès entrin com a socis en aquesta empresa de relançament, de nou salt endavant, de l'esport de Catalunya?

Nosaltres creiem que el Govern de Catalunya ha de tancar aquesta etapa de gasiveria i menysteniment envers la vitalitat esportiva que demostra el país. La desproporció entre els 6.000 milions de la convocatòria del novembre del 2000 i els 104.000 és massa evident.

Sobre l'instrument per portar a terme això, el famós PIEC, coincideixo bàsicament en el que deia la senyora Esteller: és un magnífic treball tècnic. El senyor Francesc Fàbregas hi ha esmerçat deu anys de la seva vida com a cap de serveis a Esplugues destinat a aquest tema. Serà una magnífica eina per a un futur govern, però la prova que no es pot aprovar tal com està és que vostès el van presentar l'estiu, concretament el juliol del 2000, i no han tingut el coratge d'aprovar-lo, perquè tal com està ara és inaprovable, no hi ha l'acord polític bàsic entre les institucions que l'han de cofinançar i que l'han de posar en càrrega.

També l'esport d'iniciació creiem que cal que tingui un nou impuls per part del Govern de Catalunya, no està prou ben considerat. Quan pensen portar a terme la creació de la comissió mixta entre la unió dels quaranta-cinc consells esportius de Catalunya, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat i la Secretaria General de l'Esport, ara caldria afegir-hi el DURSI, per poder fer efectiva la inclusió de l'esport en edat escolar dins el projecte educatiu de cada centre, com es va adoptar en una comissió de Política Cultural, en què no érem vostè i jo, però hi havia, doncs, el senyor Pujals i hi havia, per exemple, doncs, el president de la Unió de Consells Esportius, el febrer del 98, i en què hi havia un consens bàsic entre tots els grups parlamentaris? Aquí hi ha algun parlamentari que hi era, en aquella reunió.

No hi ha hagut manera. Vostès funcionen amb compartiments estancs, amb una política de «chiringuitos», i Esports ara l'han adjudicat a Cultura, abans estava dins de Presidència, però Ensenyament no se n'adona, i no hi ha manera de fer polítiques transversals, cadascú a la seva, «cada palo que aguante su vela», que dirien en castellà.

Bé, hi han casos dramàtics, respecte a la convocatòria de subvencions del 2000, de clientelisme i barroeria. Li posaré el cas del Futbol Club Martinenc, del Guinardó, vostè el coneix, el senyor Curto el coneix, que és un home *connaissanceur* del món del futbol. El Futbol Club Martinenc demana subvenció, també la demana l'Ajuntament de Barcelona, que és el titular de la instal·lació. La Generalitat concedeix la subvenció al Martinenc, encara que no tenia els requisits necessaris, perquè ni estava feta l'adjudicació de la instal·lació ni havia estat autoritzat per l'Ajuntament per sol·licitar aquesta subvenció en una instal·lació municipal. Vostès la donen en el Martinenc, no la donen a l'Ajuntament, que complia tots els requisits, l'Ajuntament impugna la resolució, vostè, senyor Vilajoana, respon a l'Ajuntament dient-li que té raó, retira la subvenció al club i no la dona a l'Ajuntament. Clar, això està ara als tribunals. De casos com aquest, de la convocatòria de subvencions del novembre del 2000, n'hi ha un centenar que estan pendents de la resolució del contenciós administratiu. Les meves xifres són que voregen el centenar, a hores d'ara. No li parlaré, solament un breu paràgraf, de la barroeria del Grup Municipal de l'Ajuntament d'Avinyó, que, després de rebre la subvenció de la Secretaria General de l'Esport, adrecen al poble un escrit que diu: «La quantitat que ens han concedit supera la rebuda per algunes comarques veïnes. Les ajudes sol·licitades al Departament pujaven a 106.000 milions de pessetes i la partida pressupostària de la Generalitat era de 6.000 milions. No ha estat una tasca senzilla, al contrari, ha estat àrdua i molt difícil, ja que ha calgut convidar consellers, parlamentaris, secretaris generals i persones vinculades al món polític en general a visitar i conèixer Avinyó per sensibilitzar-los de les nostres mancances, a part dels viatges que ha calgut fer a Barcelona.» Diuen, després, que aquesta inversió a Avinyó suposa el 55% de tota la inversió del Bages i el 26% del total de la Catalunya central. Li'n puc passar la còpia, em consta que la té, però si no la tingúes a mà i en vol disposar, la hi passo.

Com que veig que hi ha el timbre vermell, em reservo per a la rèplica, per continuar el que serien retrets, però també línies de futur, que és el que ens interessa a tots plegats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Casajuana. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Casajuana, senyora Esteller, bé, la interpellació em demanava que marquéssim les línies d'actuació de la política esportiva del Govern de Cata-

lunya, però hi ha hagut una sèrie d'intervencions que em sembla que serà més interessant que en contesti alguns aspectes que vostès m'han plantejat, però sí que els voldria dir, a part d'agrar-los el fet que hagin volgut acumular les seves intervencions, que permetrà unes intervencions molt més interessants i molt més ordenades, jo voldria dir que la nostra línia d'actuació, que això comporta uns programes de govern que després detallaré, o ara o bé en l'altra intervenció meva, passa per tres grans objectius, que són: humanitzar i promocionar l'esport per a totes les edats, per a homes i dones, per a gent jove i gent gran i per a tot el conjunt del país; projectar i internacionalitzar l'esport català, i elevar el nivell de l'esport català. Aquests són els tres eixos clars de la nostra política.

Això comporta una sèrie de programes d'actuació, i un, i molt important, és l'esport escolar, que estic totalment d'acord amb vostè, senyora diputada, que és un element determinant, que, en aquests moments, la feina feta pels consells escolars de Catalunya és molt important, els quaranta-cinc consells esportius estan fent una gran feina, han necessitat més recursos i aquest any se'ls ha donat un 20% més de recursos, i volem seguir en aquesta línia, ens sembla molt positiva la feina que fan, i això ha permès que s'arribi a 180.000 escolars.

També voldria dir, i hi estic d'acord amb vostè, que hem de fer un esforç especial en la línia de l'esport universitari, i també dir-li que ja en aquests moments s'ha implementat un programa de captació de nous talents, conjuntament amb les federacions i amb la UFEC, perquè d'aquests 180.000 escolars, a on nosaltres volem fer l'èmfasi més important, en el factor educatiu de l'esport i en el lleure..., també ha de ser una bona base per captar els esportistes que en el futur han de ser l'elit de l'esport català, que és un altre dels objectius del programa.

En aquest sentit, i una miqueta també contesto al senyor Casajuana, quan parlem de coordinació i transversalitat és cert que l'esport cada dia és més heterogeni i més transversal, i afecta, sens dubte, el món de l'ensenyament, el món universitari, també el món de l'urbanisme –hi ha un factor urbanístic importantíssim–, també factors econòmics –cada vegada més és un motor econòmic, i, per tant, vol dir creador de llocs de treball, etcètera. Per tant, és, evidentment, cada vegada més transversal, i per això el Consell Català de l'Esport incorpora Ensenyament, Universitats, Agricultura, Urbanisme, Governació, al Consell Català de l'Esport, precisament, per facilitar aquestes polítiques transversals que cada dia són més importants.

Respecte també a un altre eix important a què s'han referit tots dos vostès, és la planificació de les instal·lacions esportives, que és l'element determinant que permet aquesta voluntat de promocionar l'esport a tots els nivells, a totes les ciutats i al conjunt del territori, m'alegra sentir-los quan em diuen que, tècnicament, el PIEC és un gran instrument, i em diuen per què no l'hem aprovat. En aquests moments el PIEC està sobre la taula del Consell Català de l'Esport i estem analitzant alguns elements que creiem que són millorables i que es poden corregir. Bàsicament, i vostès ho han dit molt

clarament, en dos aspectes: un, amb la flexibilitat, encara que el mateix PIEC preveu una comissió d'experts que pot modificar aquest PIEC, diguéssim, a partir de fets concrets –repeteixo–, experts independents de reconegut prestigi que poden prendre decisions sobre l'aplicació d'aquest PIEC..., però sí que entenem que es poden modificar elements a dos nivells: una adaptació més, sobretot, en un territori heterogeni i, sobretot, en poblacions de baixa població –aquest seria un element que crec que es pot millorar, i en això volem treballar–, i, en segon lloc, també, en algun aspecte, amb els estàndards de qualitat. Jo crec que hem fet un PIEC absolutament ben fet tècnicament, reconegut a nivell europeu, però és real, també, que hi han situacions concretes que en instal·lacions de menys prestacions donarien un servei necessari a aquests municipis concrets en els quals volem treballar, i per això en aquests moments el PIEC està sobre la taula, s'hi està treballant, però, en qualsevol cas, és evident que és una bona base per a la presa de decisions i que és un instrument imprescindible per marcar la qualitat del nostre sistema d'instal·lacions, era una eina imprescindible, ho és i ho serà, i, en aquest sentit, el que volem és acabar aquest procés d'adaptació i aprovar-ho en el més curt termini possible amb aquest diàleg que s'està produint dintre del Consell Català de l'Esport, escoltant tots els sectors implicats i acceptant i analitzant les seves sol·licituds.

S'ha parlat de pressupost, el diputat Casajuana, i em parlava del pressupost de l'any 94 i la reducció que ell situava respecte al pressupost d'aquest any, on, com ell sap molt bé, s'ha fet un esforç molt important d'increment d'inversions, no només al pressupost, sinó també de plantejar inversions plurianuals que ens permeten també incrementar aquesta necessitat de diners que té el sector de l'esport.

Jo voldria dir-li que el 94, en el pressupost del 94, s'hi incorporaven les inversions fetes al Circuit de Catalunya, i, per tant, era un pressupost atípic. És a dir, en aquests moments les inversions que fem en l'esport d'aquests 6.500 milions de pessetes representen un esforç important que s'està fent en aquesta línia econòmica.

Jo voldria dir, també en el terreny de les infraestructures, que des de l'any 81 el Govern de la Generalitat ha invertit en instal·lacions esportives més de 51.000 milions de pessetes, i també recordar-los que en aquesta legislatura la Conselleria de Cultura i Esport hi invertirà més de 10.000 milions de pessetes. Això és superior al que ens demana d'inversió el PIEC, la inversió que fa la Generalitat.

En qualsevol cas, també és una voluntat clara el que nosaltres voler seguir invertint, i, realment, el que ha passat aquestes darreres convocatòries són dues coses: en establir el PIEC, que marcava uns dèficits, el que han fet els ajuntaments és acollir-se en aquest PIEC, la qual cosa vol dir que el PIEC estava ben fet, i ens marcava que el total d'instal·lacions que actualment té el país suposa el 72% del total necessari, o sigui, tenim un dèficit d'un 28%. Pràcticament, les sol·licituds que han arribat són aquest 28% de dèficit, cosa que vol dir –repeteixo– que el PIEC ha fet una bona anàlisi. Tam-

bé és raonable que això no es pugui suportar en una única convocatòria ni en un any. Per tant, és raonable que de les 809 sol·licituds, de què 188 no eren subvencionables –per tant, ens vam situar sobre 700–, doncs, que no puguem donar resposta en un any, ni en una convocatòria ni en dues, aquesta resposta..., ningú pot resoldre el dèficit, de cop, en un any, dos anys, però sí que és evident que hem de seguir tot un pla d'inversions que ens permeti resoldre aquest dèficit.

En qualsevol cas, ja en la primera convocatòria, amb les 208 obres que es van tirar endavant, ja hem superat i hem arreglat un 20% del dèficit que hi havia en el país. Per tant, en aquesta primera convocatòria s'ha fet una feina molt important. Hem tret una segona convocatòria de 3.000 milions i escaig en què tornarem a superar dèficit, i sí que hi ha una voluntat per part del Govern de la Generalitat de seguir anualment, o, per dir-ho així, en la propera legislatura fer noves convocatòries que ens permetin anar resolent aquests propers anys aquests dèficits que s'establien.

Vostè també ha parlat de Llibre blanc. Volem fer un llibre blanc, però no, senzillament, perquè ara, després de vint-i-dos anys, hem de fer un llibre blanc, sinó perquè entenem que els darrers anys hi ha hagut un canvi tan important en el món de l'esport i tan positiu, en el sentit de diversitat, heterogeneïtat, aspectes nous, nous agents en el món de l'esport –empreses, per exemple, que en aquests moments estan fent una tasca molt positiva, sobretot a nivell urbà, donant respostes esportives–, que entenem que aquest és un bon moment per fer una anàlisi del moment de l'esport i, a més a més, també, fer una planificació a deu anys de quines són les polítiques que hem d'aplicar, perquè, realment, donem resposta a aquesta nova necessitat que té el ciutadà.

A veure, estem en un país absolutament esportiu. Les darreres dades que tenim, que són molt recents, situen que a Catalunya més d'un 64% de la població practica l'esport d'una forma regular i un 87% de la població ho fa de forma ocasional, però fa activitat cada any, i això va molt lligat, per dir-ho així, a la natació a l'estiu i a l'esquí a l'hivern. Un país que té el 87% de la població que practica una activitat esportiva podem dir clarament que estem davant d'un país on l'esport és un element determinant.

Nous factors que hi intervenen són –repeteixo– aquests nous agents que actuen en l'esport. En aquests moments tenim seixanta-quatre federacions que belluguen més de 600.000 llicències, amb un creixement del 4% anual d'aquestes llicències, i estem en un país que té 30.600 espais esportius. Estem, en tot això, en un nivell dels millors d'Europa. Per tant, no podem dir que en aquests moments estem en un país a on la política que s'aplica és una política mediocre.

Per tant, repeteixo: el PIEC és una eina fonamental, com és una eina fonamental el cens d'espais esportius, que en això necessitem també la col·laboració dels ajuntaments per introduir qualsevol tipus de novetat que ens permeti reactualitzar aquest cens permanentment, i, en aquest sentit, Internet ha de ser un element determinant per a aquesta actualització, i la voluntat és que aquest cens estigui *online* permanentment i que qualsevol mi-

llora es pugui introduir o que qualsevol dèficit sigui conegut; Pla d'inversions que ens permeti anar eixugant aquest dèficit els propers anys i voluntat per part del Govern d'assumir aquests dèficits i anar invertint en aquests sectors, que, a més a més, això faciliti l'equilibri territorial; un PIEC que és una magnífica eina de treball i que resol molts dels aspectes que en aquests moments tenim resolts, i també voluntat d'adaptar aquest PIEC a necessitats concretes que a l'estructura diferenciada del país hi doni millor solució, i també evitar que aquest PIEC encotilli decisions que, realment, siguin raonables per complir.

El tema de l'alt rendiment i l'esport d'elit. Estem fent un esforç important en aquest sentit. Ahir vam tindre la sort, vaig tindre la sort, de poder ajornar la meua interpellació amb vostès, ho lamento, però aquella última hora em va permetre assistir en un acte molt significatiu, molt positiu, sobretot perquè és el segon que es realitza, que és el Programa ARC. Ahir vam poder entregar beques a 306 esportistes de Catalunya, joves, que, a més a més, i sobretot, i ho deia una miqueta quan parlava vostè del Programa ADO –el Programa ADO jo crec que s'ha de revisar, però, en qualsevol cas, és un programa que ha funcionat..., però jo crec que el que ha fet el Programa ARC és complementar perfectament el Programa ADO. Ens trobàvem, amb el Programa ADO, que donava ajut a una elit molt a dalt de tot de la piràmide, i ens trobàvem que, per dir-ho així, al quart esportista quant a marca li costava molt progressar, perquè, per dir-ho així, estava no ajudat suficientment. El que busca el Programa ARC és complementar aquest esforç i ajudar un conjunt de nois i noies que estan fent un esforç molt important, precisament, per poder saltar amb facilitat a l'ADO, és a dir, que els porti al número u. Jo crec que és un programa que, a més a més, s'ha fet com crec que s'ha de fer, que és en el sentit de recolzar-se en les federacions i que siguin les mateixes federacions que els permeti marcar uns objectius i uns programes molt concrets que estimulin aquests nois i noies que són l'elit de l'esport català, i em sembla que és un programa que el segon any ja es pot demostrar que té una gran eficàcia, i per l'ambient que ahir es va viure en aquesta entrega d'aquestes beques clarament entenem que és una bona política que hem d'anar seguint.

I, finalment, hi ha un altre aspecte que forma part dels nostres objectius, és la internacionalització i la projecció de l'esport català. A Catalunya tenim una tradició de cent anys de grans esportistes que han aconseguit èxits a nivell mundial i internacional, i no la podem perdre. Hem de treballar amb unes noves generacions, però també hem d'aconseguir els mecanismes adequats perquè aquest esport es pugui projectar a l'exterior i, concretament, també pugui accedir a les seleccions catalanes. Això és una demanda que fan els ciutadans de Catalunya, més de 500.000 catalans van signar aquest aspecte, i nosaltres estem treballant i seguirem treballant en aquest camí, d'acord amb les federacions i amb els esportistes catalans, per accedir també a aquestes seleccions catalanes.

A mi m'agradaria quedar-me aquí, i, si de cas, en el torn de rèplica podrem seguir parlant d'alguns aspectes que no hem tractat en aquests moments.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per als torns de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, vostè ens ha donat les dades dels equipaments esportius, de les instal·lacions esportives, de la deficiència i del grau de cobertura que ja han anat solucionant en les darreres convocatòries.

Nosaltres considerem que, evidentment, en les darreres convocatòries sí que se solucionarà una part d'aquesta xarxa bàsica, cosa que suposarà, doncs, la construcció de piscines, poliesportius, que és, veritablement, on hi ha més demanda, no?, per part de la societat.

De totes maneres, el que sí que li reclamem és també aquesta adequació del PIEC. Vostè..., m'alegro que hagi comentat que aquest PIEC tenia aquesta flexibilitat, que, de moment, aquesta flexibilitat no s'ha traduït en la flexibilitat dins de les convocatòries. Al PIEC hi consta una flexibilitat i una comissió avaluadora, etcètera, etcètera, però a les convocatòries no es reflecteix, aquesta flexibilitat, i encara continuen amb una rigidesa que evita moltes construccions i, a més a més, també, el que provoca és que moltes entitats, i també municipis, però especialment també les entitats, hagin de renunciar a subvencions per no poder complir aquestes condicions. Per tant, el que li reclamem és que no tan sols hi consti aquesta flexibilitat, sinó que es materialitzi, que es materialitzi, fins i tot, incorporant nous plantejaments en aquest PIEC per cobrir aquest 28% de dèficit i, després, també, el dèficit en la xarxa complementària, adequar aquesta xarxa complementària a les necessitats, no?

Sobre les inversions als consells esportius, evidentment, l'increment aquest dels 100 milions l'hi vam reclamar en una comissió de política cultural, i celebrem que en aquest pressupost hagin comptat amb aquest increment, cal anar en aquesta línia. Hi han problemes amb les mutualitats dels esportistes, dels nens, que fins ara també les cobria el Departament de Cultura, fins fa uns anys, i ara no les poden cobrir, repercuteixen en els pares, i molts nens es queden sense la cobertura d'aquestes assegurances de les mutualitats, vull dir que són coses que cal anar en aquesta línia, s'han de potenciar i s'han de preveure en els propers pressupostos per tal de donar una resposta amb recursos sobre tot aquest tema.

Però, evidentment, les inversions que s'han de fer en equipaments i a tot l'esport són considerables. Nosaltres creiem, a més, que no totes les inversions les ha de fer la Generalitat, perquè les administracions compten amb uns recursos que són limitats, però cal adoptar totes les mesures per promoure la inversió privada, perquè, a vegades, també hi ha una demanda d'aquest marc estable que faciliti aquesta inversió privada en els recursos, i les instal·lacions, i en l'esport. Les federacions actuen amb un paper important. Fins i tot, vostè també ha comentat el paper que desenvolupen en el Programa ARC, i això nosaltres ho valorem molt posi-

tivament, però creiem que també s'han d'implicar més en la gestió i, a més a més, també, han de tindre recursos provinents d'una altra via, no tan sols es poden nodrir de l'Administració. Per això, crec que vostès el que han de fer és un marc estable per tal de permetre que hi hagi més finançament.

No hi ha cap dubte que, també, la Llei del mecenatge que es deu estar aprovant al Govern és molt important, perquè tan sols ara amb desgravacions fiscals no és suficient, però també per part de la Generalitat poden adoptar mesures quant a mesures de foment i mesures fiscals que ajudarien en aquest increment de recursos, perquè, en definitiva, moltes de les mancances amb què ens trobem, a part d'algun problema en la planificació, són per falta de recursos, però creiem que per part del seu Departament s'ha de fer un esforç per atraure aquests recursos de la iniciativa privada.

Vostè també ha parlat dels nous agents. Sense cap dubte, les noves empreses esportives fan un gran paper, desenvolupen el que és la gestió indirecta i, a més a més, també, la inversió. Han de tindre els seus rendiments, i això és lloable, vull dir, qui inverteix ha de tindre rendiments, i el seu Departament ha de garantir la qualitat i l'accés, eh?, l'accés amb equitat a tot el territori i que hi hagi aquesta qualitat i, fins i tot, fer convenis per tal que molts, fins i tot, consells..., o hagin d'anar a uns altres municipis per tal de poder accedir amb uns recursos més limitats a totes aquestes instal·lacions, no?

Per altra banda, cal col·laborar amb totes les administracions, vostè ho ha dit. També és necessari que la Generalitat, a vegades, en alguns esports, no sigui tan intervencionista. Nosaltres considerem que en alguns punts la Generalitat ha actuat amb massa intervencionisme. Cal garantir la qualitat i cal garantir l'accés, però sense tanta intervenció, perquè penso que, a més a més, a Catalunya, amb el teixit associatiu esportiu que tenim, pot promoure amb suficient qualitat aquest esport amb línies d'actuació generals sense que hi hagi aquesta necessitat tan intervencionista, a vegades, i no tan sols per la Generalitat, eh?, també per totes les administracions.

Per altra banda, creiem nosaltres que sí que s'ha avançat en matèria d'esports. Creiem que cal millorar la planificació, adequar el PIEC i adequar també les subvencions subsegüents per tal de donar una resposta a totes aquestes necessitats. Cal fer un esforç en inversió en els propers pressupostos per tal de, fins i tot, complir les mateixes previsions del PIEC que tenia cada any. Aquests 16.000 milions, etcètera, etcètera, dividits per any són uns recursos que, fins i tot, no doblarien els del pressupost passat, però sí que penso que s'ha de fer un esforç en el proper pressupost, i l'hi reclamem ara, perquè quan entren els pressupostos al Parlament el marge de maniobra que hi ha és molt petit.

Per altra banda, també li demanem que promogui més la inversió privada dins del món esportiu, exigint i garantint aquesta qualitat i aquest accés de tot el territori.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, sobre el tema de la seva visita ahir al Palau de Congressos, ens hauria agradat a tots ser-hi, però vostè va poder-hi ser, nosaltres no vam saber a quina hora hi hauria aquestes interpellacions i ens vam haver de quedar.

Bé, el cert és que nosaltres el recolzem totalment, el Programa ARC. És un programa sorgit de les federacions i recolzat pel Govern de Catalunya, i el compartim totalment. Ara, el que no compartim, en absolut, és un altre programa que vostès desenvolupen amb una lògica de màrqueting, d'imatge, no pas de promoció, que és el Programa ajuts en curs a esportistes d'alt nivell català, que vostès el desenvolupen autònomament, sense comptar amb les federacions i purament per una qüestió de propaganda. M'estalviaré de llegir els esportistes professionals, que alguns guanyen centenars de milions anuals, que reben una beca de vostès, crec que ens tornariem tots vermells, vostè ho sap perfectament, estalviem-nos-ho i passem full, perquè és un tema lamentable a substituir, i aquests diners destinem-los a promeses, a iniciació, a tecnificació, no en els que ja es guanyen la vida professionalment, i alguns molt bé, i que, a més, els donem una beca per fer-nos la foto al costat d'ells, com la que es va fer el senyor Mas quan va anar als Estats Units i se la fa amb el senyor Pau Gasol, o la... (*Veus de fons.*) El senyor Pau Gasol? Després li passaré la llista. O la contractació del senyor Bakero, que no he pogut escatir, perquè no ha sortit al DOGC, quin tipus de relació contractual o de confiança té amb vostès, no hi ha manera, és secret.

Sobre el tema consells esportius, la senyora Esteller li ho ha dit: si aquest any hi han 100 milions més és gràcies a una sèrie de grups parlamentaris que vam recolzar una iniciativa parlamentària i una proposició no de llei de la senyora Esteller, i vostès, per no quedar 4 a 1, es van sumar al 5 a 0. És així de senzill.

Sobre el tema del pressupost, sap què suposa l'esport dins del pressupost públic de Catalunya? No arriba al 0,25%, en un país que és emblemàtic en esport. Home, és el que deia el senyor Moner: a un cotxe de carreres no li posem benzina.

Sobre el tema del dèficit d'infraestructures, vostè parla que amb les ajudes que van sol·licitar els ajuntaments, els 104.000 milions, pràcticament es cobreix tota la demanda embussada. No senyor, si vostè es mira el Pla financer del PIEC veurà que les xifres de vostès diuen que el dèficit fa dos anys a Catalunya en instal·lacions esportives era de 158.000 milions de pessetes. 104.000 són dos terços d'això.

Sobre el tema de col·lectius que cal promocionar, les noies, escolti, la setmana passada sortia un article que deia: «El 12% dels homes practiquen exercici físic a Catalunya en front d'un 4% de les dones.» Aquí cal actuar-hi, és un tema greu en una societat moderna, com pretén ser la catalana.

Sobre el tema de l'esport universitari, el tenim escanyolit i no garanteix suficientment la continuïtat dels hàbits de salut i pràctiques físicoesportives que els universitaris podrien haver desenvolupat a l'educació primària i secundària. És un tema de garantir la continuïtat.

Sobre el tema de la fundació de l'esport català, a què el president Pujol es va comprometre en aquesta cambra en el primer debat d'orientació de política general del Consell Executiu en aquesta legislatura, què ens pot dir, honorable conseller? Havia de complir les funcions d'entrada de les federacions esportives catalanes a les federacions internacionals, activar més la política de tecnificació esportiva i d'alt rendiment. Ha quedat en dic sec? En tornarem a sentir parlar per mantenir la confiança de les federacions en l'actual Govern quan s'acostin les eleccions al Parlament de Catalunya? Serà com el monstre del llac Ness?

Senyor conseller, d'acord que en aquests temes s'ha d'anar molt pas a pas, però el fet és que en un procés com l'actual, de construcció europea, cada dia podem anar actuant més lliurement si disposem de mitjans econòmics. Senyor conseller, estem decebuts de la inactivitat i la deixadesa del Govern respecte a posar en càrrega la Llei de seleccions catalanes, que vostès i nosaltres vam votar, i l'incompliment de la Moció que sobre aquest tema vam aprovar en aquest Ple, que va proposar el senyor Benach, fa un parell d'anys. Com deia un il·lustre diputat d'aquest Parlament, fa uns dies, a la meua ciutat: «Vostès han passat olímpicament de les seleccions catalanes», olímpicament; és un tema per vostès instrumental, d'eina electoral: quan toca s'activa, quan toca es desactiva, en funció de quina és la correlació de forces polítiques aquí.

Hi ha un acord recent del Parlament europeu que obre portes en aquest sentit i tracta de donar el recolzament necessari a les federacions esportives catalanes amb les seves competicions supraautonòmiques.

Jo els demano de nou que siguin catalanistes i que exerceixin amb coherència, no només de cara a la galeria.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Casajuana. L'honorable conseller de Cultura té la paraula per al torn de rèplica. Senyor Vilajoana...

El conseller de Cultura

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Casajuana, senyora Esteller, en primer lloc, el tema de les mútues.

Quan nosaltres vam incrementar amb 100 milions de pessetes... –parèntesi: escolti'm, això que pressuposi que vam votar a favor o votar en contra em sembla, com a mínim, una suposició que vostè fa, que vostè té el dret de fer, però la realitat és que el Grup de Convergència i Unió va recolzar aquest increment, que aquest increment s'ha produït i que estem molt contents que s'hagi produït i volem seguir incrementant–, si us plau,

no prejutgi si va ser per un tema d'imatge del quatre a u, etcètera. Vostè té dret a pensar el que vulgui, però la realitat és que es va aprovar i que Convergència i Unió va recolzar aquest tema. O sigui, si us plau, no fem judicis, que vostè té tot el dret de pensar el que vulgui, perquè ho vam fer, però es va recolzar; punt.

Segon tema: les mútues. En aquests diners, la UCEC és la que s'ha de dedicar a aquest tema; per dir-ho així, és decisió seva.

Més coses. Una altra cosa que voldria aclarir: jo també vaig sortir disparat quan vaig saber que no teníem la intervenció, jo també estava..., fins i tot havia avisat que no hi aniria, i ho lamento molt, i si haguéssim arribat a coordinar-nos, m'hauria encantat que hi haguéssim anat junts tots cap allà perquè va ser un acte molt maco.

Més coses. Vostè ha parlat del tema de les beques als grans, a l'elit. No són beques, són premis en funció d'uns objectius esportius que assoleixen, i per tant, el que no pot ser tota normativa és discriminatòria, o sigui, no li podem dir: «Quin sou té vostè? És molt alt? No, no té premi.» No, no els ho diem. «Si vostè aconseguix fites decisives, que aportin projecció i donin imatge a l'esport català, i que, per tant, ens fomentin aquest esport, vostè té un premi.» Hi ha gent que té sous magnífics i esportistes que no el tenen gens magnífic. I el que fem és això. I el que estem fent..., i ho repeteixo, ho hem fet perquè creiem que això és positiu per a aquest element que deia de projecció de l'esport català.

Un altre element. Escolti'm, per nosaltres la selecció catalana és un element de prioritat en la nostra actuació de govern esportiu. I ho entenem així perquè els ciutadans ens ho demanen. Ara, com vostè ha dit molt bé, hi ha una cosa molt important. A nosaltres, seria molt maco anar-nos lluint i anar explicant coses, però entenem que cada vegada que fem moviments d'aquest tipus perjudiquem aquesta mateixa estratègia d'aconseguir aquest fet, que serà lent i absolutament..., i hem de treballar-hi a llarg termini.

I estem conjuntament amb les federacions, que entenem que són els agents determinants en aquest aspecte, perquè aquí hi ha moltes definicions polítiques de governs que diuen «sí», «no», etcètera. Escolti'm, la decisió de si hi ha o no seleccions catalanes depèn de les federacions internacionals, que són entitats privades. I per tant, la nostra tasca ha de ser amb les federacions catalanes, que són també entitats privades, els hem de donar el suport tècnic, econòmic i de tota mena perquè puguin desaprovat aquesta estratègia que s'està desenvolupant, i ho estan fent bé.

I en aquests moments –mai a la història de Catalunya– hi ha el nivell d'internacionalització i de participació de seleccions catalanes en diferents esports que hi ha hagut mai. I això és una realitat, que, si vol, tinc aquí la relació de fets i, vaja, d'activitat esportiva a tot nivell que s'està fent internacionalment, i per tant, per nosaltres no és un llac Ness ni és un animal que surt i entra, sinó que és una activitat continuada, el que passa és que no en parlem tot el dia, perquè temem que parlar-ne molt perjudica l'objectiu que estem buscant.

I, en aquest sentit, jo voldria dir que quan vostè diu «la fundació» és un element que està sobre la taula, i d'acord amb les federacions hem acordat que el moment estratègic no era el bo i que el farem –i ja ho dic ara–, ho farem d'acord amb les federacions, constituïrem aquesta fundació per recolzar les seleccions catalanes i, en general, la internacionalització de l'esport català en el moment que, a federacions i Secretaria General, es consideri que és el moment més adequat per fer-ho, dintre d'aquesta estratègia d'aconseguir avançar sense fer grans escarafalls, sinó senzillament treballar d'una forma eficaç i contundent.

El tema de millorar el finançament de les federacions i de buscar elements nous que permetin aquest finançament, ho estem fent i, evidentment, una nova llei de mecenatge que donés més flexibilitat a aquest tema ens ajudaria. I en aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari a Madrid està treballant en aquesta línia amb el Ministeri per aconseguir aquest fet que ens semblaria molt positiu.

Però sí que ja estem fent coses que en aquests moments milloren el finançament de les federacions, que és: en aquests moments hi ha un conjunt de federacions que estan gestionant instal·lacions esportives que els permet fer dues coses, donar uns millors serveis de tecnificació als seus federats i, a més a més, obrir-ho al conjunt de la societat. Aquestes instal·lacions permeten uns ingressos complementaris que ajuden el finançament de la mateixa Federació, i ens sembla, aquest, un bon mecanisme de treball, és a dir, Federació de bàsquet, Federació d'handbol, Federació de tennis, Federació de vela, estan tenint instal·lacions que –li ho repeteixo– tenen aquest doble objectiu: milloren, són centres de tecnificació específica esportiva, per tant té un element esportiu molt positiu, i obrir-ho al conjunt de la societat permet que ciutadans tinguin monitors, professors, monitors d'alt nivell i, a més a més, que tinguin uns ingressos complementaris que millorin el seu finançament. Aquesta és la línia en què volem treballar.

I, finalment –que m'ho he deixat abans–, aquest famós element que em comentava del Martinenc. A veure, per què l'admetem a tràmit el del Martinenc i en aquest cas l'Ajuntament el rebutgem? És perquè el Martinenc i l'Ajuntament ens demanaven exactament el mateix –exactament el mateix. Per què no se li concedeix? Perquè en el moment de la concessió aquesta persona no ens porta la documentació que li permetrà tenir accés a aquesta subvenció. Llavors, per què no ho retornem a l'Ajuntament? Perquè ja ha desaparegut, però hi ha, al respecte, que tampoc ho podíem donar a l'Ajuntament, que quan un perd una subvenció qui hi accedeix és el següent que estava a sota i que era el que havia quedat fora. I això ens ho marca la Llei, és a dir, no és un tema que ens hem tornat bojós i ara fem això, no, senzillament és que aquest és el fet: ens trobem amb dos sol·licituds que són exactament iguals; en trobem una, li donem la subvenció i en el moment de poder-la exercir no ens porta la documentació necessària per fer-la; la perd i, qui salta? No l'altre que l'havia demanat, sinó el que tenia dret a subvenció, de sota, que pot ser d'una altra població, un altre club, etcètera. Però això en ho marca el sistema de concessió i no podem fer altra cosa que això que hem fet.

Resumint, jo voldria dir que nosaltres estem decidits i entenem que l'esport és un element prioritari en la nostra política de govern, que les nostres línies de treball han d'anar en aquest sentit d'incrementar la participació en l'esport del conjunt de la societat. Ens sembla molt important l'esport com element de lleure, com element de sociabilització, com element de cohesió, i també com element de valors i, per tant, com element educatiu.

Volem fer un especial èmfasi al món escolar. Volem que aquest món escolar també aportí als nois i noies que vulguin continuar una vida esportiva en el sentit més professionalitzada, fer un element de detecció d'aquests joves valors que segueixin, mitjançant les federacions, tot el procés de creixement. Hem de fer un esforç especial en el món universitari, el món universitari i el món de l'ensenyament, i estar presents en el Consell Esportiu de Catalunya.

Volem també, evidentment, seguir amb aquest Pla d'infraestructures, que ens sembla un element determinant per fomentar –i amb això aquest seria un aspecte molt important–, també hem de fomentar instal·lacions que formen part del medi natural i per això també és molt important que..., Medi Ambient està dintre del Consell Català de l'Esport i, d'aquesta forma transversal, hem d'aconseguir incrementar l'oferta d'instal·lacions en el país amb un programa que volem complir els propers anys, que arribem a aquest 100% de cobriment del PIEC, d'acord amb les línies que ens marca el PIEC.

I finalment, també, hem de fomentar l'esport d'elit. I aquest esport d'elit ens ha de permetre també tindre una projecció internacional mitjançant seleccions catalanes que ens marquin la identitat i el sentiment d'autoestima que té aquest país al voltant del món de l'esport.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (tram. 300-00974/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i que per a la seva formulació tindrà la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal. Si ho tinc ben entès, i per anunciar-ho ja així a la cambra, és el propòsit d'interpellants i Govern acumular els altres tres punts de l'ordre del dia que afecten també els temes d'immigració. És així? (*Pausa.*) Doncs, al debat s'acumularan els punts dotzè, tretzè i catorzè. Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Repetim l'episodi d'ahir, del bolígraf?

El vicepresident primer

Hi ha un bolígraf; se l'haurà descuidat, o bé l'honorable conseller de Cultura, o bé l'illustre diputat senyor

Josep Casajuana..., que, amb celeritat esportiva, baixa a recollir-lo. *(Pausa.)* Té la paraula senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Presidència, conseller de Benestar Social, senyores diputades i senyors diputats, tot sembla indicar que, després del petit debat d'ahir, en el torn de preguntes al president, ja està tot fet. El president –i els diaris ho recullen– va tancar contundentment el tema per dalt: liquidat el tema de les fronteres, cal més control. Bé, avui potser hauríem de mirar de tancar-lo pel mig i per baix que és per allà on de veritat podríem començar a tractar temes que afecten la gent que viu aquí, siguin d'aquí o siguin de fora.

Naturalment reprenem el fil d'ahir, i amb el mateix esperit, amb la mateixa voluntat d'entesa, amb la mateixa intenció de crear un clima constructiu que permeti superar moments de conflicte, de confrontació que no porten enlloc, però ara convé preguntar-nos si el Govern fa prou amb relació a la immigració. I la veritat és que el Govern no, no fa prou. Fa, però no es nota. Fa alguna cosa? Sí. Es nota? No es nota. La percepció ciutadana és que no es fa, i això afecta tota la política i tots els polítics. No estem parlant només de polítiques per als immigrants, estem parlant, també, de polítiques per als catalans per garantir la cohesió, la convivència i la solidaritat. I, amb relació a això, no té cap sentit intentar ara, intentar en aquests darrers dies, com s'ha intentat, un concurs de prelacions, de qui va ser primer. No cal esbrinar qui va ser primer, qui va advertir dels riscos, qui té o qui tenia raó. No cal que insisteixin en la suposada conversió de l'esquerra. Han volgut atribuir-nos lectures que no es corresponen, però és ben bé igual.

Fa temps, fa molt temps que tots en parlem. He improvisat una relació, veuran que la suma de totes les bones intencions no fan un bon programa d'accions tangibles.

Ja fa deu anys –deu anys– es van fer famoses i tots els partits polítics hi van córrer al darrere, de les cinquanta propostes per a la immigració que es varen formular des de Càritas Diocesana a Girona. Deu anys: el març del 2000 aquest Parlament va constituir la Comissió d'estudi que va aprovar un document a través del Ple de la cambra, el dia 27 de juny del 2001. Per cert, el juny i el juliol del 2000, el president Pujol va fer diferents intervencions i conferències, i una molt especial en el Casino de Madrid; el setembre de 2000, Pasqual Maragall, a Manlleu, proposava el Pacte de Manlleu i intentava, sense èxit en aquell moment, que totes les forces polítiques de Catalunya abandonessin la confrontació partidista i busquessin una via d'entesa pel que fa a les polítiques d'immigració; el 18 de juliol del 2001, s'aprovava, el Govern aprovava el Pla interdepartamental d'immigració, i encara no fa un mes, però abans que hi hagués algun fet que alterés la normalitat del tema, el nostre Grup Parlamentari va fer una interpel·lació quan encara no hi havia cap factor extern de distorsió i visibilitat extrema del problema.

No es pot pas dir que els polítics i el Parlament no hagin parlat, i de fa temps, de la immigració, però la proliferació d'estudis i de posicionaments no s'ha traduït

en fets, en mesures concretes, en accions perceptibles i en una visibilitat d'aquestes polítiques. Aquesta manca de percepció social de l'acció política, cada vegada que algun tema concret altera i desequilibra la calma, ha conduït, en les darreres setmanes, a una autèntica escalada verbal. Hem escoltat tots tertúlies que, en un minut, han liquidat i desqualificat mesos de treballs i debats.

En el calendari –cito un exemple de possibles concrecions–, a pocs dies de l'aplicació de la signatura per a l'aplicació del Programa Urban, a la Mina, just quan encara s'estan acabant, amb insuficiència, la rehabilitació dels vells polígons, apareixen ja i es detecten noves urgències. Aquesta constatació és la que ens ha portat a insistir en la idea d'un gran pla Urban autònom per a quaranta barris de Catalunya. Cal actuar ara i invertir ara en benefici clar i evident de la cohesió i la qualitat de vida de la societat d'acollida. L'aposta clara per al reforçament de les prestacions àmplies de l'estat del benestar és la millor garantia per evitar el temor a la discriminació o a la pèrdua de prestacions en benefici dels nous necessitats que s'incorporen, amb els seus drets i els seus deures.

Convé recordar que ni les lleis ni els estudis no ho arreglen tot. I convé que ens adonem que, justament en parlem massa entre nosaltres, però actuem poc i, sovint, amb un discurs ambigu que dona lloc a equívocs i confusions. L'equívoc màxim és clar, és dir «A», i no fer ni «A», ni «B». Però precisem i recordem-ho amb claredat, en l'itinerari de la immigració hi ha, u, un problema en el país d'origen –parlem-ne i actuem. Dos, un problema de fluxos i control de fronteres –parlem-ne i actuem i que actui a qui toca. Tres, un problema de legalitat amb relació a les relacions laborals i a la presència en el país –que actui, i que actui a qui toca. I quatre, un problema d'acollida i d'integració.

Ni «portes obertes» ni «papers per a tothom», però els que hi són, hi són. I els que hi són, viuen. I viuen i treballen en pobles i ciutats, perquè aquesta és una obvietat no desmentible. La gent passa fronteres i entra a països, però un cop ha entrat, s'hi installa. I on s'installa? En pobles i ciutats. No és estrany que els alcaldes estiguin en el centre del debat sobre la immigració, i en parlarem després, quan tornem, en el torn de rèplica, a parlar-ne, però aquesta és una qüestió molt central, que fa que durant molt temps, per omissió, les relacions institucionals entre el món local i el món de la Generalitat no hagin estat a l'alçada del problema i hagin derivat en mals entesos, per no dir confrontacions, que a vegades haurien pogut donar resultats pitjors.

Davant d'aquesta seqüència, cal jerarquitzar les actuacions en origen, en el camí i en el destí. Aclarir, assumir i fer assumir, amb plenitud i responsabilitat, les competències, i concertar la col·laboració i la cooperació. No és tant una qüestió de despatxar el tema dient que no hi caben tots, o que en sobren uns, o que s'ha de ser més dur i exigent. L'alternativa no és entre contundència aparent i condescendència, sinó definir coreponsablement quants n'han de venir, com vindran i a fer què. I de ple dret, per després garantir, primer, un accés normal, reglat, legal, legítim, no interferit en el

mercat de treball per la sobreexplotació de les màfies i, correlativament, assegurar la plena igualtat, la condició cívica bàsica dels drets i deures comuns.

És per això, i davant del fet que des de les mesures de Girona a ara hem passat a 310.000 immigrants a tot Catalunya, que nosaltres, ahir, i reiterem avui, proposem aquest ampli acord, amb set punts.

Primer, cap amunt, la concreció d'ahir: cal fixar els contingents d'immigrants que necessitem. Segon, és imprescindible un esforç per controlar rigorosament les fronteres. Tercer, cal signar i complir els convenis de retorn dels immigrants il·legals als seus països de procedència. Quart, és necessari adoptar més i millors mesures per a la integració social dels immigrants, reconeixent els seus drets i la seva dignitat com a ciutadans. Cinquè, sense el major èmfasi sobre la política social, no sols no construirem la societat més cohesionada que volem, sinó que serem incapaços d'absorbir adequadament l'impacte de la immigració. Necessitem barris segurs i escoles dignes, i per fer-ho calen compromisos concrets per part dels governs de Catalunya i Espanya. La integració i la cohesió social no és qüestió de bona voluntat d'uns i altres, calen recursos i polítiques adreçades a aconseguir-les com a única via d'aconseguir una convivència harmònica. Sisè, fer pedagogia del civisme. I, setè, optar per un model de cooperació internacional que impulsi el desenvolupament dels països.

Estem d'acord que per resoldre determinades qüestions, avui problemàtiques, té sentit la transferència de competències en matèria d'estrangeria al govern de la Generalitat –hi estem d'acord. Però és també indiscutible que hi ha ple de qüestions que es poden enfocar i resoldre amb un compromís més clar i decidit per part del govern de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Les esmento ràpidament, i acabo. U, l'especificació de determinades condicions d'habitabilitat, en la cèdula d'habitabilitat dels habitatges, establint el nombre màxim d'ocupants. Votin la Proposició no de llei que vàrem entrar el 3 d'abril de 2002. Dos, la dotació econòmica de programes de regeneració urbana i canvi social per tal de reforçar la cohesió de barris i pobles i assegurar una millora de la capacitat d'acollida. Tres, l'acord explícit amb els ajuntaments amb un alt percentatge de població immigrada, per tal de concertar polítiques de mediació, d'intermediació i seguiment de les qüestions de caràcter transversal que poguessin aflorar. Quatre, la creació d'una autoritat única per a la immigració, que coordini les polítiques, desenvolupi els programes i administri els pressupostos. Cinc, tutela dels menors, d'acord amb el requeriment que fa de forma reiterada el síndic de Greuges. Sis, l'adaptació dels serveis bàsics i obligatoris en personal i pressupostos, a la demanda real, efectiva, de tal manera que mai no es pugui dir que hi ha fenòmens –la immigració– que distorsionen la prestació del servei i fomenten la discriminació. I set, el redimensionament de serveis com el transport, el menjador escolar, les beques, les beques de llibres o les escoles bressol, de tal manera que mai ningú no pugui resultar-ne discriminat.

Fem altre cop un oferiment sincer, un gran acord, un acord per fer, un acord per entendre i per atendre, un acord, naturalment, per abandonar la disputa partidista, un acord per assumir coresponsablement i coordinadament polítiques que es notin, que s'entenguin i que resolguin els problemes sense aprofitaments demagògics de cap mena.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo... No els que puguin fer els partits polítics als que podrien venir de fora. I aquesta no és una salvaguarda en defensa de l'espai de la política, és una salvaguarda en defensa de la dignitat, de la política i de la democràcia, enfront de la demagògia.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració dels treballadors i treballadores i els residents estrangers extraordinaris (tram. 300-00140/06)

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre diputat senyor Josep Hugueta, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Hugueta i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa un parell de setmanes, en plena polèmica entorn dels fets de Premià, la delegada del Govern del regne d'Espanya a Catalunya *(rialles)* traslladava tota la responsabilitat als ajuntaments i la Generalitat. Ahir, malgrat el tractament mediàtic del clima d'oasi, la intervenció del representant Popular no ajudava precisament a canviar aquesta línia.

I el primer que cal dir en una intervenció sobre la immigració és que o la política d'immigració és integral i assumeix tot el que és regulació de fluxos i polítiques d'acollida o, sinó, el que està produint-se és que el qui té les competències bàsiques de regulació de fluxos i no fa els seus deures rebota sobre les administracions inferiors –Generalitat i ajuntaments– tota la problemàtica derivada de l'acollida, sense que tinguin capacitat d'influir en la regulació de fluxos.

Per tant, el primer que s'ha de dir és que la política del govern de Madrid en aquest àmbit és una política de fronteres dolenta, però no és una política d'immigració.

La inoperància de la Llei d'estrangeria, que havia de barrar el pas a l'entrada d'il·legals, i de fet està garantint una autèntica Marxa Verda a Ceuta, Melilla i Canàries. Una caòtica gestió dels fluxos interns al si de l'Estat entre comunitats autònomes, induïts des d'àmbits

del Govern central. Una manca d'agilitat en la gestió dels permisos de treball d'aquelles persones immigrades que ja treballen clandestinament o disposades a treballar. Per tant, controlem el flux d'entrada i controlem el flux de regulació, i els controlem, expressament, dóna la sensació, perquè els problemes, en comptes de solucionar-se, s'enverinin. Aquesta és la sensació.

Quarta responsabilitat del Govern central no exercida: inspecció de treball, per perseguir els empresaris fraudulents que utilitzen mà d'obra clandestina, mà d'obra esclava. Inspectors de treball: què fan els inspectors de treball? Miren cap a l'altra banda? Si és molt fàcil, si surt al diari i tot: els prestadors laborals de la construcció, a Berga, a Osona, a la pell, etcètera. Incapacitat a l'hora de practicar la política de retorn dels il·legals. Si no recordo malament, hi deu haver firmats dos o tres convenis de retorn. Itàlia en té firmats quinze.

I, finalment, pèssimes polítiques internacionals de cooperació allà on caldria prioritzar: Marroc. Pèssima política internacional. Cooperació s'entén, suposo, a vegades, com a flux de subsidis que moren a mans dels oligarques corruptes de la monarquia alauita; política internacional que passa per callar davant del Sàhara i no ajudar a la democratització dels règims del nord d'Àfrica. És a dir, política internacional suïcida. I això, aquí no s'hi val a dir: «Tó el mundo es bueno», que deia aquell. Això és responsabilitat del govern de Madrid: responsabilitat del govern de Madrid. Cadascú que assumeixi el que li toca.

Perquè, és clar, com dia la senyora García Valdecasas, vostès tenen l'obligació –ajuntaments i Generalitat– de posar la galleda, però jo controlo l'aixeta. Fantàstic! Controlo l'aixeta, l'obro al màxim, desbordem la galleda. Espavilin-se vostès. Això és el que estan fent: això és el que estan fent. Una maniobra de desestabilització a Catalunya, planificada.

Mirem ara al que ens toca més de prop: polítiques d'acollida. Polítiques d'acollida que passarien, primer de tot, per un augment de les competències de la Generalitat per practicar polítiques integrals. Les comunitats autònomes han de participar en el control dels fluxos exteriors i els interiors. Què vol dir això d'agafar gent amb ordre d'expulsió i pagar-li el bitllet fins a Barcelona?, com passava ara, l'estiu passat. Qui controla aquests fluxos interiors? Qui controla aquests fluxos interiors?, sinó els delegats del Govern a les respectives zones?

Segon aspecte: traspàs de competències en polítiques d'inspecció laboral. Ja que l'Estat no fa inspecció, que es traspassin i a veure si ho fem nosaltres. I, finalment, com en democràcies avançades –abans-d'ahir estava llegint una entrevista a la presidenta de l'Assemblea Nacional del Quebec–: debat parlamentari anual, anual, sobre polítiques d'immigració. Debat parlamentari anual sobre polítiques d'immigració, sobre regulació de fluxos i sobre els retocs en les polítiques d'acollida. Amb prèvia compareixença, com al Quebec: de patronals, sindicats, esglésies –que cada cop és un factor més interferit en termes de política migratòria, i les entitats solidàries que es vinculin amb aquestes històries. Debat anual parlamentari. O és que el Parlament no ha

de parlar dels problemes que preocupen la gent? Doncs, parlem-ne, per a això són les democràcies. Perquè si no en parlem, surten els demagogs de l'extrema dreta, els feixistes, algú especula amb això, i en parlen ells. Aquí se n'ha de parlar, i totes les posicions són legítimes, totes, perquè es parlen, però, hem d'afegir alguna cosa més. Fa exactament un any aquest Parlament aprovava per unanimitat, en ple i alguna cosa en comissió, diverses iniciatives que la Generalitat no ha portat a terme, per tant, aquí hi ha una part de responsabilitat per inacció.

Proposta de creació de xarxes d'intermediació a l'exterior, contractació en origen; proposta de formació de la mà d'obra immigrada arribada a Catalunya, formació laboral, formació cívica, formació democràtica, formació en la llengua del país. Moció, 1 de juny de 2001, sobre política religiosa, en la qual s'instava la Generalitat a establir convenis amb la comunitat musulmana, jueva, etcètera, a formar les jerarquies religioses en els valors democràtics i en la llengua del país –el més calent és a l'aiguera–, moció aprovada per unanimitat en aquesta cambra, fa un any, exactament un any.

Esquerra ja ha fet els seus deures, ja ha fet els seus deures, que els faci el Govern, si us plau, perquè hem de tenir clar quin país volem i les socialdemocràcies nòrdiques, que per a mi són referents en aquests temes, sense parlar-ne tant, tenen molt clar quin país volen i quina política practiquen.

La política d'immigració té dos aspectes: política laboral, mà d'obra, política solidària. Un país aposta per acord entre sindicats i patronal, des de fa temps, per, primer, afavorir que el capital humà propi doni tot el que pugui donar de si: polítiques actives d'ocupació que posen, per exemple, l'ocupació de la dona a nivells altíssims, amb igualtat que l'home i fins i tot polítiques de jubilació retardades per aprofitar el que ha estat l'envelliment, el fet que el treball, a partir seixanta-cinc anys, també reverteixi en benefici de no dificultar els problemes de pressupost de la Seguretat Social. Primer punt, doncs, capital propi.

Segon, recuperació, repatriació del capital emigrat. La gent que ha hagut de marxar, els descendents dels emigrants, això és la llei de política de retorn que aquí vam aprovar a proposta d'Esquerra i que està en marxa. A tots els països europeus menys aquí hi ha polítiques de retorn.

Tercer, captació de mà d'obra en origen. Si necessitem mà d'obra, l'anem a buscar on és. Si falten matricers, els trobarem a Romania, no a una altra banda, i si falten fusters els trobarem a no sé on... Busquem-ho: captació de mà en origen.

Quarta, solidaritat als refugiats polítics, generositat solidària amb els refugiats polítics. Aquesta cambra també va aprovar, a proposta d'Esquerra, que Catalunya fos terra d'acollida als represaliats, amazics, berbers, terra d'acollida als represaliats amazics, als quals des d'aquesta tribuna saludo avui en plena vaga general en contra de la dictadura algeriana.

I, en cinquè lloc, control dels fluxos migratoris econòmics, que passa amb una cooperació amb els països

d'origen. L'Àfrica necessita un pla Marshall, i en això estem d'acord fins i tot globalitzadors i antiglobalitzadors: Pla Marshall europeu per a l'Àfrica. I això és tenir política, i a partir d'aquí despleguem-la. Que cadascú faci els seus deures. El temps, no sé si se m'ha acabat o s'està acabant...?

El president

Se li ha acabat...

El Sr. Huguet i Biosca

Se m'ha acabat...? En tot cas, suposo que al llarg de la rèplica tindrem ocasió de continuar. En tot cas, senyores i senyors diputats, els consensos amb bany Maria no porten enlloc. Veurem quan tinguem les mocions al davant, què és consensuable i què no; però aquí hi ha unes responsabilitats primeres i prioritàries, en mans del Govern de Madrid, que difícilment si no es reconeixen, es pot fer cap pas endavant.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració social dels immigrants (tram. 300-00576/06)

En nom del Grup Popular, té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Les reaccions socials i polítiques que s'han suscitat les darreres setmanes a Catalunya com a conseqüència de l'anunci de la construcció d'un oratori musulmà a Premià de Mar han posat al descobert una realitat que semblava que no podia donar-se Catalunya. Els fets de Premià han posat de manifest, malauradament, que una part de la societat catalana percep la immigració musulmana com un factor negatiu per a la convivència ciutadana.

A més a més, una recent enquesta encarregada pel Govern de la Generalitat diu clarament que per a un 37% dels catalans la immigració és negativa i només per a un 35% la immigració és positiva. I, per aquests motius, al marge d'altres consideracions, aquesta hauria de ser no només una de les principals preocupacions del Govern de la Generalitat, sinó la principal preocupació del seu Govern, molt per sobre de debats com el de l'autogovern, molt i certament interessant des del punt de vista intel·lectual, però, que aporta, tal i com s'està plantejant, poques solucions als problemes reals dels ciutadans, també, honorable consellera en aquesta matèria.

A diferència del discurs oficial que s'ha instal·lat en molts partits polítics a Catalunya en les darreres setmanes, sobretot després dels resultats electorals a França,

la immigració legal, deixi'm subratllar-ho, la immigració legal no és un problema ni un repte, ni tan sols una necessitat, sinó que és una realitat que genera noves formes de convivència i, sobretot, noves necessitats socials a les quals el Govern de Catalunya ha de donar resposta.

Tothom s'entesta a parlar de la immigració com un fenomen, però no hem d'oblidar que els immigrants són persones, i pensant en les persones, en l'emigrant, hem de cercar tots plegats les solucions adequades als problemes que es plantegen. No ens trobem, honorable consellera, davant de fredes estadístiques que justifiquen discursos teòrics que permeten alguns, sovint jugant inconscientment amb les persones, defensar plantejaments públics de fals progressisme. Tots plegats, societat i institucions, tenim la necessitat i també l'obligació de donar respostes concretes als problemes, a les necessitats concretes de persones concretes.

S'ha dit, però crec que és important, importantíssim, reiterar-ho, i per això ho reiterem avui, que la immigració és fonamental per al nostre país. Sense immigració Catalunya tindria avui tres milions i mig menys de ciutadans, una població envellida i uns nivells molt baixos de desenvolupament social, econòmic i cultural.

Davant les necessitats dels immigrants, el que primer ha de fer un govern responsable, honorable consellera, és lluitar contra les màfies que trafiquen amb els immigrants, que trafiquen amb persones humanes, que trafiquen amb les seves aspiracions, amb els seus desitjos de trobar un treball, una possibilitat de subsistència o de millorar la seva condició de vida i la de les seves famílies. (*Remor de veus.*) Això és el més important per a nosaltres i per això és imprescindible distingir, claríssimament, entre immigració legal i immigració il·legal, perquè només lluitant decididament, honorable consellera, contra la immigració il·legal acabarem amb les màfies.

I amb això, honorable consellera, senyores i senyors diputats, no hem de confondre ni el discurs ni la política. La nostra lluita no és, que quedi molt clar, en contra dels immigrants il·legals, sinó en contra de les màfies que trafiquen amb aquestes persones. Per aquests motius, senyora consellera, volem conèixer què és el que fa el Govern de Catalunya per lluitar contra les màfies? Volem conèixer, per exemple, en quina mesura contribueixen els Mossos d'Esquadra a trobar immigrants il·legals allà on estan desplegats —com ahir reclamava del Govern central el president de la Generalitat. I, el que és més important des del nostre punt de vista, per evitar l'explotació laboral dels immigrants. Volem saber què fa el Departament de Treball del Govern de Catalunya per evitar que els immigrants treballin sense un contracte, quins són els mecanismes d'inspecció? (*Remor de veus.*) Li recordo, senyor Huguet...

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Sirera i Bellés

...que la competència funcional és de la Generalitat de Catalunya, en aquest tema, i volem saber també, hono-

nable consellera, què s'està fent per evitar l'explotació dels immigrants, lluitar contra els que s'aprofiten i col·laborar amb el Govern central per repatriar aquells que han arribat al nostre país sense ajustar-se a la legislació vigent?

La segona cosa que ha de fer un govern responsable és establir els mecanismes per garantir la plena integració dels immigrants a la nostra societat. Cal acceptar els immigrants amb la seva cultura, amb els seus costums, però, alhora, els immigrants han d'acceptar també els nostres costums, el nostre marc de convivència.

I, per resoldre, honorable consellera, no el problema de la immigració, que a vegades i sovint es parla en aquests termes, per resoldre el conflicte social de Premià de Mar, honorable consellera, el seu Govern té totes, totes les competències. No es tracta, senyores i senyors diputats, d'un problema de fronteres, ni tan sols de regularització dels seus papers. Els musulmans han comprat un terreny i aspiren, legalment, a construir el seu oratori. Són persones que viuen i que treballen a Catalunya, per tant, honorable consellera, no diré, no m'atreviré a dir que aquest és el seu problema, perquè crec que hem de buscar una solució entre tots, però sí que és la seva responsabilitat evitar que a Catalunya aflori el racisme i la xenofòbia.

Pot explicar-nos, per tant, després que fa un any ja que està aprovat aquest Pla de la immigració, quines són les mesures i les accions concretes que s'han portat a terme, no només sobre els immigrants, sinó també sobre la població autòctona, per evitar situacions com les que s'han viscut aquestes dies a Premià?

La tercera cosa que des del nostre punt de vista ha de fer un govern responsable és garantir als immigrants que puguin disposar d'un lloc de treball adequat a les seves possibilitats i adequat, també, a les necessitats de la societat que els acull. És l'objectiu principal de la Llei d'estrangeria, aprovada pel Partit Popular i criticada a bastament per les esquerres.

Catalunya, s'ha dit fins a l'avorriment, és terra d'acollida, però només tenim capacitat d'acollida real i efectiva a la necessària per cobrir les nostres necessitats, i aquest no és, en cap cas, un plantejament egoista, sinó tot al contrari. Aquest és l'únic –i ho subratllo–, l'únic plantejament responsable per garantir el ple respecte als drets dels immigrants: evitar la marginació i el racisme i assegurar la seva integració.

Nosaltres, honorable consellera, hem defensat molt de temps aquest plantejament en solitari, i sembla que ara tothom s'hi apunta, encara que amb matisos. No podem instal·lar-nos, senyores i senyors diputats, permanentment en la idea que tots els immigrants que arriben o que ja es troben al nostre país han de tenir papers, com han defensat des del meu punt de vista, de manera irresponsable, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i el Partit Socialista de Catalunya, signant manifestos com aquest en favor o contra la Llei d'estrangeria i a favor dels papers per a tothom.

És cert que el seu Govern, honorable consellera, mai no ha defensat, a diferència d'altres, els papers per a tothom, encara que alguns dels dirigents i diputats del seu

partit s'han posat, també, senyora consellera, al capdavant de manifestacions reclamant papers per a tothom. Però, cal anar en compte, perquè reclamar, com es fa des del Partit Socialista i també des d'Esquerra Republicana, nous processos de regularització, senyores i senyors diputats, no és més que tornar a reclamar papers per a tothom. No podem aturar, no podem aturar l'efecte crida.

En tot cas, el conseller en cap, senyora consellera, ha dit –*Diari de Sessions del Parlament*– que limitar determinats drets als immigrants il·legals és un error, i a mi m'agradaria que vostè pogués explicar-nos com és possible, o com és possible que sigui un error condicionar determinats drets dels immigrants a la seva entrada en el nostre... l'entrada legal en el nostre país.

Nosaltres no podem entendre com pot el Govern de la Generalitat, dient que és un error condicionar determinats drets de l'entrada legal al nostre país, com pot, d'alguna manera, separar el que és la immigració legal de la immigració il·legal a casa nostra. Perquè també és cert que el seu Govern s'escuda sota la manca de competències. Ahir mateix ho reiterava el president de la Generalitat.

Abans ja li he dit que en el conflicte de ca n' Anglada, a Terrassa, o el conflicte d'Olot, o a Premià de Mar, vostès, el seu Govern, senyora consellera, tenen totes les competències. No és tracta en aquests casos –i vostè ho sap perfectament– d'un problema de fronteres o de competències. I el que volem saber és si el Govern està afrontant el veritable origen de les pors i dels recels de la població autòctona amb relació als immigrants, que des del nostre punt de vista és la degradació dels nostres barris, de les nostres ciutats i de les inversions insuficients per part del seu Govern, honorable consellera, en els barris més degradats de Catalunya.

En tot cas, a nosaltres ens preocupa que el Govern de la Generalitat estigui enfocant el conflicte de Premià com un problema de seguretat pública i no pas com un problema d'integració social.

I, per últim, s'acaba el temps, senyora consellera, a nosaltres ens preocupa i ens preocupa molt, que el seu Govern, que el conseller en cap, hagi donat suport a unes declaracions desafortunades i, des del meu punt de vista, poc democràtiques, declaracions del senyor Carod-Rovira, secretaria general d'Esquerra Republicana, que reclamava l'expulsió d'un imam que fa més d'un any que viu a Holanda. Miri, el meu Grup rebutja les actituds masclistes, reaccionàries, integristes i anticatalanes de l'anterior imam, però demanar l'expulsió del nostre país d'algú, simplement, perquè no pensa ni actua com nosaltres, no ens sembla la millor manera de garantir la Catalunya plural i convivencial que tots desitgem.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme i la xenofòbia (tram. 300-00936/06)

Ara, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Dins d'aquest tema de què estem tots parlant, jo vull fer un èmfasi particular, que és amb relació a la necessitat de lluitar contra el racisme i la xenofòbia. És una manera d'estirar el fil per un cantó, perquè, de fet, el cabdell és el mateix, perquè ens porta a parlar, justament, de la situació amb relació a la immigració i de les polítiques amb relació a la immigració. I parteixo d'una hipòtesi: la majoria de la població no és racista, i ho dic perquè incloc en aquest grup bona part de la gent que a França va votar el Le Pen, per exemple.

No s'és racista per naturalesa, el racisme es produeix, es construeix socialment, es pot impulsar o es pot apai-vagar. Hi han, en aquest sentit, moltes actituds i graus diferents d'acceptar o no acceptar la diferència, el que aporten els estrangers. En totes les comunitats humanes, i això forma part dels components culturals de les comunitats humanes, hi ha un orgull pel que és propi, una indiferència, disgust, desgrat o rebuig pel que és aliè, i això no és cap pecat, i això no és estrany. Quan aquests sentiments es transformen en el que en diem «xenofòbia», això ja ens està expressant una altra cosa: això ens està expressant relacions jeràrquiques entre pobles, ens està expressant la por en aquestes diferències, por que s'expressa jeràrquicament, no cap als directius alemanys de l'empresa multinacional o els japonesos, que també els tenim aquí; s'expressen cap als més pobres, perquè és expressió de la inseguretat davant d'uns recursos que són escassos i que no arriben a tothom. I un altre grau ja és el racisme. El racisme implica agafar elements de característiques d'un determinat poble, agafar determinada diferència, per inferioritzar aquell grup humà i explicar a partir d'aquesta inferiorització tota una sèrie de comportaments i actituds. I atenció: el racisme avui en dia té una base cultural. El racisme basat en components biològics, això era el segle XIX. Avui les manifestacions d'exclusió racista es basen en components culturals: com que tenen una altra religió –es diu, per exemple–, mai podran ser com nosaltres, eh? Tinguem cura d'aquestes qüestions.

Per tant, com es combat la possibilitat que aquestes actituds que són graus es transformin en el que ningú volem, que és el racisme i la xenofòbia? Doncs amb informació adequada, amb educació per a la convivència i amb polítiques, evidentment, amb polítiques amb relació a la regularització, amb relació a la integració social, i de tot això se n'ha estat parlant abans.

Em preocupa que discursos que s'han fet aquests dies per part de polítics, alguns d'aquesta cambra, no ajuden gens a la convivència, i, potser, involuntàriament, segurament involuntàriament, estan fomentant actituds de xenofòbia o racisme.

Em pregunto, i si algú m'ho sap contestar que m'ho digui, a què porta la insistència en expulsions d'imams perquè són antidemocràtics o de qualsevol persona perquè és antidemocràtica? O és que formarem ara nous tribunals d'inquisició democràtica per mesurar qui és més o menys democràtic, sigui estranger o no ho sigui? Que és que anem per aquí? O és una manera de fer veure que es volen fer coses que no farem?, perquè, evidentment, no ho farem. A què ve insistir en l'expulsió dels immigrants il·legals si no es posen abans mecanismes de regularització adients, adequats, realistes? No papers per a tothom, senyor Sirera. Jo tinc aquí el manifest a què vostè abans alludia, eh?, el manifest per a la igualtat de drets contra la llei i contra la Llei d'estrangeria, aquest manifest que van signar diferents partits. Hi ha un altre manifest, que es diu «Plataforma de suport als immigrants en lluita». N'hi havia dos, vostè me n'ensenya un i diu qui l'ha signat i qui no. Els tinc aquí, senyor Sirera. A què ve seguir relacionant delinqüència amb immigració? Quina informació aporta –pregunto jo–, quina informació aporta que sapiguem o que s'emfatitzi que un X per cent de les persones que estan a la presó són immigrants? Ara jo pregunto, per exemple: per què no es diu dels que no ho són, dels nacionals, que un 35%, per exemple, han estudiat a escoles religioses?, perquè aquesta dada també hi és. I si la traguéssim interessadament per fer veure que estudiar en escoles religioses porta a la delinqüència? O és que s'és delinqüent perquè s'és immigrant o s'és delinqüent perquè hi ha problemes reals d'integració social, problemes de feina, problemes de cohesió social?, i això no és culpa només dels que delinqueixen, és culpa de la nostra societat. O a què porta dir que els immigrants ens costen cars? Ahir ens ho deia el senyor Pujol en aquesta cambra: 50.000 milions de pessetes més, va dir. Hi ha aquest estudi fet per la mateixa Generalitat de Catalunya, Departament de Benestar Social, on aquí es diu els beneficis de la immigració estrangera a Catalunya, i s'avalua –i s'avalua– per a l'any 97 com els beneficis nets van ser de 73.245.090.449 pessetes. Per què, si es fa una comptabilitat, només s'expliquen les sortides i no les entrades?, perquè els immigrants treballen, paguen impostos, cotitzen a la Seguretat Social. Per què es diu i s'insisteix que els islàmics no es poden integrar per motius de la seva religió? Per què? Per què? Quin islamisme? Per què aquesta tendència a presentar l'islamisme com una forma unitària, homogènia, caricaturesca, polèmica, integrista? Que és que no saben que hi han molts islams? Que és que al cristianisme tothom és igual, les seves expressions i les actituds de la gent? Per què no s'explica la diferència, les grans diferències, que hi ha en l'islamisme, que hi ha també laïcitat en el marc de l'islamisme, que hi ha creients, que hi ha practicants i que n'hi ha que no ho són gens, i que hi ha relativisme dels dogmes islàmics, també, com dels cristians? O és que aquí tots som practicants? Sí? Em sembla que no. Per què no s'explica que a França, per exemple, que hi ha més anys d'immigració magribí, hi ha magrebins en la policia, en la magistratura, en la política, en la literatura i en la selecció nacional de futbol, per exemple? Per què no s'explica que la religió en aquest cas no ha impedit la integració i que no hi ha incompatibilitat entre sentir-se musulmà, magribí i francès? Per què no ha de ser així a casa nostra?

Per tant, jo crec que una de les coses que hauríem de tenir clara tots, entre altres, és que hauria d'haver-hi un codi ètic per al tractament dels discursos amb relació a la immigració, perquè potser no ens n'adonem, però estem fent mal, perquè estem en tot cas alimentant actituds de rebuig.

En la major part de casos, els progressos del racisme es donen quan les classes o grups socials es fragmenten segons criteris de caràcter cultural i racial, i, per tant, els moviments socials amb lògica de classe es dissocien dels moviments comunitaris de lògica nacional. En aquest procés és un dels grups que es considera el membre del tot comunitari i l'altre el que es considera exclòs. Un exemple paradigmàtic es dona quan els catalans pobres culpen els immigrants, també pobres, de no tenir accés a les beques de menjador, per exemple. La consciència de classe s'ha fragmentat, en un cas com aquest, perquè s'està culpant els estrangers de no haver beques, i, en canvi, no es culpa el Govern que no creï prou beques de menjador per a tots aquells que ho necessitin. La consciència de classe, en aquest cas, es fragmenta, es culpa l'acabat de venir de l'escassetat de mitjans. Això fixem-nos que trenca la unitat del moviment social, i la contraposició catalans / estrangers passa a primer pla. Aquest mecanisme es reforça amb la idea que la comunitat i els seus signes d'identitat està amenaçada per la presència d'immigrants.

De fet, el fenomen del racisme pot i ha de ser combatut amb polítiques actives, amb mesures legislatives i reglamentàries, amb esforços que sovint seran directes i explícits i altres d'indirectes i que no els mencionen, com les polítiques urbanes i educatives, també amb pedagogia de convivència i interculturalitat, a partir del reconeixement que la nostra societat cada vegada és més diversa i cal incorporar-hi aquesta diversitat.

Però cal també tenir present la dimensió que he apuntat abans: en les relacions socials es donen conflictes, i això és normal. Intentem canalitzar els conflictes a partir de la seva dimensió social, no a partir de la fragmentació amb lògiques d'ètnies o races diferents. O és que el problema de l'escola és un problema dels immigrants o perquè hi ha immigrants? Per què el debat no ha de ser si l'escola requereix o no els requisits per a la integració, la qualificació, de totes les persones i com a instrument d'igualació social? Per què s'han de presentar els debats entorn a la mesquita com uns debats que tenen a veure amb conflictes religiosos? Per què no plantegem el paper que ha de tenir la religió a les nostres societats, si hi ha d'haver una llibertat religiosa, què significa la laïcitat? Per què es demana per a uns la laïcitat, per als musulmans? Per què no es demana amb relació a l'Església catòlica, per exemple? Plantegem les coses, per tant, des dels termes en què pugui gestionar-se el conflicte des de l'òptica de la cohesió social, perquè la nostra societat és plural i cada vegada ho serà més, i, per tant, tot el que sigui reforçar fragmentacions basades en una òptica que posi en primer pla que els immigrants posen dificultats és desviar el problema cap a un malestar de la nostra societat que no creen els immigrants...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...els creem nosaltres perquè no sabem resoldre aquests conflictes.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula ara la senyora consellera de Benestar Social.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el juny del 2000 el molt honorable president feia unes declaracions en què deia: «Tan important com regular per llei l'estrangeria és la necessitat d'obrir un gran debat sobre la immigració.» I afegia: «Hi ha una qüestió imperiosa: evitar que la població autòctona es polaritzi entre l'explotació de l'immigrant i un cert complex de culpabilitat i indefensió. S'hauria de trobar un equilibri entre els drets dels immigrants, a més d'un bon tracte laboral, i el dret del país que els acull i dels ciutadans a mantenir la seva identitat.» Permeti'm que continuï també fent referència a un altre mitjà de comunicació, en aquest cas a un article que jo mateixa signava i que començava explicant que, al nostre entendre, calia enfocar la immigració des de tres eixos: la cooperació internacional, la regulació de les entrades i les polítiques d'integració. Això era el febrer del 2001.

Si he començat fent referència a les hemeroteques, és perquè, com vostès saben, estan plenes de referències sobre la immigració i estan plenes d'allò que ahir es va anomenar «*gauchisme* benèfic», i la veritat, també, és que estan plenes de molt poques veus, fins ara, reclamant deures civils enfront de drets socials.

El molt honorable president ahir es congratulava del canvi i de l'evolució que per part de moltes forces polítiques ha tingut el tema migratori, i avui aquí també s'ha parlat d'aquest canvi. Certament, hi ha hagut una evolució, la mateixa evolució s'ha pogut veure entre el text de Manlleu, que ahir citava el president del Grup Socialista amb relació a la proposta d'acord que també presentava. Certament, conceptes com contingent, retorn i altres idees semblants no figuraven, ni molt menys, en el text de Manlleu.

Dèiem que la immigració s'havia d'enfocar des d'aquells tres eixos: la cooperació internacional, la regulació de les entrades i les polítiques d'integració, i aquestes darreres són les que cauen en l'àmbit competencial del Govern, que tots sabem que són molt importants, però són insuficients, i és per això que érem conscients que l'èxit de tota integració està condicionat per les oportunitats de treball, per la garantia d'uns drets i l'assumpció d'unes responsabilitats i la predisposició a incorporar-se a un model de societat. I l'èxit de la integració també està a saber trencar barreres, i en aquest cas no són unes barreres urbanístiques o físiques, són unes barreres de sentiments, de mentalitat i de prejudicis a tothom, a la gent del país i als que han arribat.

Hi ha hagut aquesta evolució. Certament, hi ha uns posicionaments que van coincidint cada vegada més, però, permeti'm, també, que parli de com ha evolucionat la població immigrada a Catalunya i quin és el seu perfil actual per poder explicar després el perquè de les polítiques que el Govern aplica. Catalunya és la comunitat autònoma amb més nombre de persones d'origen estranger, amb un 25,3 del total d'estrangers de l'Estat espanyol. Les darreres xifres apunten que hi ha 310.000 estrangers amb permís de residència, això suposaria un 5%. Aquesta xifra, però, tots saben que disminueix si només comptabilitzem les persones provinents de països en vies de desenvolupament, i per tant, quedaríem a prop d'un 4%.

Una de les característiques d'aquesta immigració és la seva gran varietat de procedències. Si analitzem l'origen d'aquestes persones, comptabilitzem 165 països. Catalunya té, doncs, una immigració estrangera molt heterogènia, que prové de molts països diferents, amb característiques culturals molt diferenciades entre si i amb processos migratoris també molt diferents. No és el mateix un pakistanès que acaba d'arribar a Barcelona i té tota la família a Islamabad, que una filipina que porta deu anys a Barcelona, que una família gambiana que viu a Olot, que una equatoriana que ha arribat fa poc amb el seu marit i fills i que una família marroquina, per exemple, que podria estar instal·lada a Viladecans. I és diferent d'una parella ucraïnesa que viu a Guissona o un jove marroquí que viu a Sant Pere Pescador. Aquesta heterogeneïtat comporta que la seva integració variï en funció de les seves expectatives, de la seva voluntat, de la seva cultura i, lògicament, de l'acollida que se li doni.

Per tant, les polítiques han de ser pensades amb aquesta gran variabilitat. Si analitzem les xifres d'empadronament –que tots coneixem i que nosaltres, a través de la relació que tenim amb 275 municipis de Catalunya, implicats en els plans comarcals d'immigració, és una informació que rebem periòdicament–, podem dir que el nombre de persones empadronades que no estan regularitzades pot arribar a les cinquanta mil persones. Per tant, també han d'estar comptabilitzades quan parlem de població immigrada a Catalunya.

D'on vénen totes aquestes persones? Hem dit que la població era heterogènia, i certament, trobem a Catalunya persones provinents dels cinc continents.

Immigrants residents a Catalunya provinents d'Europa –descartem els de França i Alemanya i, lògicament, Suïssa, perquè no tenen la dificultat per residir ni per treballar i, per tant, certament no estem parlant d'aquest perfil. De la immigració procedent de l'Europa de l'Est, sí que n'hem de parlar, encara que sigui molt recent, però, ja arriba pràcticament a 13.000 persones, i aquesta s'ha incrementat d'una manera notable en els darrers dos anys. Els col·lectius més importants són el de Romania –més de 3.300–, el d'Ucraïna –2.200– i el de Rússia –pràcticament 2.000. Aquestes persones van arribar, bàsicament, com a sol·licitants d'asil i refugi i, quan se'ls va denegar, es van quedar en situació irregular, que molts d'ells després han solucionat. És una població jove, amb un nivell d'instrucció elevat, que solen treballar en oficis menys qualificats.

Quins són els immigrants residents a Catalunya provinents de l'Àfrica? El col·lectiu més important numèricament –i en constant augment– procedeix lògicament del Magrib. Procedents dels països del nord d'Àfrica hi havia a Catalunya pràcticament, en les darreres dades elaborades, 95.000 persones, la majoria, com dèiem, provinent del Marroc, que representa un 31,63 del conjunt de la població immigrada estrangera a Catalunya, i és la principal colònia estrangera en cadascuna de les quatre demarcacions. La colònia marroquina resident a Catalunya és la més antiga i nombrosa, i per tant, doncs, la més considerable.

El nombre de residents de la resta d'Àfrica és aproximadament d'unes 18.000 persones. Els dos col·lectius més importants procedeixen de Gàmbia –unes 8.000 persones– i el Senegal –unes 4.000–, la gran majoria són homes solters relativament joves, de vint a trenta-cinc anys; actualment, també, hi ha un cert nombre de famílies. L'arribada a Catalunya es va iniciar cap als anys setanta i es va incrementar als anys vuitanta, en què s'instal·len bàsicament al Maresme i des d'allà van iniciar un desplaçament cap a les comarques de Girona, on representen el 16% del total de la immigració d'aquesta província. En els darrers dos anys estan arribant persones, també, procedents de Mali, de la República de Guinea i de la Guinea Equatorial.

Però, també, ho hem dit i s'ha de recordar que hi ha una població immigrada important provinent d'Amèrica. Es tracta d'un col·lectiu també heterogeni, tant pel que fa als seus motius per immigrar, com pel seu nivell de formació i estabilitat laboral, però els seus vincles històrics els distingeixen taxativament de la resta d'immigrants. Els residents llatinoamericans –pràcticament uns 65.000– procedien en un inici de la immigració de la dècada dels setanta, però aquesta tenia un caire principalment polític i ideològic i que fugia de les dictadures d'aquella zona. Aquesta era una població qualificada, formada per intellectuals, tècnics i professionals. Però el gruix de la població immigrada actual és més recent i la seva motivació és bàsicament econòmica, procedeix d'Amèrica Central i dels països andins. El col·lectiu més important i més nombrós és l'equatorià, que l'any 2001 ha experimentat un creixement d'un 181%, el segueix el peruà, Colòmbia i la República Dominicana, i la seva principal ocupació està en el servei domèstic. És una població jove –més d'un 50% tenen entre vint-i-cinc i trenta anys–, amb un lleu predomini de les dones, i que procedeix de les zones rurals més pobres dels seus països.

Pel que fa als provinents d'Amèrica del Nord, el país amb més residents a Catalunya és dels Estats Units, amb un total de 2.153 persones.

Parlem ara, breument, dels immigrants residents a Catalunya provinents d'Àsia. La immigració asiàtica és la més allunyada culturalment, presenta gran diversitat de llocs d'origen i motius d'arribada, i els seus nivells d'integració són molt variats. Els filipins constitueixen un consolidat corrent migratori que es va intensificar a finals dels anys setanta i a principis dels vuitanta. En aquests moments s'ha estabilitzat l'arribada de persones d'aquest origen. Està composta sobretot per dones, amb un nivell d'instrucció mitjà i hi ha un cert percen-

tatge d'universitaris. La seva taxa d'ocupació és alta. Les filipines són les més antigues en el sector domèstic i quasi totes han regularitzat la seva situació. Com tots els asiàtics, és un col·lectiu que té una sociabilitat bàsicament endogàmica.

Molt menys conegut, i amb un creixent progressiu també, és el col·lectiu de xinesos. Estem parlant d'unes dotze mil persones. És una immigració específica dins d'una tradició que fa que es puguin trobar comunitats xineses en quasi tots els països desenvolupats. Tenen una xarxa de relacions i té infraestructures d'acollida molt organitzada.

El col·lectiu de pakistanesos. Aquest també és un col·lectiu important i específic a Catalunya i és recent i moltes vegades, s'ha de dir, procedeixen d'altres països europeus. També ha tingut, aquest col·lectiu, un espectacular increment: un 370% en els darrers tres anys. Es dediquen, com saben, a petits negocis. La majoria són homes solters, de classe mitjana, provinents de la zona del Panjab i diuen haver marxat per motius d'instabilitat política, encara que també per motius econòmics. Els provinents de l'Índia, amb unes característiques similars al col·lectiu anterior, constitueixen el quart país d'Àsia.

També hi ha una població més breu, més menor, però també l'hem de citar, que és provinent d'Oceania.

Ara bé, vista una mica la radiografia dels orígens de la població immigrada a Catalunya, parlem d'on viuen aquestes persones. Una altra característica de la població estrangera a Catalunya és la seva distribució geogràfica. Atès els llocs de treball que ocupen, trobem persones immigrades a gairebé tot el territori català, no només en zones on tradicionalment havien estat receptors d'immigració, sinó el lloc on tradicionalment eren emissores d'emigracions. Per tant, aquest és un altre element a tenir en compte ja que l'impacte en territoris no habituats a rebre població forània és molt més evident.

Un altre dels elements que influeix és quan la totalitat de la població estrangera és provinent de països en vies de desenvolupament. En xifres absolutes, els nombres importants, com és de suposar, es donen en ciutats. En aquests moments, Barcelona encapçala la llista amb pràcticament 95.000 persones. L'Hospitalet, Mataró, Terrassa, Badalona, Sabadell, Santa Coloma de Gramenet, Vic, Tarragona, Granollers..., podríem anar citant les ciutats, però, com que, lògicament, tots tenim present que l'aspecte de convivència és important, em sembla també convenient destacar aquelles poblacions en les quals el percentatge és més elevat, i aquí sí que trobem poblacions relativament petites. Certament, si agafem Ciutat Vella com a districte, també el percentatge és el més alt, però a continuació hi trobaríem Sant Bartomeu del Grau, Sant Pere Pescador, Ullà, Pobla de Montornès, Castelló d'Empúries, Creixell, Ulldecona, Guissona, Lloret, Salou, la Sénia, etcètera.

La procedència de les persones immigrades també varia en funció del lloc de residència. Hem dit que la major part de comarques de la població que ocupa el primer lloc és la que ocupa la provinent del Marroc, però també hi ha unes característiques, la principal

població estrangera a Barcelona és l'equatoriana, a la Garrotxa i al Pla de l'Estany és la gambiana i, per exemple, al Montsià és la de Romania.

Ara bé, on treballen aquestes persones? Al mes de febrer del 2002 hi havia 139.353 persones estrangeres afiliades a la Seguretat Social, que representa el 4,84 del conjunt de l'afiliació catalana. Els col·lectius extracomunitaris més destacats, com saben, són els marroquins, equatorians, peruans, xinesos i colombians. Per tant, doncs, el 49,91 dels estrangers que resideixen a Catalunya –i aquesta crec que és una dada que val la pena ressaltar–, el 49,91% dels estrangers que resideixen a Catalunya estan afiliats a la Seguretat Social, percentatge més elevat que el que correspon a la població catalana.

Certament, la religió, i se n'ha parlat, és una qüestió que afecta la vida privada, però també és veritat que incideix en el procés d'integració, per això és important veure d'on procedeixen i en quins països es practiquen determinades religions. En aquest sentit, els musulmans estarien en primer lloc, però també cal destacar la presència de catòlics, sobretot els d'Amèrica Central, Filipines i Europa del Sud, ortodoxos, protestants, hindús i politeistes.

S'hi ha fet referència, però jo també hi vull fer esment: el tema religiós és important perquè l'Observatori Europeu sobre Racisme i Xenofòbia fa pocs dies, el dia 23 d'aquest mes, va presentar un informe en el qual es constata que la por i l'hostilitat cap a la comunitat musulmana s'ha agreujat a Europa. I, per tant, crec que és una dada que hem de tenir present a l'hora de tractar aquest tema. També parla de quins països s'ha deteriorat més la convivència i, sortosament, no es parla, en aquesta línia, del nostre Estat.

Però el que és important, vist tot el conjunt de la població, identificades les seves característiques, és parlar del model d'encaix a la societat catalana. I aquí nosaltres sabem que hem fet una aposta i que no és l'única i que quan es miren els diferents països es veu que la immigració té diferents tractaments. Una aposta podria haver estat la del model multimosaic: cada comunitat forma un grup dins del sistema.

L'altre dia un intel·lectual ben conegut parlava d'aquestes comunitats dissenyades com portaavions: al lloc on arriba, la persona que ve de fora sap on són els seus i, a partir d'aquest assentament, «els més trempats» –deia ell– «surten i es poden integrar en l'àmbit propi de la gent del país». Aquest model multimosaic no és l'opció de Catalunya, tampoc ho és el model assimilacionista, el que reconeix la igualtat de totes les persones sempre que s'integrin dins del sistema. I aquí, quan parlem de polítiques comparades, per exemple amb França, hem de tenir present que aquesta és més la vocació del sistema francès, sinó el que deia Samin Amir; deia: «A França el futur dels immigrants és esdevenir francesos, o tornar al seu país o quedar-s'hi com són, com a estrangers, però, integrar-se?, aquesta no és la filosofia.» I a Catalunya hem optat pel model d'integració, entenent que la integració és un procés en què a partir de la igualtat de drets i deures els nous vinguts tenen la possibilitat de formar part del teixit social del país, assumint i enriquint els valors comuns.

Permetin-me, aquí, un breu comentari: fa molts anys –deu fer deu o dotze anys– jo vaig visitar Alemanya, intentant conèixer el sistema educatiu, i vaig demanar poder visitar una escola en la qual la integració entre comunitats fos un exemple, entenent el que jo entenia per integració. I em van ensenyar una escola, concretament a Munic, que consideraven modèlica al respecte. Era un edifici amb dues grans plantes. En una planta hi havia tots els alemanys, amb el mapa d'Alemanya penjat al costat de la pissarra, i a l'altra planta hi havia tots els nois i noies turques amb un mapa de Turquia i una foto de l'Atatürk al costat de la pissarra. Aquesta era una opció. No ha estat la nostra, com vostès saben, en el model escolar.

Ara bé, aquest nostre model d'integració, com que és molt ambiciós, és complex, i sabem que és una aposta a llarg termini, i també sabem que afecta el conjunt de la societat, no només la població que arriba, sinó també la que acull. Per tant, tots hem de fer un esforç per adaptar-nos o acomodar-nos a la nova realitat, si bé, lògicament, és a la persona que arriba a qui pertoca l'esforç més important. Integrar vol dir facilitar l'accés a una societat que té les seves regles, els seus valors i els seus mecanismes de convivència, i la seva manera de solucionar els problemes, i també vol dir disponibilitat de sumar i d'afegir, sense contradir d'una manera radical, el seu estil de vida.

Hem dit que aquest és un objectiu ambiciós. Com hem dit, requereix temps, paciència i esforç, voluntat d'incorporació, diàleg institucional i participació. Ara bé, com que és un procés llarg, ens estem posant d'acord a no parlar tant de com avaluem el procés d'integració, sinó a com parlem d'una de les seves primeres fases, que se'n diria l'acomodació; aconseguir, en definitiva, que els del país i els qui arriben s'hi sentin còmodes. Això no és fàcil, perquè la immigració afecta directament l'estructura bàsica de la societat i perquè no hi ha, com hem pogut veure, una única manera simple, uniforme, global i universal d'acomodar els immigrants, perquè diversos són els seus orígens i diverses són les seves característiques. I, per tant, estem parlant d'una política complexa i variable, segons la realitat i l'entorn, i també amb relació a l'accés a determinats béns.

Aquesta política d'integració, en aquesta fase prèvia, important, d'acomodació..., lògicament succeeix que apareixen tensions. I s'ha parlat d'uns fets darrerament esdevinguts, però es podria parlar d'altres. Jo crec que també ho hem de saber tractar amb una certa normalitat, dintre d'aquest procés d'acomodació, l'aparició de tensions.

Què és allò que provoca l'aparició de tensions a la nostra societat? Unes –i tots hi estaran d'acord–, que han estat, a més, mediàticament molt tractades i deuen haver tingut una responsabilitat també important en la percepció que té la gent del país, són les tensions derivades de tot el procés de regularització: el debat de la Llei d'estrangeria, els fets dels tancaments, les exigències, «Papers per a tothom», etcètera. Aquestes tensions han estat molt importants i han tingut el seu impacte.

Però també hi han unes tensions derivades del procés d'encaix. I aquí estic totalment d'acord amb el que deia la diputada Comas que en determinades situacions no

hem de dir que són actituds racistes, perquè el que hi ha, moltes vegades, són dificultats objectives de convivència; si una persona té dret a resar a les cinc del dematí, ho ha de poder fer, però els veïns també han de poder dormir. Parlar d'això no és parlar de racisme, és parlar de dificultats objectives de convivència.

I aquest procés d'acomodació a la nostra societat sí que produeix un xoc –i és veritat–, perquè hem de reconèixer que la nostra gent, la nostra manera de ser dóna a la persona que arriba més responsabilitat a l'hora d'acomodar-se. Si les dites expliquen la manera de ser d'un país, tots podríem recordar aquella que diu: «Mentre visquis a Roma, viu com els romans»; o aquella derivada de la carta de Sant Pau: «Jueu entre els jueus, romà entre els romans»; o, si volen, en castellà: «Donde fueres, haz lo que vieres.»

I aquí la gent del país en definitiva pensa que molta gent que arriba ha de poder-se acomodar amb aquest principi. I sabem que hi ha molts immigrants que també reivindiquen mantenir els seus costums i les seves tradicions, perquè, en una part important d'ells, la seva confessió religiosa impregna tots els àmbits de la seva vida. I és aquesta tensió de qui s'ha d'adaptar a qui i en quin grau; que lògicament n'hem de poder parlar i s'ha de poder analitzar quan apareixen els conflictes.

Perquè, com dèiem, molts d'aquests conflictes o tensions deriven del concepte d'hospitalitat. I hem d'explicar a les entitats i a les persones immigrades que el nostre concepte d'«hospitalitat» implica el respecte a les normes, als valors, als costums del país d'acollida, perquè aquests costums o les normes, com pot ésser la igualtat com a dona, l'autonomia de l'individu o la llibertat aconseguida, ja formen part dels drets de la pròpia comunitat.

Per tant, ja hem dit que el model d'integració era complex. Però també hem de dir que el model optat, el d'integrar, requereix un tipus de política. I aquí apareix, normalment, un debat sobre el pressupost, sobre els recursos destinats a la immigració. Si s'opta per fer polítiques específiques, vol dir que s'opta per un model més de mosaic, es pot tenir un tractament determinat; si s'opta per fer política d'integració, és lògic que les polítiques tinguin caràcter genèric i formin part de la política global.

Amb tot, l'opció d'implantar polítiques genèriques, com per exemple l'escola, els serveis sanitaris, etcètera, per a tota la població, també a vegades requereix que en determinats moments es puguin dur a terme polítiques específiques. Un exemple clar seria: l'escola per a tothom però, per als alumnes que arriben amb incorporació tardana, tallers específics temporals per poder després integrar-se amb normalitat. Trobaríem diversos exemples que demostren aquesta línia. Però això és important: si hem optat per la integració, vol dir que optem per polítiques genèriques i, per tant, hem de ser coherents amb aquest enfocament.

És en aquest sentit que, al nostre entendre, cal valorar el Pla interdepartamental d'immigració; aquest Pla que ja va començar l'any 93, i que s'ha renovat el 2001 i el 2004, i que a més a més no només es va dissenyar el Pla i es va instaurar, sinó que es va crear el Consell Asses-

sor i la Comissió Interdepartamental per portar-se a terme.

Permetin-me que jo els recordi, perquè si no ho puc fer ara ho faré en l'altre torn, poder demostrar com, a través dels plans, s'estan complint molts d'aquells aspectes que s'han reclamat. Però hem de parlar dels seus objectius: promoure una política global d'integració dels immigrants, establir i dur a terme un seguit de programes, potenciar la participació dels immigrants estrangers, promoure la informació i la sensibilització a la població en general.

No m'estendré més a descriure el Pla perquè sí que m'agradaria poder parlar de programes i propostes i execucions concretes. Perquè aquest Pla té dues grans dimensions, i si haguéssim d'agrupar els seus programes ens sortirien dos grans grups: aquells que porten a garantir l'accés dels immigrants a una sèrie de drets i aquells que s'adrecen més a la comunitat. Per tant, des d'aquesta doble perspectiva, la individual i la comunitària, permetin-me que faci un breu resum.

Com garantim l'accés, des de la perspectiva individual, a determinats drets? Doncs, senyor Sirera, desplegant –com hem fet i com vostè sap– la Llei d'estrangeria; Catalunya és l'única comunitat autònoma que ha publicat un decret de desenvolupament de la Llei. Amb aquest Decret a què s'obliga el Govern? Doncs, a garantir el dret a l'educació obligatòria a tots els menors estrangers que es trobin a Catalunya –i aquí la xifra ha estat reiterada; en parlarem després, però aquesta és important, perquè l'educació obligatòria s'adreça a tothom–; igualment que la formació d'adults a les persones empadronades –aquí podem parlar quasi de deu mil persones–; el dret al treball i a la Seguretat Social, les persones afiliades–; el dret a l'assistència sanitària, més de 105.000 targetes sanitàries atorgades, i a més a més altres ajudes que comentarem; el dret a les ajudes en habitatge, també ho preveu el Decret; i també puc quantificar les ajudes atorgades i, a més a més, l'accés als serveis socials d'atenció primària i especialitzada –i aquí podríem veure com les famílies han accedit a la PIRMI, al tractament de dones aïllades en casos de violència domèstica, com s'han beneficiat dels ajuts de zero a tres anys, dels ajuts a família nombrosa, etcètera.

Però com que és lògic que vostès demanin realitats, permetin-me que jo ara faci uns flaixos a certes realitats: al món del treball, a la sanitat, a l'ensenyament, als serveis socials, la normalització lingüística, a sensibilització. El senyor Huguet deia: «No s'ha fet»; el senyor Nadal també estava en aquesta línia. Permetin, doncs, que posi una mica el zoom en aquests aspectes.

Dèiem que a Catalunya hi ha 139.353 persones afiliades a la Seguretat Social; la immensa majoria en el règim general –podríem parlar també d'un percentatge d'un 10%, aproximadament, d'autònoms, treballadors de la llar, etcètera. Els afiliats estrangers respecte al total d'afiliats a Catalunya, per sectors, com hem dit, és: el 32,39 són empleats de la llar; el 14,98, règim especial agrari, etcètera. Les principals poblacions o col·lectius serien clares.

Però com que es parlava que no es feia formació per als treballadors, permeti'm, senyor Huguet, que li recordi que, en les diferents accions que s'han fet en allò que vostè reclamava de formació ocupacional per als treballadors, li pugui dir unes xifres.

Per exemple, participació d'immigrants extracomunitaris en accions de formació ocupacional ordinària: se n'han beneficiat 2.900, entre les ordinàries i les específiques; participació de persones immigrades extracomunitàries en escoles taller, cases d'oficis i tallers d'ocupació, que aquesta és una via cada vegada més important per als nois que acaben l'escolaritat: 1.700 persones; accions d'acompanyament a les campanyes anuals de recollida de fruita: més de 3.000 persones. No em voldria estendre, però li podria explicar els diferents programes que en aquest sentit es porten a terme. El mateix, d'una informació sobre les inspeccions. Les sancions, que també s'ha comentat, i es feia referència a les sancions: 1.136 sancions, amb un import, pràcticament, de 900 milions. Per tant, als aspectes laborals, s'hi està treballant; s'estan acompanyant, com preveia el Pla, amb accions formatives.

I igualment en el món de la sanitat. Quan parlem de la sanitat, parlem de la cobertura que es té a través de la Seguretat Social o de la cobertura que es té a través de la tarja sanitària, però també és bo que se sàpiga i es recordi que ja el febrer del 99 es va publicar la Instrucció del Servei Català de la Salut per delimitar el procediment per tramitar aquesta tarja sanitària. Per tant, fa molt de temps que ho estem fent.

Però no només això: hi han els programes de salut per a la població immigrada i altres elements que és bo recordar. El telèfon «Sanitat respon» té un servei de traducció per a professionals i també per a persones interessades que respon i ajuda d'una manera molt clara aquests professionals; l'elaboració de protocols de malalties parasitàries; el protocol de prevenció i control de les malalties de transmissió sexual, el de salut maternofamiliar, el de prevenció i control de la tuberculosi; la creació imminent del Consell Assessor per a l'Assistència Sanitària; la creació de centres de referència, el material d'educació sanitària; tot això, que estava previst en el programa, en el Pla interdepartamental, s'està portant a terme.

Amb ensenyament. Hem dit la xifra d'alumnes. I és bo que recordem com ha evolucionat des del 98-99 al 2001-2002, des del sector públic, però també al privat. I, per tant, hi ha hagut una evolució molt important. No els voldria cansar amb xifres, però sí explicar tota l'aposta que s'ha fet, a través del Decret de matriculació, per crear les zones adequades per a la distribució d'alumnes, la reserva de places per a alumnes d'incorporació tardana i, lògicament, tot –tot– el que és les activitats adreçades en específic a aquesta població. I li puc dir: a primària, 70 tallers de suport temporal, 54 centres amb auxiliars de conversa, 40 centres amb mestres de suport, 32 centres amb especialistes de català; Educació secundària, 20 cursos intensius de llengua, 39 de TAE –que són aquests tallers d'adaptació escolar–, 111 tallers d'aprenentatge de la llengua, 14 altres tallers de suport, també, per a l'aprenentatge de la llengua;

accions adreçades al professorat, totes les que vostè vulgui. I no els voldria cansar, però lògicament, tant en formació com en material, s'ha estat treballant molt.

Serveis socials, un breu esment: expedients de la PIRMI..., quantes famílies se'n beneficien?, pràcticament 1.500; ajudes a famílies amb fills de zero a tres anys, els que hem donat; escolarització en formació d'adults, pràcticament 10.000, etcètera. Però lògicament aquestes xifres no fan altra cosa que explicar i, per tant, fer..., ajudar a fer visible –allò que el senyor Nadal deia que no era visible– el compliment del Pla. Però aquí també hi ha una cosa que a vegades es reclama –i crec que ahir es reclamava; o ahir o ho he llegit darrement–, que és un camp que cal fer molt i parlar poc, i potser és el que hem fet, perquè, com poden veure, ho estem fent i el Pla s'està complint. (*Veus de fons.*) Sí, ben certament.

Podem parlar també –perquè crec que ho hem de fer– de la sensibilització i foment de la participació, perquè som totalment conscients que no només afecta les persones que arriben, sinó també les persones del país. Però aquí hauríem de parlar dels programes de suport a les associacions amb immigrants; hauríem de parlar de tot el suport que, des de la Secretaria de la Immigració de l'Institut de la Dona, també es dona a determinades entitats, i podríem parlar de diferents programes, programes que jo els invito a conèixer amb més detall.

Per exemple, des de l'any passat celebrem, a proposta del Departament de Benestar Social, unes trobades amb les principals col·lectivitats que hi ha a Catalunya d'estrangers. Són unes festes que es fan en el Museu d'Història de Catalunya. (*Pausa.*) Per què convoquem les principals col·lectivitats en el Museu d'Història de Catalunya per celebrar els dies i les festes més significatives per ells? Doncs perquè partim d'un principi: «Nosaltres els reconeixem i volem que vostès també s'identifiquin amb nosaltres.» I hem celebrat el dia del Perú, el Marroc, Gàmbia, la Xina i, darrerament, l'Equador. Quan en aquestes festes els representants d'aquestes entitats i una part important de la població es troben al Museu..., creguin que és una tasca que cada vegada les comunitats valoren més, perquè el principi d'acollida es posa a realitat.

També fa poc hem presentat una altra gran iniciativa, que ha tingut una bona resposta, amb la Federació Catalana de Municipis i amb l'Associació Catalana de Municipis, conjuntament amb la FAPAC i la FAPAES, que és el programa titulat «Un espai per trobar-nos, un espai per aprendre». Què ens trobem molt sovint? Que els homes tenen com a àmbit de socialització els seus llocs de treball; els infants, l'escola; però les dones queden molt aïllades a casa seva. A través d'aquest programa, en col·laboració amb els pares i mares de les escoles públiques i concertades, procurarem posar més en contacte aquestes comunitats i afavorir més la seva integració.

Podria parlar-los d'altres programes, però vull fer esment a un tema que sempre ens ha preocupat. Ens va preocupar l'any 96 i ens ha tornat a preocupar l'any 2000, i és que periòdicament encarreguem uns estudis a la Universitat Autònoma sobre el tractament informa-

tiu en els mitjans de comunicació, conscients que aquest element és molt important per als temes de sensibilització.

Podríem parlar també de les Jornades d'Esport i Immigració, podríem parlar de la campanya «Benvinguts i benvingudes», etcètera. Hi han altres campanyes, però sí era per dir-los tot el que s'està fent entorn de la sensibilització i la comunitat.

Però també hem de parlar de quines accions i quins programes es porten a terme en matèria de seguretat, i és aquí on els Mossos d'Esquadra tenen també una intervenció molt important en matèria d'intervenció. Quins són els objectius de la seva intervenció? Doncs, contribuir a preservar la convivència, les bones relacions entre les diferents comunitats, ajudar els nou vinguts a conèixer les principals normes, vigilar les activitats dels grups organitzats estrangers, etcètera.

Jo els podria parlar de tantes i tantes ocasions que a través dels Mossos d'Esquadra s'ha pogut participar no només en el tema de màfies, com li podria explicar en diferents ocasions, sinó, també, en la resolució de petits problemes com podria haver estat el conflicte que recentment a Banyoles es va produir, i que a través dels Mossos d'Esquadra i dels mediadors que en el Pla comarcal teníem allà, es va poder aclarir ràpidament.

Però és important que sàpiguen que on estan desplegats els Mossos d'Esquadra, a cada àrea bàsica policial existeix un mossos interlocutor, i que als serveis centrals existeix un observatori que analitza i avalua tota la informació. I quelcom molt important: que a l'Escola de Policia es forma mossos i guàrdies urbans per tal de poder atendre adequadament aquests nous reptes. A partir d'aquí, doncs, formació també per a aquests cossos.

Jo li volia parlar també de la normalització lingüística, però crec que en certa manera ho hem tocat amb altres elements de l'exposició –estic esgotant el temps, però vistes les característiques demano al president que em deixi fer dos terminis. Hem optat per un model d'integració, tenim una població diversa d'orígens i de realitats, tenim unes competències que són les que són en l'àmbit de la integració, però hem dit sempre que el que és important per poder-la portar a terme amb èxit és tenir resolt el tema de l'entrada. Per tant, és lògic que el Govern de la Generalitat tingui un interès molt especial i així ho practiqui de participar amb el Govern central en tot allò que li permet introduir-se i procurar en el futur tenir més competències en els temes dels contingents i en els temes de l'entrada.

És en aquest sentit la participació en el Consejo Superior de Política de Inmigración, que va ser proposta nostra que en la Llei d'immigració es preveu l'informe de les comunitats autònomes a l'hora d'establir el contingent, la participació també en el Foro de la Inmigración, en el OPI i quelcom molt important, que és la Subcomissió de Cooperació en Matèria d'Immigració en el si de la Comissió Bilateral de Cooperació Estat - Generalitat. És en el si d'aquesta Subcomissió que precisament el proper dia 3 de juny tenim prevista la segona reunió, on es presenta ja d'una manera molt més

concreta i avançada la creació de la xarxa d'oficines a l'exterior, per facilitar la selecció i contractació de treballadors per a les empreses de Catalunya.

Per tant, sàpiguen que aquest és un objectiu que està en el programa del Pla interdepartamental, que hi estem treballant, i que el fet d'haver pogut treballar en aquesta Subcomissió, prevista a la Llei orgànica 8/2000, ens ha de permetre, conjuntament amb altres temes també, avançar en l'àmbit competencial.

I també parlar d'una altra relació, perquè és un conveni important, que dóna resposta a un interrogant que havia neguitejat totes les administracions, que era: qui tenia la responsabilitat d'atendre les persones amb situació més vulnerable, en situació administrativa regular? I aquí, doncs, el conveni amb Inserso. Però, lògicament, no és només aquesta la relació amb l'Administració central, sinó que la que també importa i és bàsica per portar a terme –com s'ha dit– l'aplicació de les polítiques d'integració és la relació amb l'Administració local. I aquí, aquí, certament, hem de dir que ens hem dotat d'uns instruments, que els podem intensificar, però la creació de la Taula d'Administració Local, amb participació de la Federació Catalana i de l'Associació, Administració local i Generalitat, és una realitat. És aquí on, per exemple, va aparèixer la necessitat i així està treballant el Departament de Política Territorial, d'avançar en les cèdules d'habitabilitat i el control de la vivenda. Ja hi ha un esborrany, estem treballant en aquesta línia, precisament, fruit del debat d'aquesta taula, com podríem parlar, també, dels més de 400 municipis, ja, a punt de vincular-se, perquè ja n'hi ha més de 300 que ho estan portant a terme, en els plans comarcals d'immigració, en els quals no només s'inclou la realitat comarcal sinó també la de les ciutats de més 20.000 habitants incloses a la comarca.

I així això ens ha permès atendre les realitats de l'Alt Empordà, del Baix Camp, d'Osona, del Vallès Oriental, podríem parlar del Gironès i de tantes altres comarques...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Acabo, senyor president... És aquesta voluntat de portar a terme aquestes polítiques previstes en el Pla, és aquesta voluntat de continuar dialogant amb les administracions, lògicament, més relacionades, que ha de fer possible aquest model d'integració perquè aquesta ha estat l'opció, conscient de la seva complexitat i les tensions que apareixen. Però també la confiança en la societat catalana ens fa pensar que això serà un èxit aconseguit d'aquí a pocs anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora... Senyor Carod, em demana la paraula?

El Sr. Carod-Rovira

Demano per parlar perquè he estat alludit abans, personalment, pel diputat senyor Sirera.

El president

Té un minut, si li sembla.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, molt amable, senyor president. Moltíssimes gràcies. Miri, senyor Sirera, com diria el meu amic Mohamed Said Sidi: «Hurriat aladdian, ljtima, culhu xaiin illa, hucmuddahmà assai». Estic convençut que en la política integral i plurilingüe que practica el Govern del PP, aquesta afirmació meva estalvia la traducció.

Gràcies, xucran! (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té un minut, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

No, únicament felicitar el senyor Carod-Rovira pel seu coneixement d'altres llengües. En tot cas, jo em trobo en una certa indefensió perquè no puc contestar-lo perquè, malauradament, no tinc els seus coneixements. En tot cas, si el senyor Carod-Rovira vol traduir el que ha dit, podré contestar-lo. Si no, en tot cas, senyor president, em trobo en una claríssima indefensió.

El president

Moltes gràcies. Passem ara al segon torn d'intervencions. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, moltes gràcies. He comès un error d'ingenuïtat benèfica, no de *gauchisme* benèfic, tot acceptant per la meua part l'acumulació dels torns, perquè això ha donat peu a alguna intervenció amb la qual jo no sabia, realment, coincidir, i un discurs llarguíssim de la consellera que, com a lliçó de sociologia podria trobar acceptable, però que com a resposta a les nostres interpel·lacions no acabo d'entendre ben bé on va a parar.

En qualsevol cas, Pla interdepartamental. De què parla, consellera? Del Programa 5.3, exposicions al vestíbul de la Secretaria General de la Joventut en quinze metres lineals? Del Programa 10.12, del Departament de Presidència, Jornades Joves Immigrants –una jornada. Dels programes de creixement personal per a dones immigrants? Realització de cursos i tallers d'aprenentatge d'hàbits i de formació general? Del Programa de castellà per a estrangers implementat a les presons del Departament de Justícia, programa 6.2? Del Pla de formació del voluntariat de Catalunya, que és un pla genèric i tan genèric, que afecta tots els voluntaris i no només el món de la immigració? Del Programa 13.7 del Departament de la Presidència, de difusió per mitjà

audiovisual de la realitat de Catalunya a la comunitat immigrant regalant un vídeo als que arriben? O parla del Programa 2.1, del Departament de Governació i Relacions Institucionals, model tipus d'ordenança municipal de participació ciutadana? Què diu aquest model tipus d'ordenança municipal de participació ciutadana?

Ens trobem amb una descoberta que bo és descobrir, que el Govern de la Generalitat a través de la consellera de Benestar Social diu: «La nostra política no és la de mosaic, no és la de no sé què..., és una política genèrica.» Bé, si és genèrica no és concreta, i si no és concreta, quin sentit té concretar el cost fent discriminació estadística de l'ensenyament o de la sanitat d'una part de la població que és el tot, que té uns drets universals? Quin sentit té? I algú deia aquest matí: «I la part que els toca de les carreteres que gasten?», per què no la posava ahir el president de la Generalitat (*rialles*) en el piló de l'aportació pressupostària del Govern de la Generalitat als immigrants? És clar, què passa? El conseller de la Presidència no hi és, el secretari d'Immigració no hi és, el president de la Generalitat no hi és. I contesta quatre interpellacions la consellera, que no té cap competència –representa col·legiadament el Govern naturalment, però que no té cap competència– sobre cap dels 50.000 milions que ahir esmentava el president de la Generalitat com a màxima aportació del Govern de la Generalitat en polítiques d'immigració: ensenyament i sanitat. Hi ha el conseller de Sanitat, naturalment, i he d'esmentar la Carta sanitària, etcètera, etcètera, i uns drets universals..., però on anem a parar amb tot això? De què serveix?

I, per altra banda, hi ha hagut un moment –un moment–, després s'ha dissipat pels camins de la sociologia, que teníem la sensació d'assistir a un cert partit de ping-pong. El senyor Sirera li deia a la consellera: «I tu què fas per al teu país? –tu, vull dir, tu, Govern, què fas si et toca tot, tens totes les competències?» I ahir el president de la Generalitat li deia al senyor Fernández Díaz: «I el teu Govern, què fa? I tu què fas per al teu país, que no sigui un colador en les fronteres?» I en el joc entre «i tu què fas, i tu què fas» apareix una realitat bastant punyent que diu: «Llei 8/2000, ajuntaments. Empadronin, i empadronin sense cap referència a la situació jurídica del que han d'empadronar. És un dret bàsic a partir del qual construïrem tot el discurs sobre quins drets i quins deures tenen tots els ciutadans d'aquest país, inclosos els il·legals empadronats. Molt bé, l'alcalde empadrona i després ja en parlarem.» És clar, no repeteixin el recordatori del *gauchisme* benèfic, senyora consellera. A mi, en alguns casos concrets i sobretot perquè vostè i jo ens coneixem bastant, en les trajectòries personals de cadascú i els seus itineraris, tots trobaríem recorreguts que van del *gauchisme* benèfic al materialisme històric i del materialisme històric al centrisme nacional i finalment, què? (*Rialles*.) I finalment, què? A l'hora de parlar, què fa cadascú?

Ara, vostè ha començat amb un discurs del president de la Generalitat i, francament, cita per cita: «Pero tampoco tiene sentido que algunos alcaldes hagan la vida imposible a los párrocos y en cambio estén dispuestos a pagar no sé cuántas mezquitas. Y esto pasa, y les puedo poner ejemplos de ciudades pequeñas y grandes y

de pueblos dónde se hacen mezquitas porque son un signo de progresía, pero al párroco correspondiente se le hace la vida absolutamente imposible, y esto al final tiene consecuencias muy graves y negativas porque lo que la población local no admite finalmente es que sus propios valores sean pisoteados, o que sus propios valores dejen de tener preeminencia. Y es lógico que la población que ha vivido durante cincuenta años, cien años, quinientos años, mil años –Catalunya– en un determinado territorio, no quiera, así como lo más natural, que sus propios valores queden en situación de inferioridad.» Home: «párrocos, ciudades, pueblos, pequeños, grandes, mezquitas, cuántas? Cuántas?» Quantes?, consentides, afavorides, subvencionades? I per fer què? I vostès mentrestant, què han fet? Què diu l'ordenança del Departament de Governació sobre això? Quan ha trigat un alt càrrec del Departament de la Generalitat a trucar un alcalde que ha tingut un conflicte, el que sigui –no vull parlar de Premià–, quan han tardat? I qui? El conseller d'Interior? El conseller d'Interior? La consellera de Benestar Social? El president de la Generalitat? Han trucat? Han fet allò que tocava? Han respost la demanda d'una col·laboració institucional que correspondria? Deixo, deixo...

El president

Senyor diputat?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo en un minut..., en deu segons, perdoni. I malgrat tot això –i malgrat tot això–, nosaltres farem esforços perquè surti d'aquí a quinze dies d'aquesta cambra un ampli acord per despolititzar aquestes qüestions i per construir polítiques en benefici de la cohesió social de Catalunya. I ho veurem d'aquí a quinze dies. En el torn de les preguntes d'ahir, se li va preguntar al president de la Generalitat si estava o no estava per un acord d'aquestes característiques. Avui ho tornem a preguntar, i relacionat amb la meua intervenció anterior, el seu contingut concret. En les mocions del pròxim Ple trobarem tots plegats la resposta.

Gràcies, senyor president, i perdoni pel meu excés.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyor Huguet, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La traducció simultània de les paraules del secretari general i president de grup eren exactament: llibertat de culte, valors democràtics, tot, excepte demagògia, senyor Sirera. Perquè la seva intervenció ha sigut demagògica, una intervenció que ha tingut el cinisme de donar lliçons de progressisme a les esquerres. Expliqui vostè la reunió del seu exministre d'Interior, Mayor Oreja, amb intel·lectuals del *foro* Babelia, a l'anterior legislatura, abans d'acabar l'anterior legislatura, sobre la necessitat de fomentar la immigració extracomunitària, l'accés d'immigració extracomunitària a Catalunya, amb finalitats clarament partidistes; expliqui-ho. O expliqui la connivència

d'alguns advocats del seu Partit defensants algunes posicions en contra d'alguns ajuntaments que tenen problemes de convivència.

Tot lliga, senyor Sirera. Perquè, és clar, els treballadors, els que venim de la tradició de les classes populars a Catalunya, tenim una certa memòria històrica. I als anys vint els fills d'obriers i pagesos de Catalunya, per interès *nacional* van ser enviats a morir a Annual, deu mil persones, majoritàriament catalans, en nom dels interessos nacionals espanyols a les mines del Rif. Després Franco utilitza les tropes del Marroc com a força de xoc en contra dels republicans a la Guerra Civil. Això està la memòria. Vostès, en l'època del franquisme, pacten amb Hassan la Marxa Verda –els seus ministres són successors...– sobre el Sàhara, per interessos sobre els fosfats –per interessos sobre els fosfats. I ara Aznar i el successor de Hassan tenen el control de l'aixeta de l'emigració que vostès utilitzen amb aquestes finalitats que he dit abans. (*Remor de veus.*)

Per tant..., no és paranoia, senyora Nadal, no. Lliga molt amb la vaga general que hi haurà aviat. És a dir, en concepte de mà d'obra desregulada, precaritzada i, si pot ser, clandestina. Això és el que vol la dreta –això és el que vol la dreta. Mà d'obra esclava i precaritzada. Lliga la proposta de la Llei d'ocupació amb la seva política de descontrol quan vostès tenen les competències. Per tant, primera qüestió, senyor Sirera, que queda clar.

Segona qüestió: la intervenció de la consellera, francament, 90% descriptiva, sociològica... Vostè té unes competències que no ha exercit. Ja és curiós com aquí no hi fossin presents, doncs, el conseller de Treball i el conseller en cap, dels quals penja immigració, Direcció General d'immigració i Direcció General de política religiosa, perquè estem parlant de política laboral i de política, a vegades, de xocs culturals. Vostè no ha contestat els grans temes que... No, és a dir, escolti: xarxa d'intermediació, ara diu que la pactaran; fa un any, d'això. Veurem què fan.

Segona, hi ha una proposició no de llei al Parlament que diu: «formació per a la població immigrada, per als treballadors immigrants». Vostè m'ha dit ara «formació ocupacional»; no hi té res a veure, és formació d'acollida. I vostès no han desplegat res –res. Al contrari, estan fent coses insòlites, com per exemple, no ho sé..., la meitat de la població magrebina és bereber, no sap ni l'àrab; estan ensenyant àrab i castellà a població magrebina, bereber, que vol encaixar a Catalunya. Això és insòlit. No tenen criteri de formació d'acollida, no tenen criteri. No hi ha mestres que facin de mediadors, magrebís, que no han format gent preparada per a això. No han portat a la pràctica la resolució sobre política religiosa; s'haurien estalviat el conflicte ajuntament per ajuntament. Un acord marc que prevegi el tema dels cementiris, el tema de les mesquites..., tenen dret a culte, però s'ha de regular. No deixem a cada ajuntament que hagi d'espavilar-se pel seu compte amb el problema. Fem un acord marc a nivell de Catalunya; no l'han fet.

I en les seves, també, relacions –perquè fan relacions internacionals, d'alguna manera– amb el Marroc, jo crec que no segueixen la via adequada. Estan apostant per aquestes oligarquies que sistemàticament han ex-

plotat el seu mateix poble, començant pels sectors berebers, i, en canvi, no sé si hi ha una bona política de cooperació amb el nord d'Àfrica, que també hi poden fer vostès, poden ajudar a implantar empreses que estan fent esforços; hi ha alguna patronal que està en aquesta línia, curiosament, van al darrere de la societat civil. Hi ha patronals que tenen programes d'implantació al Marroc, emprenedors.

Per tant, això ha d'anar acompanyat d'un estudi de costos. No s'hi val, ahir, a treure el llistat de la butxaca del president Pujol i dir quatre números, no. Nosaltres els proposarem que estudiïn l'impacte pressupostari del que significa per a les prestacions no universals, zero - tres anys, beques, etcètera, el que significa l'arribada d'immigració amb problemes de cohesió i, per tant, amb dificultats de pobresa, si això perjudica els que tenien accés a aquestes prestacions, com es quantifica això, quant diner més hem de posar als programes de prestacions no universals, que és l'única forma que els pobres no es barallin per la misèria –és l'única forma que els pobres no es barallin per la misèria. Quantifiquem-ho. Posem els diners sobre la taula i reclamem a Madrid les partides adequades, perquè, en definitiva, si tenim la tercera part de la immigració de l'Estat, se suposa que, si hi ha algun programa que està pressupostàriament suportat, ens toca almenys la tercera part d'aquest programa. O no?

Saber també quin cost té per a les administracions el treball clandestí, perquè, clar, aquests no paguen impostos. Quant costa a l'Administració l'estimació dels que treballen en clandestí, els que no paguen a Hisenda, els que no paguen la Seguretat Social, quant costa?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Estimem-ho –i ara acabo, senyor president. I última qüestió: estimin també les dades de la immigració en situació irregular. Estimïn-les, perquè hi són. Hi ha molta gent empadronada, hi ha molta gent que utilitza la targeta sanitària, perquè és lògic, hi tenen el seu dret, però, en canvi, estan en situació irregular. Quants? Quin cost pressupostari té això? Reclamem-ho. Perquè quin percentatge d'irregulars tenim aquí amb relació a l'Estat? Quin cost té?

Nosaltres paguem els nostres impostos. Però resulta que al retorn no hi ha els diners suficients o no es posen sobre la taula per poder bastir polítiques que evitin el trencament de la cohesió entre les capes perjudicades, que són treballadors del Marroc i treballadors de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...i nosaltres sempre estarem al costat dels treballadors, siguin d'on siguin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, en nom del Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Si m'ho permet, abans de continuar la interpellació amb la honorable consellera, contestaré al senyor traductor oficial i al senyor Carod-Rovira, no? Perquè crec sincerament, senyor Hugué, que vostè avui s'ha retratat, sincerament. Vostè destilla un odi... (*veus de fons*) que li he dir que no és bo per al debat parlamentari democràtic. Nosaltres no som hereus ni del franquisme ni de res que s'hi assembli, i, en tot cas, ja li dic que des del Grup Parlamentari Popular renunciem a demanar coherència a Esquerra Republicana, que és capaç d'exigir l'expulsió del nostre país d'una persona per pensar diferentment de nosaltres i, en canvi, és incapaç de votar a favor de la il·legalització d'un partit que defensa plantejaments molt més antidemocràtics que el de l'antic imam de Premià. (*Remor de veus.*)

En tot cas, honorable senyora consellera, nosaltres li hem fet un seguit de preguntes al llarg de la nostra intervenció. Vostè n'ha contestat unes i se n'ha deixat unes altres. És cert que els Mossos fan una tasca molt important en matèria d'integració social dels immigrants, però ahir el president de la Generalitat, d'alguna manera, culpava el Govern de l'Estat que la policia no feia el necessari per retrobar immigrants il·legals al nostre país i repatriar-los. Jo li he fet la pregunta i la hi torno a fer: què estan fent els Mossos en el territori on estan desplegats per contribuir a aquesta tasca que ahir el president de la Generalitat reclamava del Govern de l'Estat? Què fa, honorable consellera, el seu Govern per fer pedagogia sobre la població autòctona per evitar brots de racisme i xenofòbia? O què és el que fa, honorable consellera, el seu Govern per millorar la qualitat de vida i les inversions i les condicions dels barris més degradats de Catalunya? Perquè aquestes són preguntes que nosaltres hem fet i que vostè no ha respost.

Ahir mateix també..., i vostè avui ho ha tornat a reiterar, i el conseller en cap s'entesta, cada vegada que algú li planteja el problema que pot generar determinats brots racistes per al país..., sempre s'escuden dient que el Govern de la Generalitat hauria de tenir capacitat legal per determinar el contingent de persones immigrades que poden arribar i romandre a Catalunya. I jo li he dit abans, honorable consellera, i li torno a reiterar: el Govern de la Generalitat de Catalunya no pot, no ha de continuar amagant-se darrere d'una suposada falta o manca de competències per assumir les seves responsabilitats com a Govern de Catalunya. Honorable consellera, en el conflicte de Premià, li ho torno a dir, no és un problema de fronteres, no és un problema de contingent: és un problema de conflicte social, en el qual li recordo que el seu Govern té totes i cadascuna de les competències per tractar de garantir la convivència.

Però, si vol, podem parlar també del debat de les competències; nosaltres no defugim aquest debat, i, per

tant, li faig una pregunta molt concreta que sí que li pregaria que em contesti, perquè vostès sempre parlen de més competències i que no tenim les competències, però mai acaben de concretar una mica, no? I m'agradaria que vostè em contesti..., si només vol contestar-me això, jo estaré encantat. Miri, m'agradaria saber com té previst el Govern de Catalunya determinar el contingent d'immigrants que poden arribar a casa nostra, és a dir, a Catalunya, sense vulnerar l'article 13 de la Declaració universal dels drets humans, que estableix que tota persona té dret a circular i a escollir el lloc de residència a l'interior d'un Estat. Com pot marcar el contingent per als immigrants que arriben a Catalunya sense vulnerar aquest article i sense modificar l'actual marc constitucional i estatutari?

També, com deia el senyor Nadal, ens haurà d'explicar què feia el conseller d'Interior parlant amb l'alcaldessa de Premià. Em consta que el conseller d'Interior té un tarannà absolutament dialogant, però m'haurà d'explicar per què no hi estava el conseller en cap, com a màxim responsable del Pla interdepartamental, o per què no hi estava vostè, com a consellera de Benestar Social, o per què no hi va anar a qui li tocava, que és la consellera de Governació, encarregada de les relacions amb els ajuntaments. Per què hi va anar el conseller d'Interior? És que hi ha problema?, és que hi ha conflicte?, és que hi han raons objectives perquè actuï el responsable dels Mossos d'Esquadra en el que està passant a Premià, senyora consellera?

Miri, jo no sé..., i vostè avui ha fet un catàleg llarguíssim, molt llarg, de tot el que fa el Govern, no?, però jo, realment, després de la seva intervenció, no tinc encara una idea clara de quin és el capteniment del seu Govern amb relació no a la immigració en abstracte, sinó al que està passant en aquests moments a Catalunya, que crec que realment mereixeria una anàlisi profunda del seu Govern. I, per tant, jo li demano, honorable consellera, que actuï el seu Govern i vostè mateixa en l'àmbit de les seves competències –que li recordo que són totes, en matèria d'integració social dels immigrants, totes– per tal d'aconseguir que no es despertin en els catalans les belles pors que tots crèiem superades. Li demano que deixi per a altres les actituds irresponsables d'apel·lacions als grans pactes per amagar les contradiccions dels seus discursos, i es posi a treballar per cimentar un millor futur de convivència a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara la senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, començaré per dir que jo vaig estar a l'Església de Santa Maria del Pi, no una vegada: unes quantes. I ho tornaria a fer, perquè quan hi ha tota una sèrie de

persones que, per les raons que siguin, instrumentalitzades o no, estan en una situació de conflicte amb elles mateixes i amb la societat, el que cal..., i estan en vaga de fam, per raons humanitàries, per raons d'interès pel que està allà passant, per raons que els conflictes es gestionen no enviant la policia, sinó veient què passa i dialogant..., hi vaig anar i hi tornaria a anar. Com hi va anar el síndic de Greuges, que va intentar fer una tasca de mediació del conflicte. Per tant, no acusi, com si fos un pecat –perquè no ho és, sinó tot el contrari–, els que vam anar a l'Església de Santa Maria del Pi.

I continuo dient el que deia en aquell moment: la Llei d'estrangeria no ha servit per solucionar els problemes que causen, justament, totes les qüestions de regularització. Ha creat els problemes. En comptes de solucionar-los, els ha creat –els ha creat. Per humana, per injusta... I vostès la van promoure, i Convergència i Unió la va aprovar, també.

I continuo dient el que deia en aquell moment: cal fer polítiques realistes de regularització –polítiques realistes de regularització. Aquells dies, aquell febrer del 2001, vostès havien deixat setanta mil persones que havien demanat regularització a la província de Barcelona, les van deixar en situació il·legal, i van haver de fer el que jo aquí demanava en aquest Parlament, un nou procés extraordinari de regularització, ho van haver de fer a la pràctica. I ara continuem tenint trenta mil persones en situació il·legal, que estan treballant –que estan treballant. I nosaltres li diem: «Eixamplin els mecanismes de regulació ordinaris», no extraordinaris, no estem parlant dels extraordinaris, sinó que què cal fer amb persones que estan ocupant un lloc de treball en aquests moments sent sotmesos a explotació perquè estan en situació il·legal i que no els donen cap via de sortida, perquè no han definit els mecanismes justament per fer-ho. I nosaltres el que li diem és que aquells que puguin presentar una oferta d'ocupació, un projecte d'autoocupació, hi hagin els mecanismes per procedir a la seva regularització. Això és papers per a tothom? Ni molt menys –ni molt menys. Això és donar solució a unes determinades situacions i agilitzar els processos –i agilitzar els processos–, i en aquests casos a excepció de visat, perquè, clar, aquests viatges d'anada i tornada al propi país per aconseguir el visat són, bé, ja no dic caricatures, que són un insult a la intel·ligència i al que hauria de ser normal. Per tant, polítiques realistes d'estrangeria que ens portin cap a donar sortida a la situació de persones que avui estan en situació il·legal, però que estan en el nostre país, treballant-hi, residint-hi, i regular, evidentment, tot el que són els fluxos de cara al futur.

En segona qüestió, les polítiques d'integració social, i aquí les competències les té la Generalitat de Catalunya, també els ajuntaments. Estem en el marc del Parlament, i és al Govern de la Generalitat a qui cal demanar explicacions. Senyora consellera, vostè no ha contestat a ningú, això no ha sigut un debat. Millor dit, nosaltres havíem reclamant un debat sobre aquest tema, el torno a reclamar, un debat en què tinguem ocasió, justament, de posar sobre la taula les qüestions tal com estan, en què el Govern hagi de retre comptes de com

està portant endavant el Pla d'immigració, perquè, clar, es podrien citar moltes coses, amb ensenyament, per exemple: el Decret de matriculació és ineficaç. La sensació que tenen els professors i mestres és que no tenen suport suficient per fer front a la diversitat. A on van a parar, a escoles públiques o concertades, els alumnes d'incorporació tardana? On? Quin percentatge a cadascuna? Li demano que m'ho contesti en la seva intervenció. Els 15.000 milions de pessetes que el senyor Pujol deia ahir que «ens costen de més les qüestions d'ensenyament» són diners per a persones educatives d'especial atenció..., on hi assisteixen alumnes de tota mena i de tot origen. En tot cas –en tot cas–, l'educació serveix per construir el futur del país, siguin immigrants o nacionals els qui hi assisteixin.

I en tercera qüestió –i acabo perquè se m'acaba el temps–, en tota societat hi ha conflictes, com deia abans. Els problemes i tensions que es plantegen poden, segons com es visquin o com es gestionin, contribuir a la producció de racisme o, al contrari, anar cap a accions que l'excloguin. Considerem que és necessari, també, que hi hagi un pacte sobre el discurs de la immigració, un pacte que eviti instrumentalitzar per finalitats partidistes els conflictes socials que existeixen en el nostre país tot atribuint-los a conflictes provocats per la immigració.

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per a tranquil·litat dels senyors diputats, a més a més de consellera de Benestar Social, sóc vicepresidenta de la Comissió Interdepartamental i del Consell Assessor. Per tant, en tot cas, sàpiguen que parlo també en funció d'aquesta visió interdepartamental. No sé si se n'ha assabentat, senyor Nadal: també sóc vicepresidenta de la Comissió Interdepartamental. Per tant, a més a més de consellera de Benestar Social, aquesta visió global crec que estava absolutament clara, a part del caràcter únic i solidari del Govern.

Vostè pregunta on anem a parar. Doncs anem a parar al que he explicat: a poder portar a terme, i que sigui realitat, una opció ambiciosa, que és la integració de les persones que han vingut de fora a Catalunya. I he explicat –no he volgut fer cap lliçó, sóc ensenyant, potser en tinc el to..., però sí que he volgut, perquè crec que és necessari, saber que no hi ha un únic perfil d'immigrant a Catalunya, que no viuen en unes úniques realitats urbanes, que hi ha una gran diversitat, i que són diversos, també, els impactes i les reaccions que hi ha a Catalunya, i parlar de xifres absolutes i parlar de percentatges també és convenient quan parlem de convivència. Per tant, vostè diu: «On anem a parar?» Doncs ja li ho explico: anem a parar al fet que aquesta opció sigui una realitat. Quin sentit té parlar d'impacte econòmic si parlem de política genèrica? Tot, el té, el té tot, perquè és el conjunt, és el conjunt també del pressu-

post, és el conjunt de la política, que es veu impactada, i la resposta, a través dels mecanismes ordinaris, a l'especificitat del fet immigratori també té un cost, i això és el que ahir es va destacar.

Demanem coherència en els itineraris, tantes coses. Totalment d'acord, jo també n'hi demano, de coherència, senyor Nadal, perquè si parlem de retorn, i parlem de coses que són dures i que no són agradables, i d'expulsions, també es fa difícil donar suport a campanyes, per exemple, que determinades institucions fan, de tancament de centres d'internament, que són aquells centres previs per a l'expulsió, i això encara són campanyes vigents. Per tant, en tot cas, aquí de coherència se n'hauria de parlar. Quan diu: «A qui s'ha trucat?», quan les àrees i la responsabilitat han estat pertinents, parli amb l'alcalde Clos, parli amb els tinentes d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, parli amb l'alcalde de Cornellà de Llobregat, que, quan els temes han pertocat, jo, personalment, els he trucat. Escolti, no dic cap mentida, eh?, dic absolutament veritat. De totes maneres, després faré una visió més global.

Senyor Huguet, sàpiga que tenim mediadors i que en els plans comarcals existeixen mediadors, perquè tenen un finançament, aquests plans, i amb aquest finançament es contracten els mediadors, i aquests són els que ajuden a fer, precisament, tot això que requereixen els mecanismes d'acollida, que requereix fer els grups de consens i col·laboració institucional a cada comarca. Són molts els grups de treball que estan funcionant de manera silenciosa, però ho estan portant a terme. Sàpiga, també, que no és que plantejarem per primera vegada el tema de les oficines, la xarxa XILA, sinó que he dit que tornàrem a tractar aquest tema d'una manera com ja més concreta, perquè des del primer dia s'ha plantejat.

Senyor Sirera, no vull cansar-los, però podria recitar aquí totes les gestions i les trobades i contactes que el senyor García-Clavel ha fet amb l'Ajuntament de Premià, no cal, no els vull cansar. Per tant, la Generalitat no només hi ha estat a través del Departament d'Interior, sinó també a través del Departament de Presidència. Vostè diu que exercim amb responsabilitat. No ha de patir gens, en això, no ha de patir gens. Miri, quan es va reunir el Consejo Superior de Inmigración, que, per primera vegada, les comunitats autònomes podien fer proposta de contingent, Catalunya va ser l'única, ni Madrid, ni Andalusia, cap comunitat, va presentar proposta de contingent. Els únics que havien fet exercici de la responsabilitat, parlant amb patronals sindicals i Administració, havíem estat nosaltres. Per tant, estigui ben tranquil que exercim amb tota responsabilitat els àmbits competencials que hem reclamat i que quan els tenim els exercim.

A partir d'aquí, què és el que hauríem d'evitar? Home, doncs, evitar també situacions absurdes. Vostè sap que és impossible integrar una persona que té ordre d'expulsió i que no es pot executar, vull dir que a això es referia el president. Vostè sap que tenim aquesta situació absurda, i gestionar-la és complicat.

Senyora Comas, totalment d'acord que hem de posar en comú un discurs, un discurs que eviti la xenofòbia i

que eviti el racisme, i tots n'haurem d'aprendre, perquè, darrerament, jo també llegia unes declaracions del senyor Saura, en concret, no?, que deia: «Som partidaris dels ajuts universals per a tots els immigrants i per als que no ho són.» Home, no definim els d'aquí en funció de no. Ja sé que està fet amb tota la bona intenció, però tots plegats, en aquest sentit, hem d'aprendre a articular aquest discurs.

Però, miri, hi ha una cosa de cares a l'acord i a aquests pactes, hi ha una cosa que voldria, d'una manera breu, demostrar: el Pla interdepartamental s'està executant. Hi ha diferents maneres de fer la prova del 9. Una la vaig fer ahir mateix, va ser agafar allò que jo crec que sí que és un acord d'aquesta cambra i que tots ens hi hem sentit vinculats, que és el document que va aprovar la Comissió. Aquest document encara no té un any. Quin sentit té parlar d'un altre acord si encara no té l'any, aquest? Parlem d'aquest, aprofundim en aquest, vegem com estem complint aquest. Per tant, aquest document de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració fa una sèrie de recomanacions. Jo els les assenyalo.

Empadronament. Recomana que es faci, senyor Nadal, empadronament. Per tant, jo li puc assegurar que el febrer del 2000 el conseller Duran i Lleida ja va escriure una carta a tots els ajuntaments en què demanava que es pogués fer i en què animava que es fes l'empadronament.

Es demana que es faciliti el reagrupament familiar. La Generalitat de Catalunya va posar a disposició de la Delegació de Govern les seves oficines per facilitar la tramitació d'aquests expedients. Més de 25.860 casos vam atendre, a través de Benestar Social, per facilitar el reagrupament familiar.

Evitar la concentració d'alumnes. Això és el que demana aquest document i és el que les zones d'escolarització i el percentatge de places d'incorporació tardana intenten garantir.

Especial atenció a les dones immigrades. He parlat de casos, però puc parlar d'un conveni que estem a punt de signar entre la Conselleria d'Interior i la Conselleria de Benestar, precisament, per aquests temes.

L'accés a la sanitat. No cal que ho tornem a repetir, però, com que són tantes, les targetes, és lògic que ho repetim, perquè és una recomanació d'aquest mateix document.

Formació adequada als professionals sanitaris. No vull repetir-ho, ja ho he dit: forma part de la recomanació del document.

Col·laborar entre les diferents administracions. Li he explicat quins són els mecanismes i he demostrat l'absoluta disponibilitat a dinamitzar més, si convé, la taula local, a petició, lògicament, de Federació i Associació de Municipis.

Instar el tractament adequat del fet immigratori als mitjans de comunicació. Aquesta és una recomanació molt important per l'impacte que té, i jo els he ho explicat: periòdicament tenim encarregat a la Facultat de

Ciències de la Comunicació de l'Autònoma aquest estudi, que, llavors, treballem amb els mateixos responsables dels mitjans i a través, també, del Col·legi de Periodistes, per veure com es pot avançar en aquesta línia.

Col·laboració amb les entitats, potenciar el Consell Assessor. És una altra recomanació d'aquest document. S'està fent la reforma del Consell Assessor, ha sortit la convocatòria, les entitats estan presentant les seves candidatures.

Hi han altres temes que no estan abordats, però que tenim encara temps, lògicament, per avançar-los i que afecten àmbits més difícils competencialment, com poden ésser el visat temporal, el permís de residència per optar a un treball, atendre segons el grau de necessitat, independentment de la situació administrativa, que en temes de beques escolars això ja ho estem fent.

Per tant, jo crec que sí que he explicat quina és la política del Departament i del Govern en el seu conjunt. Vostès preguntaven quin era el capteniment. El capteniment és aconseguir la integració de totes les persones, el capteniment és també intentar aplicar una sèrie de programes que garanteixin els drets a les persones que vénen i la dimensió comunitària i preservar la identitat i les característiques pròpies de la nostra societat, i, també, sàpiguen que molts d'aquests temes es tracten amb les entitats municipalistes.

Em deia la consellera de Governació –senyor Nadal, vostè que patia per una proposta d'ordenança municipal de participació– que la Direcció General d'Administració Local va tractar aquest tema a les entitats municipalistes i van demanar deixar el projecte per més endavant. Per tant, vol dir que aquests temes s'estan fent i que, a través d'aquests mecanismes de diàleg, trobarem la fórmula.

Jo repeteixo que crec que tenim un gran acord, que és el document que tots els grups van pactar i van votar a la Comissió d'Estudi sobre la Immigració, i que és la pauta que hem d'anar seguint, i que podrem demostrar que, complint el Pla interdepartamental, estem complint també les recomanacions d'aquest document.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic (tram. 300-00345/06)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i de desenvolupament tecnològic. El presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, que té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, efectivament, em toca presentar la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic.

(El president s'absenta de la sala i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Sembla que ja hi ha un consens a la societat catalana sobre la importància de la recerca en el marc de la societat del coneixement.

Avui tots els països europeus i, en general, els països mundials, destinen, assignen, una prioritat en el marc de les seves polítiques públiques a tot allò que té relació genèrica amb la societat del coneixement, és a dir, tot allò que serveix per afavorir la generació i la difusió de coneixement, com un factor important per a la promoció econòmica, però també com un factor important d'equilibri social, i, dins d'aquest marc, les polítiques de recerca també formen part de les prioritats d'aquests governs. Per altra banda, parlar de recerca a Catalunya és parlar d'universitats. La major part dels recursos públics que es destinen a recerca a Catalunya tenen lloc a la universitat.

En aquest context, ens preguntem, doncs, què fa el Govern de la Generalitat per promoure la recerca i la innovació a Catalunya. Per això els proposem un repàs. En un primer punt, voldria destacar –ja sé que al conseller no li agrada que parli d'això– un clar incompliment electoral per part del Grup de Convergència i Unió. El programa electoral de Convergència i Unió, a la pàgina 59, deia, textualment: «Assolir l'any 2004 una despesa en R+D equivalent al 2% del PIB, incrementant la contribució pública i estimulant la dels altres sectors implicats.»

Posteriorment, el conseller, en primer lloc, va dir que es referia a R+D+I; després va reconèixer que, efectivament, no podien complir –ho deia ell– aquest compromís electoral. Nosaltres tenim l'obligació de recordar-ho i l'obligació de demanar explicacions. El Govern s'ha d'explicar. El Govern ens ha d'explicar per què no ha complert aquest compromís electoral. És que no ha pogut? És que no hi havien recursos? És que no ha sabut fer-ho? Què passa? I ho ha d'explicar aquí, en seu parlamentària, i ho ha d'explicar a la societat, a la comunitat científica i al conjunt de la societat.

En segon punt, nosaltres constatem, a partir de les dades de la mateixa Generalitat, una reducció de despeses en R+D durant els darrers deu anys. Tampoc els agrada això, que els ho diguem. Ens fiem de la informació que ens facilita el mateix Govern de la Generalitat, segon Pla de recerca de Catalunya, publicat pel Departament de Presidència i per la CIRIT. Aquí el que constatem és, per exemple, que a la pàgina 34, concretament, d'aquest document, s'explica que el Comissionat per a la Recerca –en aquell moment encara no hi havia Departament– va destinar a despeses en R+D 8.078 milions de pessetes l'any 93, i 8.360 milions l'any 94. Segons els pressupostos de la Generalitat, els anys 2000, 2001 i 2002 s'hi destinaren 7.500, 8.500 i

al pressupost d'aquest any, 10.000 milions de pessetes. No parlo del conjunt de la suma de les conselleries, parlo dels pressupostos de la Direcció General de Recerca, en primera etapa Comissionat, en segona etapa Conselleria d'Universitats.

Si això ho referim al PIB, com fan en els darrers quaranta anys els països de l'OCDE... –per cert, senyor conseller, seria bo que els seus col·laboradors això també ho aprenguessin, ho entenguessin, la manera amb què durant els últims quaranta anys valorem els recursos destinats a recerca els països de l'OCDE, per tant, també nosaltres, és referida al PIB–, si ho referim al PIB, doncs..., bé, l'any 93 teníem un PIB d'11 bilions de pessetes, ara el 2002 el tenim de 21.000, si posem referència 100 en el 93, avui estaríem a 65. Per tant, hi ha una reducció neta en termes de PIB nominal de 35 punts en els recursos que el Departament responsable de la recerca a la Generalitat de Catalunya dedica a aquestes activitats de recerca –35 punts.

És ben cert que en els dos darrers anys aquesta davallada en termes reals s'ha reduït. És a dir, l'any 2000 l'indicador aquest era 55 i hem passat de 55 a 65, mèrit del senyor conseller, però estem a 65, 35 punts per sota de l'any 93. Més enllà d'aquestes xifres quantitatives, que són importants, nosaltres constatem que el Govern no lidera el necessari canvi cultural de la societat catalana. Els dos punts anteriors són importants, però són el reflex d'una falta d'assumpció de la prioritat necessària cap als temes, en general, del coneixement i, en particular, dels temes de recerca.

El tercer Pla de recerca es va aprovar sense debat, sense aprofitar l'oportunitat per portar el debat al conjunt de la societat; d'aquesta manera no facilitem el canvi cultural. Nosaltres creiem que cal un canvi cultural radical en aquest tema, en temes de recerca i en temes de societat del coneixement, i, segurament, si la societat civil catalana no ens demostra el contrari, cal que el Govern exerceixi un paper de liderat clar, important, indubtable. Per altra banda, el Govern no dona prioritat als sectors claus de la societat del coneixement, com observem cada vegada quan se'ns presenten els pressupostos de la Generalitat.

Però analitzem alguns aspectes més qualitius del mateix programa, del mateix Pla de recerca, del Pla de recerca que ara fa un any i mig que va entrar en vigor, i que, per tant, ja tenim prou perspectiva per fer un primer balanç. Observem, en primer lloc, que és un pla sense indicadors ni objectius quantitius. Això és únic a Europa. Vull dir, no es diu quins indicadors utilitzarem, més enllà de l'1,4% al qual abans m'he referit; tampoc, per tant, quins objectius quantitius ens fixarem. Pura literatura.

Cap a on volem anar? Ens acostarem o ens allunyarem dels indicadors d'altres països europeus? No ho sabem. Com pensa el Govern donar comptes dels resultats assolits amb el tercer Pla de recerca? Com està Catalunya en el marc de la UE? Necessitem saber-ho per fer polítiques. La Comissió Europea va aprovar l'any 2001 un sistema de setze indicadors, n'hi deien, el 2001, *Innovation scoreboard*, el quadre de comandament de la innovació per a tots els països europeus per poder mesurar la seva posició amb relació al potencial a Ca-

talunya. Com estem a Catalunya? Quina és la posició de Catalunya en termes d'aquests setze indicadors que han adoptat els països de la Unió Europea? No ho sabem. A on estem situats? Estan basades, les polítiques de la Generalitat, en el valor dels anteriors indicadors? Quins objectius tenim cara al futur? Sap, el Govern, quina és la posició de Catalunya amb relació als països europeus en termes d'innovació? Si ho sap no ens ho ha dit, no ho ha reflectit en el Pla de recerca. Nosaltres reclamem que es faci.

Quin és el grau de compliment, per altra banda, senyor conseller, dels objectius del Pla de recerca? A la pàgina 47 d'aquest document s'especificaven cinc objectius generals, literàriament, sense indicadors; però, en tot cas, s'especificaven, i es deia: «Primer, impulsar el creixement i la qualitat del sistema català de ciència i tecnologia.» I es deia textualment: «L'obtenció de nous recursos del sector privat.» Com va aquesta obtenció de nous recursos del sector privat? Com va la coordinació dels serveis científicotècnics, informàtics i documentals de les universitats? Estic llegint textualment del mateix document. Com va la col·laboració activa amb els organismes de recerca d'abast estatal? No tinc temps, però en cada un d'ells podríem posar exemples més aviat poc estimulants.

«Segon, potenciar els recursos humans destinats a la R+D.» Quin és el resultat i el balanç del Programa ICREA –vint investigadors–, hem aconseguit atraure investigadors de la comunitat científica internacional o no ho hem aconseguit? Hem aconseguit establir determinades situacions precàries de la comunitat científica de Catalunya? No ho sabem. Ens temem que no.

«Promoure la internacionalització de la recerca duta a terme a Catalunya. Estimular una major implicació de les empreses a les activitats de recerca i desenvolupament i innovació.» (*Remor de veus.*) Estan donant suport les empreses de Catalunya als diferents projectes de centres de recerca i d'innovació que estan en marxa o que s'estan definint avui a Catalunya? Necessitem saber-ho. Necessitem implicar les forces socials i econòmiques de Catalunya en aquests projectes. Si no hi estan implicades, per què? I, què hem de fer per fer-ho? Senyor conseller, tot això és el que m'agradaria que vostè ens anés detallant.

I, finalment, en general, com podem, entre tots, afavorir una millor gestió i una millor comunicació de les activitats de R+D?

Acabaré aquesta primera part de la meua intervenció –després, en el torn de rèplica, procuraré completar algunes coses més que li volia dir– amb un tema fonamental, amb un tema important: el Laboratori de Llum de sincrotró. Vostè sap que tots ens alegrem del conveni que va firmar, però quan ens hem llegit el conveni ens hem quedat preocupats. El conveni diu que es firmarà un altre conveni i que es firmarà abans del 30 de juny. Ens agradaria saber com està aquesta negociació i si, finalment, podrem disposar d'això. Però també ens agradaria saber si el Govern té un projecte concret, un model de gestió, un sistema de finançament vinculat a aquest projecte.

Gràcies, de moment, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. Té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, senyors diputats, moltes gràcies. Em sembla que em pregunta que li doni una breu exposició sobre el Pla de recerca i així ho faré. Abans faré una tasca preliminar i absolutament inútil, però no puc deixar de fer-la.

Aquests 8.000 milions, que vostè menciona no sé fa quant temps, inclouen els diners d'altres departaments amb convenis... (*Veus de fons.*) Sí senyor, amb convenis explícits amb la CIRIT, no tots els diners dedicats a recerca amb altres departaments, però sí els de convenis amb la CIRIT. Per exemple, el pressupost complet de l'IRTA està inclòs en aquests diners, mentre que el pressupost complet de l'IRTA evidentment no està en el pressupost de la Direcció General de Recerca, ni llavors, ni ara, i això solet és una diferència de 800 o 900 milions. Ja li ho dic que és perfectament inútil que tracti de clarificar això. Espero que sigui útil per a tothom. Ja sé que, per a vostè, és perfectament inútil.

Repassem, doncs, el Pla de recerca, com m'ha demanat, i ho faré amb tot el gust del món. Com vostè ha dit, el Pla de recerca tenia cinc grans punts: impulsar el creixement i la qualitat del sistema català de ciència i tecnologia; segon, potenciar els recursos humans; tercer, promoure la internacionalització; quart, estimular una major implicació de les empreses en les activitats de R+D+I, i, cinquè, afavorir una millor gestió i una major comunicació de les activitats de R+D.

Per començar amb el primer punt, d'impulsar el creixement i la qualitat del sistema català de ciència i tecnologia, simplement em limitaré a dir que hi ha hagut creixements molt importants del pressupost de la Direcció General de Recerca, que és el pressupost estratègic per a temes de recerca, en dos anys ha crescut un 33%, i aquest és un ritme que ens proposem mantenir. També s'ha de dir que estem desenvolupant i executant un pla d'inversions en infraestructures de recerca per un import de 15.000 milions de pessetes, si ho puc dir encara en pessetes; 90 milions i escaig, si ho dic en euros.

Passem als recursos humans. Senyor Barceló, de vegades no se sap perquè no es vol saber. Jo el convido a entrar a la pàgina web d'ICREA, és pública per a tothom, vostè deu tenir una computadora, es busca ICREA, em sembla que és <@fundaciocatalanaperalarecerca.es>. Allà hi ha els noms i els cognoms i els currículums de totes les persones contractades, que no són vint, com ha dit vostè, sinó que són trenta-una o trenta-dues, tenen noms i cognoms, n'hi ha del gènere femení, n'hi ha del gènere masculí, n'hi ha que han vingut de fora, n'hi ha que són consolidats d'aquí dintre, i és –a mi m'ho sembla– un estol esplèndid d'investigadors i investigadores que fa molt goig de mirar, encara que sigui per entretenir-se. Miri-s'ho..., en fi, si vol ja en faré una còpia i la hi enviaré perquè tingui oportunitat de veure-ho.

En aquest segon any, la segona convocatòria, que acaba de sortir, és una convocatòria per a vint contractes. L'any passat la vam fer per vint-i-cinc i van acabar sent trenta-dos. Veurem què és aquest any. Hi ha una oferta de projectes molts importants. Hi ha hagut una oferta de més de dos-cents projectes, hi ha hagut una tria de projectes per concretar les ofertes i ara s'ha obert el procés de presentació de candidatures personals d'investigadors. I això s'ha anunciat arreu, s'ha anunciat a Catalunya, s'ha anunciat a Espanya, s'anuncia a Europa, s'anuncia..., l'any passat es va anunciar a Nature... M'imagino que la intenció també és fer-ho aquest any.

Pensem que ICREA és una peça clau per a l'enfortiment de la base humana de la recerca a Catalunya, però no és l'única –no és l'única. El Departament també ha assumit el 50% del cofinançament –no el 50 del finançament: el 50% del cofinançament– del programa Ramon y Cajal. En la primera convocatòria d'aquest programa, sobre 800 candidats hi han hagut 198 investigadors que han estat contractats per centres de Catalunya, pensem que és una bona taxa de retorn. Aquest segon any encara no sabem quins seran els resultats. Hi ha hagut una convocatòria de 500 contractes altra vegada, també en cofinancem el 50%, hi ha hagut una demanda molt forta per part de les institucions catalanes. També es continua, ja està a la tercera edició, el Programa de la distinció de la Generalitat per la promoció de la recerca universitària, que ja ha contribuït a enfortir els grups de recerca de seixanta investigadors –amb els trenta d'aquest any ja seran noranta–, i, finalment, també puc dir que, tal com assenyala el tercer Pla, s'ha procedit a una avaluació dels grups de recerca consolidats existents, i això ha permès la concessió d'ajuts a 428 grups consolidats. Molts, a més a més, són grups que també participen en els centres de referència i que, per tant, reben també un finançament per aquesta via o per altres vies, com per exemple, el Cescas, que, a la pràctica, una de les seves funcions és donar un recolzament a la recerca de tota mena de grups i, a la pràctica, de molts de química.

Pel que fa al tercer punt, promoure la internacionalització de la recerca duta a terme a Catalunya, això cobreix molts aspectes, però, per ser concrets, cobreix grans instal·lacions i cobreix centres que puguin ser centres que s'insereixin a les estructures i a les xarxes europees del sisè programa marc, que és molt possible que s'aprovi dintre de molts pocs dies.

Pel que fa a grans instal·lacions, podríem parlar de supercomputació i l'estructura Cescas - Cepba, però potser em permetrà que parli de la font de llum sincrotró, a què vostè també s'ha referit. No compliquem les coses: la gran fita que teníem a la primera etapa, a la primera etapa del projecte sincrotró, és arribar a un acord amb el Govern de l'Estat per realitzar aquesta instal·lació. Tots teníem el propòsit ferm d'arribar a aquest acord, però, també, tots teníem les nostres incerteses. Aquestes incerteses han desaparegut, s'ha signat un conveni, s'ha signat en públic, amb la participació al més alt nivell de totes les administracions implicades. El dia següent de la signatura d'aquest conveni es va formar una comissió de treball paritària, presidida pel

senyor Pascual, perquè es fes una proposta formal de quina forma jurídica havia de prendre la col·laboració entre les administracions. Es va donar un termini del 30 de maig, i li puc dir que ahir vaig rebre la comunicació, i el dossier, i l'informe, sobre aquest tema, o sigui, que el projecte sincrotró segueix el camí normal que ha de seguir i que estarà ple d'activitat i d'incidència durant els propers sis o set anys, fins que obri les seves portes. Les coses van com han d'anar en aquest moment.

Continuaré després perquè ja... Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Barceló té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo li proposo que no seguim discutint sobre xifres –repeteix– publicades pel Govern, sinó que vostè ens en faci un detall. Jo aquí tinc, a la pàgina 34, aquest informe de Presidència en què diu, la columna, que l'any 93, despeses en R+D dels departaments de la Generalitat, el Departament d'Agricultura hi posa 1.452 milions de pessetes i el Comissionat hi posa 8.078 milions de pessetes. Per tant, no em digui que agrega l'agricultura, perquè, segons això, no és així. Jo li demano, si vol que, efectivament, deixem de parlar d'aquest tema, que em doni una descripció detallada de quines són les partides de cada departament i la descripció detallada del Comissionat, document editat per la Generalitat de Catalunya, pàgina 34, segon pla de recerca de Catalunya. Si no és així, nosaltres seguirem insistint que ens creiem les dades publicades per la Generalitat, perquè no hi diu «Govern de la Generalitat», hi diu «Comissionat» i diu «Agricultura», eh?

Bé, dit això, no m'ha dit res dels indicadors, que a mi em sembla absolutament fonamental. Vull dir, Catalunya és un país modern que necessita saber com està, i el Govern no ens diu com està, i els països europeus per saber com estan fan servir una metodologia, que ja he explicat que estava aprovada l'any 2000, i aquesta metodologia s'utilitza en tots els països. És que som un país menor, Catalunya? És que no ens mereixem saber com estem en aquests setze indicadors? El Govern té l'obligació de fer-ho, i nosaltres li insistirem que ho faci, eh?, i en aquest moment serà quan podrem discutir de polítiques i quan podrem dir: «Escolti, jo quan sigui gran vull ser igual que aquest, i faig això per ser igual que aquest», i vostès no ho fan, hi insisteixen –hi insisteixen.

Miri, el tema de la llum de sincrotró. Vostè sap que nosaltres hem donat suport a aquest projecte, hem donat suport al Departament, hem donat suport a les persones de l'Autònoma que elaboraven un projecte, que han estat deu anys treballant aquest projecte. Ens sorprèn que després de deu anys es firmi un document que es limiti a dir que firmarem un altre document, com van fer vostès sota la presència i la presidència del senyor Aznar, però, en tot cas, el 30 de juny, abans del 30 de juny, ha d'estar firmat un nou document en el qual ens comprometem a fer una inversió de 20.000 milions de

pessetes. Nosaltres tenim l'obligació de demanar al Govern que ens expliqui com pensa finançar aquests 20.000 milions de pessetes, quin model d'organització pensa fer, com estructurarà, qui participarà en aquest organisme. Vostès estan firmant un compromís de despesa d'inversió de 10.000 milions, 50%, i de despesa corrent de 1.000 milions cada any, i això ho haurà d'entomar el proper govern, i vostès tenen l'obligació, abans de firmar, d'explicar-nos com, com es finança una inversió i com es finança l'altra, perquè només serà sòlid aquest document, si no serà un paper mullat, si ens expliquen això, si ens expliquen el projecte organitzatiu. Confiem que tinguin un projecte, que ens el presentin i ens l'ensenyin.

Altres consideracions. Vostè ha parlat dels 15.000 milions de pessetes del Pla d'infraestructures. Home, també ens agradaria saber si aquest Pla d'infraestructures està aprovat, si n'està previst el finançament, quines partides estan compromeses, perquè, si no, arribem al del Pla d'infraestructures de les universitats, que s'anuncia i, després, quan vas al detall, veus que hi ha enormes problemes per poder-ho traduir en accions concretes d'inversió. Disposem, realment..., s'han instrumentat els mecanismes administratius, jurídics i financers per fer efectives aquestes inversions de 15.000 milions de pessetes o no? Perquè el Pla de recerca només en fa una línia, la darrera línia del Pla de recerca diu 15.000 milions de pessetes al Pla d'infraestructures. Estan disponibles, es poden invertir? Un any i mig després això s'ha instrumentat o no s'ha instrumentat?

Senyor conseller, un tema importantíssim, que no sé si a vostè li donarà temps, però que, en tot cas, ens preocupa molt: l'espai europeu de recerca. L'espai europeu de recerca és molt més que una formulació retòrica, és la definició d'unes estratègies de política de recerca que han d'anar en sintonia amb el que està indicant la Comunitat Europea, i la Comunitat Europea parla, per exemple, de xarxes d'excel·lència. Nosaltres estem treballant en la línia de les xarxes d'excel·lència. Tenim un model d'excel·lència en centres de recerca a Catalunya? El tenim explícitament com el tenen altres països? Podrem comparar-nos-hi? Perquè això no és una formulació, això no és un discurs, això són metodologies concretes, això són convocatòries obertes per qualificar centres d'excel·lència, això és inversió en centres perquè col·laborin amb altres centres d'Europa, amb altres centres europeus, i nosaltres no veiem, sincerament, senyor conseller, no veiem que s'estiguin construint les infraestructures, les bases conceptuals, documentals, físiques, personals, perquè nosaltres entrem en el marc de l'espai europeu de recerca, i seria gravíssim si això no fos possible.

Per acabar, senyor conseller –senyor president, acabo–, total suport al projecte ITER que s'està ara negociant, i amb això vostè sap que té el nostre suport, gairebé diria incondicional, no incondicional, perquè hi haurà unes inversions a fer, però, en tot cas, té el nostre suport, perquè seria importantíssim per a Catalunya poder atreure aquesta infraestructura de recerca.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. El senyor conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies pel seu suport en el tema ITER, suposo que ja deu estar afilant l'agulla per començar a picar el dia després, que, com en el sincrotró, s'aconsegueixi el projecte, però, en fi, per a això hi som, eh? No em fa res, punxi –punxi–, que nosaltres tirarem endavant. Ja està bé que hi doni suport, eh? –està bé que hi doni suport–, em sembla francament bé, sempre han donat suportat al tema sincrotró, i això és el que compta, i a l'ITER també, això és el que compta.

Miri, vull ser concret i explicar-li coses sobre centres, diguem-ne, amb noms i cognoms, en temes de centres. En temes de centres de recerca jo diria que hi ha quatre grans àrees de què podríem parlar. Primer i fonamental, són tots els centres de recerca a les universitats, des del Villar Palacé i Biomèdic de l'Autònoma o, per exemple, l'Institut de Recerca Biomèdica del Parc Científic de Barcelona, o els serveis científicotècnics de la Universitat de Barcelona, o l'Idibaps, tots els quals estem recolzant intensament, i quan dic intensament vull dir amb grues. Aquest Pla de 15.000 milions, doncs, miri, passi pel carrer Casanova i vegi les grues que hi han arreglant mitja Facultat de Medicina per a l'Idibaps, i això és una peça d'aquests 15.000 milions; vagi per Tarragona, etcètera, etcètera. Això és la primera gran àrea central, el que ja està a les universitats.

Una segona gran àrea és una col·lecció de centres, molts en col·laboració amb les universitats, però, diguem-ne, amb personalitat jurídica pròpia o separada de les universitats i als quals també estem recolzant i articulant. Són centres com l'IFAE; per descomptat, l'IRTA, que és una institució, va més enllà d'un centre; el CREAM; els hospitals, que hauria d'haver esmentat com les universitats, són institucions similars, grans centres de recerca; els hospitals de l'ICS; els que no són de l'ICS; he esmentat l'Idibaps; el Centre de Recerca Matemàtica, que també tenim intenció de potenciar; l'Institut d'Estudis Especials de Catalunya; el Centre d'Estudis Demogràfics, etcètera.

Una tercera àrea seria el CSIC i tota la política de col·laboració amb el CSIC. En això tenim algunes experiències bones que vénen ja de fa anys: una és l'Idibaps, amb el qual col·labora el CSIC; l'hospital de la recerca, l'Hospital Clínic; una altra seria la Residència d'Investigadors; una altra, l'Institut d'Estudis Especials de Catalunya, que ja he esmentat. Però hi han coses també recents que van en la bona direcció de col·laboració amb el CSIC: una és el paper que el CSIC pugui tindre en el sincrotró, van ser uns dels signants en el conveni, un conveni que s'ha signat amb col·laboració en temes d'economia, o el Centre Mixt en Recerca Cardiovascular, que s'està desenvolupant, o, i d'això encara n'he de parlar amb prudència perquè no està acabat de signar, però la col·laboració per genètica vegetal entre l'IRTA i el CSIC, que esperem que culmini amb la signatura del conveni aviat.

La quarta gran àrea seria, diguem-ne, els centres que estan en construcció, en construcció institucional, i que no cauen en els punts anteriors, i, simplement, com que vostè ja els coneix, n'esmento els noms: l'Institut Català d'Investigació Química, en col·laboració amb la Universitat Rovira i Virgili; l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, en col·laboració amb la Universitat Autònoma de Barcelona; l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, en col·laboració amb la Universitat Rovira i Virgili; el Centre de Regulació Genòmica, en col·laboració amb la Universitat Pompeu Fabra; el Centre de Recerca en Sanitat Animal, de l'IRTA i la Universitat Autònoma de Barcelona; el Centre Tecnològic de Telecomunicacions de Catalunya, en col·laboració amb la UPC i amb la Universitat Ramon Llull; l'Institut de Ciències Fotòniques, en col·laboració amb la UPC; l'Internet Interdisciplinary Institute, de la UOC; el Centre de Referència de la Carn, de la Universitat de Girona; l'Institut de Recerca i Modelització en Ciències de la Terra –aquest està en fase de disseny–, el Portal de la Informació –també està en fase de disseny; el primer és amb l'IGME, el segon amb el Ciemat–, i finalment –i aquesta seria la cinquena gran àrea–, hi han coses en disseny –però aquestes vindran més endavant–, en patrimoni, en nanotecnologia, economia, bioenginyeria i d'altres.

Em demanava detalls, li dono detalls. Si tingués més temps, parlaria també de la Xarxa IT, que vostè també coneix perfectament bé, dels trampolins tecnològics, etcètera.

Ah!, i pel que fa als indicadors, no es preocupi: la COTEC hi està treballant intensament, i aviat sabrà com són tots aquests números per a totes les comunitats autònomes espanyoles.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme (tram. 302-00230/06)

El setzè punt de l'ordre del dia –i entrem ara en el capítol de les mocions– és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per a la seva defensa i exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, algú va dir que sense memòria històrica no hi ha identitat i sense justícia no hi ha democràcia. Crec que aquesta és una cita apòcrifa, no?, però crec que sincerament pot ser una molt bona divisa, sobretot ara que es compliran vint-i-cinc anys de les primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol i vint-i-cinc anys, també, de la promulgació d'una llei d'amnistia, l'any

1977, que, per mor d'allò que es va anomenar «la reconciliació nacional» i la transició política, va posar pràcticament al mateix nivell detinguts i repressors, torturats i torturadors, víctimes i botxins, i consagrava en definitiva la, diríem, impunitat dels responsables directes dels crims del franquisme, una mena de llei de punt i final a l'estil d'algunes dictadures llatinoamericanes i que segurament ha estat el principal obstacle, durant aquestes darreres dècades, per tal de recuperar la memòria històrica de la repressió franquista; una impunitat que cobria impúdicament una part important de la nostra història més recent, un vel de desmemòria, d'oblit, que ha ocultat de forma important i vergonyosa el nostre passat vinculat a la repressió i a la misèria moral.

Aquest Parlament, és cert, ha estat segurament el primer parlament de l'Estat que va expressar, a través de diferents iniciatives parlamentàries, la condemna moral més enèrgica dels responsables dels crims, de la persecució, de la barbàrie, de l'oblit, i alhora, també, ha denunciat la manca de legitimitat dels consells de guerra que van posar fi a la vida de milers de compatriotes nostres. I això és positiu. I és positiu perquè durant quaranta anys de dictadura la memòria d'aquests lluitadors, d'aquestes lluitadores, ha estat tacada per la ignomínia, silenciada per la por i vergonyosament arraconada de la vida pública. I això avui, feliçment, crec que està canviant.

Ara resta –i això és el que ens proposem amb aquesta Moció– restituir íntegrament la dignitat de totes les víctimes del franquisme. Estic parlant dels depurats, dels exiliats, dels empresonats, dels assassinats, a través, en primer lloc, d'un procés d'indemnització als expresos polítics que ja es va engegar, sortosament, fa algun temps, però un procés que creiem que en aquest moment ha de culminar amb la màxima celeritat, diligència, alhora que oferint la màxima cobertura possible. També preveient la compensació econòmica i la reparació, també, moral per a tots aquells que van patir captiveri, reclusió, en companyies militaritzades a França o que van realitzar, per exemple, treballs forçosos per compte d'empreses privades a Espanya, i això ho han fet també a Alemanya i ho han fet al Japó. Indemnitzant, també, els familiars dels assassinats o dels executats, i en aquest sentit, si es vol, es pot aprofitar l'estela i el precedent de la recent Llei de solidaritat de les víctimes del terrorisme, aprovada a l'Estat espanyol i, per cert, amb la unanimitat de tots els partits polítics. Assolir també la reivindicació definitiva de tots aquests lluitadors antifranquistes condemnats a mort –Companys, Carrasco i Formiguera, Peiró, Numen Mestre o el mateix Puig Antich, i de tants centenars i centenars com ells, i això a través de la presentació del recurs extraordinari de revisió contra les sentències a mort dictades en consell de guerra. Si això no ho fa la Fiscalia del Tribunal Suprem a instàncies del Ministeri de Justícia, crec que els familiars, amb l'ajut i l'auxili de la Generalitat, ho poden fer.

Cal també continuar, proposem, en la línia d'incentivació de la memòria històrica, amb un gran homenatge nacional a tots els morts i els supervivents i els seus familiars, que, malgrat algunes mostres d'admiració, respecte i afecte que els han tributat moltes entitats

d'aquest país, aquest mateix Parlament, amb una recent declaració institucional, encara se'ls deu..., se'ls ha de tributar un homenatge en nom de tot el poble de Catalunya, a través del conjunt de les seves institucions.

I, finalment, un altre aspecte és el de la retirada definitiva de tots els símbols o vestigis franquistes, en els carrers, en moltes places i en monuments que encara resten a Catalunya. Aquí cal una actuació concertada amb els ajuntaments. Aquest és un tema que fereix, senyories, la sensibilitat, encara, de molta gent. O és que el fet, per exemple, que les tropes franquistes, tot just entrant a Barcelona, l'any 39, van substituir el nom de la plaça de Catalunya, per exemple, pel nom de Plaza del Ejército Español, no tenia una clara intencionalitat política i simbòlica? El sacrifici del nomenclàtor català, la descatalanització de la toponímia, la supressió de monuments emblemàtics per a la catalanitat, van ser actes dirigits a corregir la memòria per reinventar-la a partir d'una nova legitimitat política.

Ara, precisament –i acabo, senyor president–, que la «zona zero» de Manhattan es convertirà en un gran memorial pels efectes de l'eix del mal, qui se'n recorda, per exemple, que a sota de les Torres Bessones es va construir, ja fa uns segles, un cementiri d'esclaus negres? Precisament a casa nostra, i no massa lluny d'aquí, qui se'n recorda, qui hi pensa, que el Fòrum 2004 i la reordenació urbanística del front marítim de Barcelona s'emportaran, com si es tractés d'un temporal de llevant, la memòria del Camp de la Bota, el camp d'afusellament més important de Catalunya?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Pels grups que han presentat esmenes, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de tot, m'agradaria saludar la Carme i el Tàrio Rubio, de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, que, a banda de ciutadans habituals de l'activitat parlamentària, estan aquí, precisament, molt atents en aquest debat.

La Moció que es presenta avui és important, perquè és la demostració que, malgrat els esforços de l'Administració, esforços importants del Departament de Presidència, malgrat tot això, estem davant d'una resolució d'aquest Parlament que encara resta una miqueta encallada. Això ja ho denuncia el Síndic de Greuges en el seu Informe, i ho denuncia també o ho explicita el mateix Departament de Presidència, quan diu que en aquest moment el 78% d'aquests expedients estan encallats, estan en *standby*, estan en suspens. Això es produeix per diverses raons.

La Moció que es presenta, el que pretén, jo crec que és millorar aquesta situació. Aquesta Moció, com d'altres, és molt necessària, com deia el senyor Ridao, per recuperar aquesta part de la memòria històrica del nostre poble i que són mostra, potser, del respecte, reco-

neixement i afecte del poble de Catalunya a col·lectius injustament oblidats pel franquisme. Aquest Parlament ja ho ha fet, ja ha tancat altres ferides, com són les dels nens de la guerra, els militars de la República, les associacions prohibides, els maçons, els guerrillers anti-franquistes, els presos polítics... Però, sincerament –sincerament–, esperem, jo crec que tots tenim moltes ganes que aquests temes no tornin a aquest Parlament i que ja, d'una vegada, no hàgim de tornar a parlar en aquests parlaments d'aquests temes, com passa en d'altres països que tenen perfectament assumida la memòria històrica dels seus pobles i que ja la societat reconeix de manera pública i normal els temes que abans comentàvem.

Estem davant d'un tema en què tots hem de fer l'esforç permanent de treballar de manera conjunta i de manera consensuada, i jo crec que ho estem fent també des del nostre Grup, i, si alguna vegada no ho hem fet, entonem el *mea culpa*, fonamentalment per una raó: perquè no ens costa gaire arribar a un acord unànimе i conjunt entre la resta de grups del Parlament.

La Moció que..., o les esmenes que nosaltres havíem presentat anaven en la línia de mirar de millorar aquest tema. Més enllà de les compensacions econòmiques, el que fa falta és que algú els digui alguna cosa, a totes aquestes persones que van presentar la sol·licitud l'any 99 i encara ningú els ha dit res. I no se'ls ha dit res perquè, sincerament, l'Administració ha perdut la informació, i com que no hi ha informació, com que no hi han dades, està la situació en suspens. Bé, això és una injustícia, i la solució no pot ser simplement el silenci.

L'esmena que nosaltres presentàvem, i que ha estat perfectament recollida a la transacció conjunta de tots els grups, preveu que hi hagi un reconeixement formal i escrit a totes aquestes persones del respecte i afecte que els té el poble de Catalunya. I això..., i la resta, els temes econòmics, podrien quedar perfectament en *standby*. Jo crec que ens hem de felicitar tots d'aquesta solució conjunta a què al final s'ha arribat per part de tots els grups, i jo crec que aquest és precisament el camí que tots hauríem de seguir.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Dedueixo, per tant, que hi ha una esmena, hi ha una posició transaccional, que després el senyor Ridao explicarà, i que les esmenes dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi decauran. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafel Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pérez, no cal que entoni cap *mea culpa* individual. És el país, si de cas, que fa molts anys que va encara endarrerit en aquesta qüestió. Podem caure una mica en la temptació de veure qui és el que arriba primer; seria un error. Jo podria citar el Roc Fuentes, diputat d'aquesta cambra, quan va començar a bellugar abans que ningú aquest tema, i seria un error continuar en aquesta línia argumental. També perquè encara ens queden capítols per encetar.

Avui mateix, tornem a repassar qüestions amb aquesta Moció, però encara no ens hem atrevit a abordar, o no n'hem sabut, o ens hem oblidat milers de persones acomiadades, que van perdre el dret a guanyar-se la vida, amb el franquisme, purament i simplement per les seves idees polítiques, òbviament de llibertat i de democràcia. O sigui que el *mea culpa* encara hauria de continuar sent de tots i amb un gran afany de trobar, com hem trobat sortosament en aquesta Moció, una posició conjunta.

Hi hem afegit un tema molt pelut, que és el de les execucions, i fins i tot amb la voluntat d'anar cap a un rescabament al respecte. Estem treballant tots en el tema de l'exili; es poden preveure per enguany activitats que poden donar més passes en la línia d'aquest reconeixement, i hi ha hagut una pluja, ja, de mesures, que caldrà anar sumant en el tema de símbols. Però hauríem de tenir més en compte els autèntics protagonistes d'aquests fets i la complicitat civil sobre aquests fets, o sigui, buscar les institucions i el teixit social perquè poguéssim multiplicar la idea de la memòria històrica.

L'Associació d'Expresos, doncs, davant de la Moció d'avui, ens fa constar per escrit, començant pel que l'ha elaborat, que els sap greu. Jo crec que hauríem d'anar amb molta cura, amb això. Hauríem de saber que ells són en primera línia els que ens han d'anar precisant qüestions com les que avui tractem, però és el conjunt d'ajuntaments d'aquest país, d'entitats supramunicipals, del Parlament i el Govern, els que hauríem de ser també protagonistes conjunts de l'acció per tot el que és la recuperació de la memòria històrica.

Jo per això me n'alegro –i ni defenso cap de les dues esmenes– que s'hagi arribat a aquest text transaccional i que sigui un pas més en aquesta direcció.

Gràcies, president.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, sense excepció, van donar suport al Govern de la Generalitat –també és cert que perquè el Govern de la Generalitat va cercar i va buscar el consens amb totes les forces polítiques parlamentàries– a l'hora d'aprovar el Decret 288/2000, del 31 d'agost. I també és cert que aquesta mateixa unanimitat i aquest mateix consens va fer possible que tots els grups parlamentaris votéssim, unànimement, la Llei 16/2001, que té per objecte ampliar fins al 30 de novembre de l'any 2004 els terminis per resoldre els expedients i també la documentació presentada.

Per aquest motiu, senyor diputat, senyor Ridao, hem presentat aquesta esmena, que demana culminar amb celeritat aquest procés, tal com vostè demana en la seva Moció, incrementant, per això, el personal de què dis-

posa la Unitat de Certificació d'Expresos Polítics, perquè es puguin resoldre tots aquests expedients abans que fineixi el termini establert per aquesta Llei.

Totalment d'acord a regular la convenció econòmica dels presos menors de seixanta-cinc anys, tal com es va aprovar en la Resolució 631 d'aquesta legislatura, i que nosaltres mateixos vam signar amb la resta de grups. Nosaltres volem que aquesta regulació es faci, com sempre, amb el consens dels grups parlamentaris i, per això, l'esmena presentada pel nostre Grup va en aquesta línia.

Pel que fa a la potenciació de convenis per a la recerca de la documentació necessària, que vostè demanava en la seva Moció inicial, crec que és de justícia que aquest Parlament felicités totes les institucions que han arribat a un acord per tal que es pugui afavorir la recerca de la documentació a l'Arxiu Militar de Guadalajara. I per això, nosaltres felicitem el Ministeri de Defensa, felicitem el Govern de la Generalitat i també la Universitat Autònoma per haver arribat a aquest acord, a aquest Conveni per poder treballar per buscar aquesta documentació a l'Arxiu Militar de Guadalajara.

Pel que fa al punt 3 de la seva Moció, vull recordar-li que el Grup Popular va votar també favorablement la Resolució 934 de la cinquena legislatura del Parlament, que encomanava al Govern de la Generalitat iniciar els tràmits oportuns davant les persones i les instàncies a les quals la legislació vigent atribueix legitimitat per fer una revisió del procés que, ara fa vint-i-set anys, va portar a l'execució de Salvador Puig Antich, i de tots els processos fets a altres lluitadors antifranquistes que també foren condemnats a mort pel fet de defensar les llibertats individuals i col·lectives del nostre país, amb l'objectiu de dignificar la memòria d'aquestes persones i posar en evidència la manca de garanties que van presidir tots aquells judicis.

Pel que fa a l'homenatge nacional –ho deia ara el senyor Ribó– crec sincerament, senyor diputat, que seria molt millor que fos aquest Parlament, o que el mateix Govern de la Generalitat donés suport a iniciatives ciutadanes d'homenatge a tots aquells que han patit i que van patir la repressió per lluitar per la llibertat i per la democràcia. Per això, nosaltres en la nostra esmena consideràvem que era millor que totes les institucions de Catalunya confessin en entitats, com ara l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, que tan bona tasca està portant a terme en aquest sentit.

La nostra darrera esmena planteja, també, la necessitat de catalogar els símbols del franquisme d'acord amb les administracions locals, però vostè planteja en la seva Moció que el Govern arribi a consensos amb aquestes per retirar tots i cadascun d'aquests vestigis de la Dictadura. Vostè sap perfectament, senyor diputat, que hi ha símbols franquistes que, per la seva ubicació o pel material amb el qual estan fets, són certament inseparables de l'edifici en què es troben, com ara els que es troben en els punts del Pont de l'Aigua, al barri de Pont Major, a Girona, i que no poden eliminar-se sense malmetre el pont. En tot cas, el manteniment d'aquests símbols, senyor diputat, d'alguna manera, també contribueix a la recuperació permanent de la memòria històrica del franquisme, i per tant, els que es

puguin retirar que es retirin i la resta, doncs, que es mantinguin com a vestigi d'aquests fets.

En tot cas, senyor diputat, senyores i senyors diputats, aquest Parlament ha fet lleis per unanimitat, el Govern ha fet decrets amb el suport de tots els grups d'aquesta cambra, i hem donat suport a tots aquells que van patir repressió i que van morir lluitant per la llibertat i per la democràcia. Jo crec, senyor Ridaó –i li ho he dit abans... Hem signat aquesta esmena transaccional conjunta, per tant, senyor president, ja li anuncio que nosaltres retirem les nostres esmenes en benefici de la transacció a la qual hem arribat, però coincideixo amb les paraules del senyor David Pérez, en el sentit que ja ha arribat l'hora que aquest Parlament i la societat catalana comenci a fer debats de futur i no pas de passat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Molt honorable president... Senyores diputades, senyors diputats, em sembla que el primer que cal fer, en un debat com aquest, és saludar els representants de les associacions de represaliats i també els familiars de represaliats que avui ens acompanyen i que, de fet, tenim molt presents en qualsevol pas que fem, i així serà, doncs, en els propers temps, quan vagi avançant aquesta lliçó que ens volem donar a tots, de record de pàgines negres del nostre país i del desig de fer justícia per tal que no es repeteixin mai més.

Aquesta és una iniciativa –com n'hi ha d'altres en aquest Parlament– que el Reglament podria qualificar de seguiment. Les senyores diputades i els senyors diputats tenen molt present que no és la primera vegada, ni la segona ni la tercera vegada, que en aquest Parlament es tracta d'aquesta qüestió; és, senzillament, que anem fent entre tots el seguiment de com va evolucionant, com es va resolent aquest problema, aquesta aspiració que entre tots tenim, aquesta sensibilitat que entre tots tenim –com he dit abans– de superar i de resoldre el que és un problema d'estricta justícia.

La transaccional que s'ha elaborat en base a les aportacions de tots els grups parlamentaris –jo crec que val la pena que tothom ho sàpiga, ja ha estat dit pel senyor Pérez, però– ha estat molt fàcil d'aconseguir, perquè és una qüestió sobre la qual hi ha una gran voluntat per part de tots els grups polítics. Per tant, doncs, no és d'aquelles ocasions en què hem de dir «després de laboriosos debats i controvèrsies», etcètera, «doncs, hem aconseguit un text transaccional», no, aquesta vegada ha estat, com és previsible, com és lògic, molt fàcil d'aconseguir la transaccional, que a continuació el senyor Ridaó exposarà en aquesta cambra.

Justament, amb tota la cordialitat, precisament perquè recull la sensibilitat de tots, amb tota la cordialitat del món jo voldria dir al Grup d'Esquerra Republicana que en qüestions com aquesta, d'una gran sensibilitat,

d'una gran importància, fessin l'esforç en el futur de plantejar-ho ja d'entrada i buscar, senzillament d'entrada, una iniciativa conjunta, com altres vegades ha succeït, o sigui que no estic dient res de nou, simplement fent aquest recordatori en veu alta.

Què puc afegir al que ja s'ha dit? Potser fer un recordatori de com està aquesta situació. Tothom sap que aquesta situació es va posar en moviment a partir d'un decret del Govern de la Generalitat del 31 d'agost del 2000, al qual es van acollir 34.000 persones. I tothom sap que hi ha una llei, la Llei 16, de l'any 2001, que amplia el termini per acollir-s'hi fins a l'any 2004, a la qual s'han incorporat, han presentat papers, sollicituds, 1.500 persones més. Per tant, doncs, estem parlant d'un conjunt de 36.000 persones. Aquestes 36.000 persones, de moment, la Generalitat, el Govern de Catalunya ja hi ha dedicat la xifra de gairebé 18 milions d'euros, gairebé 3.000 milions de pessetes.

Un dels problemes que teníem, que hi havia, objectivament, per resoldre aquesta qüestió, per donar-hi celeritat, era justament que els arxius militars no estaven preparats per rebre la gran quantitat de sollicitants d'aquests antecedents. I darrerament, al mes de març, el Govern de la Generalitat ha fet un conveni, ha subscrit un conveni amb el Ministeri de Defensa i amb la Universitat Autònoma, per tal de situar en l'Arxiu Militar de Guadalajara personal, gent capaç de donar-hi celeritat. Celebrem aquest Conveni del mes de març que segurament, previsiblement, donarà celeritat i permetrà resoldre, doncs, els que encara estan esperant trobar aquell paper que identifiqui la seva penalitat anys enrere.

Hem presentat set esmenes, el Grup de Convergència i Unió. Ens han estat acceptades, les set. No les explicaré perquè ara el senyor Ridao ho farà. Simplement vull acabar aquesta intervenció, en nom del nostre Grup, dient que nosaltres, com tots els altres grups, també seguirem fent aquest seguiment, que és una qüestió que toca directíssimament algunes de les nostres sensibilitats més profundes.

Per tant, doncs, alegrem-nos que avui, fàcilment, aquest Parlament pugui votar per unanimitat una qüestió com aquesta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, per presentar la transaccional anunciada, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, miri, no tingui por, senyor Sirera, que en la recerca de la veritat i de la justícia no hi ha cap afany de revenja. Tantes vegades com aquest Parlament s'ocupa de temes de memòria històrica, està contribuint, sincerament –ho he dit en més d'una ocasió–, a donar a conèixer una part important de la nostra memòria històrica, sobretot a les generacions més joves, i sobretot, per tal que no es torni a repetir en el futur els

mateixos errors del passat. No hi ha reconciliació possible si aquesta es basa en l'oblit i en la desmemòria. I és perillós, perquè si ens llencem tots pel pendent parorós de la desmemòria, el que acaba passant és que una part d'aquesta, una part de la nostra memòria, acaba sent patrimoni exclusiu d'una minoria... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's un segon, ja l'avisaré. (*Pausa.*)

El Sr. Ridao i Martín

Si ens llencem, senyories, pel pendent de la desmemòria, el que passa és que una part de la nostra memòria acaba sent patrimoni exclusiu d'una minoria, de la minoria resistent, dels resistents de la primera i de la segona època, dels perdedors. I això, crec que s'acaba esvaint amb el pas dels anys. I si hi pensem una mica, jo crec que tots plegats ens adonarem que la memòria és el millor antídoto possible per a tots els laments del món.

I en aquest punt, jo avui tenia un record per a les víctimes i per als familiars de la repressió, per a les víctimes, com en Tario Rubio, que abans m'ensenyava el seu carnet de conductor d'autotaxi, carnet de depurat, i un record també per a les germanes d'en Salvador Puig Antich, que ens acompanyen, per a la Carme, per a l'Imma, per a la Montse, per a la Merçona, que massa sovint ha recaigut sobre tots ells les conseqüències directes de la repressió. Jo crec que a tots ells el Parlament els devia, no només la fi de l'oblit, de la por, de l'estigma, de la ignomínia, sinó la restitució efectiva de la dignitat de totes les víctimes.

Com ja han anticipat altres diputats, senyor president, hi ha hagut un acord de tots els grups de la cambra, sense excepció, que ara mateix li lliuro. Avui, precisament, fa molt poc, es va complir el vint-i-vuitè aniversari de l'afusellament, a través del mètode de garrot vil, de Puig Antich, pràcticament en les raneres de l'agonia del franquisme. I avui, precisament, Salvador Puig Antich hauria fet cinquanta-quatre anys. Jo crec que no hi ha millor record i millor regal d'aniversari per als familiars, i per al mateix Salvador Puig Antich, que aquest acord unànim a què han arribat el conjunt de grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem ara, per tant, a votar el text transaccional de tots els grups d'aquesta cambra a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació per a les víctimes del franquisme.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat d'aquesta cambra.

Se suspèn la sessió fins avui a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers de Justícia, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat (tram. 302-00231/06)

I dono la paraula, qui vulgui escoltar, al senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. En la intimitat, senyora diputada, senyors diputats...

El president

Que no en la solitud total, que això és una experiència existencial difícil d'assolir. (*Rialles*). La intimitat és una cosa més cordial, més propera...

El Sr. Vendrell i Bayona

Bé, senyor president, amb el que vostè desitgi. (*Rialles*.)

El president

Però no se senti angoixat.

El Sr. Vendrell i Bayona

En el que vostè desitgi... (*Remor de veus*.)

El president

Ah, no, cinc..., perdó, són cinc minuts, el sofriment és més curt.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. L'objectiu de la interpellació que vàrem presentar fa quinze dies crec que era doble, si bé hi havia un tros, una part que per a nosaltres podia ser, doncs, una mica més la substancial, i una part en què..., també és important, també és important, però no era tant la substancial.

La segona era una mica dir..., bé, en el marc de la LOU, la necessitat de les mateixes universitats, la necessitat, fins i tot, del mateix país, que requereixen una llei d'universitats, i una llei, com tots sabem, en què s'hi

està treballant i en la qual s'està treballant –ho creiem– raonablement bé i que en el seu moment tindrà el tràmit parlamentari pertinent.

Hi havia una altra part que era, una mica, dir les universitats tenen un paper essencial en una societat, en una societat que està avui en una constant i permanent transformació, en una societat que, segons com es miri, avança a molta més velocitat que el que, de vegades, poden avançar els organismes, i potser les universitats en són una part d'aquesta, que la seva evolució, doncs, és més lenta.

I creiem que, davant d'aquesta nova societat que genera unes noves necessitats en la formació, davant d'unes professionals que tenen unes noves necessitats de formació –això que ara en diem la formació permanent, que ja no és una societat de títols, sinó una societat de constant aprenentatge i de coneixement–, la universitat s'ha d'adequar... –ho suposo que, en part, es farà amb la Llei–, s'ha d'adequar d'una forma permanent a aquesta societat.

La Llei, dèiem, és important per fer-ho; però, a part de la Llei, que serà un pas, hi ha d'haver una voluntat constant, hi ha d'haver un marc de diàleg permanent, potser no estandarditzat o institucionalitzat, sinó un marc de diàleg. La formació, que és el que essencialment la universitat dóna, la recerca, el desenvolupament i la innovació seran –ja ho són, però cada cop ho seran més– els avantatges competitiu que un país tindrà. I si volem, com tots ho volem, que el nostre país sigui fort, que tingui un pes específic i pugui ser competitiu, hem d'esmerçar-nos a reflexionar constantment en el tema de la formació i en el tema del diàleg permanent entre el qui forma i aquells que tenen la necessitat de ser formats i aquells que, després, requereixen d'aquests que estan formats. I hem d'esmerçar-nos, constantment, a aprofundir en la investigació, en la recerca, en el desenvolupament, en la innovació.

En aquesta línia hem presentat la Moció, que, en el fons, és una moció, la presentada per nosaltres, que té tres punts: el primer és dir que el Govern presenti... –després en el posicionament d'esmenes ja en parlarrem–, el Govern presenti i remeti al Parlament, abans de finalitzar el present període de sessions, el Projecte de llei d'universitats. Creiem que és necessari que aquest Projecte de llei, que tots volem que, com més aviat millor, entri en aquest Parlament i que es pugui començar el seu tràmit, la seva tramitació final.

Un segon punt, que no és altra cosa que dir que, acceptant que hi han marcs constituïts de diàleg, de relació entre societat i universitats –això ho dinamitzem molt més encara amb una voluntat d'aprofundir entre la societat, entre els agents socials, entre les empreses, entre els mateixos professionals, entre el món universitari–, aprofundir en una reflexió de quina és la universitat del futur que anem volent. La llei és un primer pas, però hem de continuar en aquesta reflexió.

I en la nostra Moció també hi havia un tercer punt en el qual no es diu altra cosa que aquest marc podria fer una primera anàlisi, un primer dictamen i un primer informe, doncs, en un termini d'un any, que fos remès al

Consell Executiu i que fos enviat, també, a aquest Parlament.

Aquesta és la Moció que nosaltres presentem, i la Moció que, en aquest moment, doncs, posem a debat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. La Moció que ens presenta el Grup del Partit Popular té una virtut, té la virtut que, per primera vegada en aquest Parlament, comencem a parlar del Projecte de Llei universitari. Un projecte de Llei important, jo diria un dels projectes de Llei segurament més importants que passarà en aquesta legislatura, per aquesta cambra, i per això aquesta Moció també és important.

Aquesta Moció parla de les formes més que del fons de la Llei, no podia ser d'altra manera. I és per això que nosaltres, en la primera part, li hem proposat una esmena que té a veure amb el procediment, amb la forma. Pensem que, a diferència de la LOU, que no es van cuidar les formes per part del Ministeri, en aquest cas sí que s'estan cuidant, de moment, i esperem que segueixi, en el sentit del diàleg amb la comunitat universitària, en el sentit de la negociació prèvia.

Per tant, nosaltres no podem estar d'acord que es fixi una data del mes de juny a la presentació d'aquesta Llei. Nosaltres volem que es faci bé el Projecte de Llei. I que es faci bé, i ho especifiquem, perquè ens sembla fonamental, a través d'un procés, diguem-ne, d'elaboració que haurà de seguir el tràmit corresponent de consulta i negociació prèvia amb la comunitat universitària.

Bé. El proponent no ha fet referència a les esmenes, entenc que en la fase de posicionament ens dirà..., si acceptés aquesta esmena, nosaltres, la nostra esmena, evidentment, nosaltres la votaríem a favor.

Pel que fa a la segona part, als punts 2 i 3, home, proposa una comissió..., i ja sap allò del camell, no?, vostè, senyor Vendrell? Sap què és un camell? Un camell és un cavall dibuixat per una comissió. I jo penso que de camells, ja en tenim molts, a Catalunya, i en vam tenir, eh?, no fa massa. Vam tenir una comissió que va treure un informe, no sé si un camell, i, per tant, ens sembla que no seria el moment, ara, de repetir aquesta Comissió, perquè en els objectius, fins i tot en la composició, hi ha característiques molt semblants. Em sembla que estem, com diria el seu col·lega Fernández Deu, en un tràmit processal que no correspon crear més comissions.

Nosaltres pensem que el que correspon són dues coses: la primera, fer política universitària. El Departament ha de tenir clar que si en els propers mesos estarem centrats en la discussió del Projecte de Llei, això no vol dir que la Conselleria no tingui l'obligació de fer política

universitària, i política universitària..., no podem obrir un parèntesi a Catalunya, i, per tant, s'ha de fer política universitària. Des del punt de vista..., s'ha de fer millor, la política universitària. Nosaltres pensem que té mancances importantíssimes, però segurament aquest no és l'àmbit de discussió d'això, però sí que val la pena centrar-ho. Nosaltres pensem que s'ha de fer política universitària, i hem de ser capaços entre tots de discutir i d'elaborar una llei que millori i que impulsi la universitat catalana.

En aquest sentit, per tant, nosaltres la segona part..., la proposta d'aquesta Comissió, per les raons que he dit, doncs, no la votaríem a favor.

Amb tot, voldria acabar dient que nosaltres estem per a l'elaboració d'una llei que impulsi la universitat de Catalunya, d'una llei que incorpori aquells elements fonamentals que permetin un canvi de model, un model que sigui adaptat a la nova societat del coneixement, als nous requeriments, que són molts, de la societat del coneixement.

I encara que ara no és aquest àmbit l'adequat, i ja el tindrem oportunament, nosaltres avancem que votarem, com he dit, favorablement el punt primer, si s'accepta la nostra esmena, en el sentit que quan sigui possible, quan es compleixi el tràmit i les formalitats adequades, i, concretament, amb la comunitat, en relació amb la comunitat universitària, nosaltres estarem per la labor de discutir i de donar la nostra opinió sobre el Projecte de Llei que presenti el Departament d'Universitats.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Bé. A nosaltres ens va sorprendre que hi hagués una interpellació sobre el tema universitari. (*Remor de veus.*) Creiem que..., en fi, ningú no volia, a Catalunya, que es repetís l'espectacle que hi va haver en l'elaboració de la LOU, que, doncs, hi havia un enfrontament molt fort entre l'Executiu central i la comunitat universitària, en especial amb els rectors. Això creiem que va ser molt negatiu, molt negatiu.

Ja sé que des del PP, de Madrid, es va dir que el Parlament, el Congrés és sobirà; però, és clar, fer una llei sectorial d'un sector, amb tot el sector en contra, doncs, això és molt negatiu. I recordo que en el tràmit del Senat li vaig preguntar, a la senyora Pilar del Castillo, si el Partit Popular faria una llei bancària amb tots els banquers en contra. Aleshores, doncs, jo crec que aquesta és una cosa que s'ha de tenir present. És a dir, als sectors afectats per una llei..., home, com a mínim, s'ha de donar temps perquè hi hagi un acord o desacord. I això és el que volíem: volíem deixar una mica més de marge, que, doncs..., una mica de tranquil·litat mediàtica perquè hi hagués les negociacions preliminars entre el conseller i els rectors i rectores.

Bé. Va haver-hi aquesta interpellació i, a nosaltres, ens va semblar que hi havia poca intensitat en una demanda al Govern. I és per això que, simplement, fora de qüestió –fora de qüestió–, he fet aquestes esmenes. Les esmenes, de fet, no van tant de la Llei catalana d'universitats, sinó de les urgències dels temes que la LOU va deixar una mica sense ordenar.

I aquestes urgències, per exemple, nosaltres havíem fet, des del Senat, una esmena en relació amb què passaria amb les contractacions del proper curs, què haurien de fer les universitats, com regularien el professorat contractat, perquè ni la LOU ho especificava i la Llei catalana d'universitats o les lleis autonòmiques, doncs, encara havien de fer camí.

Bé. I en aquest sentit, hem presentat les nostres dues esmenes, doncs, les esmenes eren, en principi, de..., en fi, regular urgentment el professorat previsiblement contractat per al proper curs, de manera que quedi emparat per la Llei catalana d'universitats; també, aquells aspectes de la Llei de coordinació de consells socials que s'han de tocar, i, finalment, doncs, també una esmena de, a mig termini, proposar un sistema de finançament –un sistema de finançament– públic de les universitats, evidentment, contemplant les formes possibles de com el capital privat i la inversió privada pugui també ajudar a finançar la universitat.

Són aquestes, doncs, dos esmenes que hem proposat, nosaltres. Fent també una esmena de supressió, en aquesta, en fi..., comissió que es proposava. Perquè nosaltres enteníem que en a l'avantprojecte de la Llei catalana d'universitats, doncs, ja hi ha un organisme adient, que és el Consell Interuniversitari, que és el que s'encarrega de fer aquestes qüestions, no?

Bé, hi ha un problema, segurament, que quan vingui aquí la Llei al Parlament, doncs, encara no s'hagi contemplat, o no pugui contemplar, no pugui veure, no pugui ordenar o regular aquesta possible contractació del professorat, que és urgent per a les universitats de cara al proper curs, i en aquest sentit, doncs, anunciem des d'Esquerra Republicana que ens reservem –ens reservem– l'oportunitat de fer una interpellació en aquest sentit.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo recordo just abans, abans del Nadal, i just després de l'aprovació de la LOU, el primer Ple que vam tenir *a posteriori* de la discussió o posterior de l'aprovació de la LOU, un debat d'una moció en el qual parlàvem de política universitària, i per referència a aquells moments el Govern ja havia anunciat la voluntat de redactar una llei catalana d'universitats. En aquell mateix debat –vull recordar als senyors i senyores diputats– hi va haver molta intensitat en la demanda que hi hagués

un procés previ de reflexió, de diàleg i de consens; proposta que des del nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió vam anunciar en aquells moments que era la voluntat del Govern i que era la voluntat del Grup Parlamentari que dona suport al Govern. I en aquell debat també es van fer reflexions per part d'alguns grups parlamentaris, que tant de bo aquesta fos la tendència final, però que s'era, com a mínim, escèptic que aquest fos el procés.

Sis mesos després, en aquests moments, ens trobem en un procés en el qual, tot comptat i debatut, hi ha hagut un procés de diàleg intens, de reflexió intensa, de propostes reflexionades amb tots els estaments i amb tots els agents que tenen a veure amb la comunitat universitària. Es va crear com a precedent tot el tema de les jornades universitàries dutes a terme entre gener i març del 2002, i, per tant, i s'ha dit pels diputats que m'han precedit en la paraula, hi ha un reconeixement per part de tots els grups que el debat previ s'ha estat fent i que les coses, fins a aquest punt, s'estan fent, com a mínim, satisfactòriament bé.

És per això que nosaltres, referent a aquesta Moció presentada pel Partit Popular, en el primer punt, en què podem estar plenament d'acord, només fèiem la matisació en l'esmena –si vostès s'hi fixen– de demanar que l'entrada de la Llei al Parlament sigui just abans del proper període de sessions.

Estem parlant d'un decalatge d'un o dos mesos només, però creiem que és interessant que tot el procés de diàleg que fa sis mesos que el Govern porta duent a terme amb els diferents agents que tenen a veure amb la comunitat universitària l'acabem bé, i l'acabem raonablement bé, i només consideràvem que seria prudent establir un termini, el qual creiem que és suficient decidir-ho abans de la propera sessió, període de sessions parlamentàries. I aquest és l'esperit de l'esmena que hem presentat.

En el segon punt de la Moció, jo crec que, senyor Vendrell, hi podem estar d'acord en el fons, jo crec que ens hi podem posar d'acord en el fons. Potser tindrem una discrepància en les eines o amb la forma com dur-ho a terme. És a dir, per descomptat el Grup de Convergència i Unió ha d'estar plenament d'acord que la universitat s'ha d'adequar sistemàticament a les necessitats de la societat, que hem de buscar un marc de diàleg, de reflexió constant per afrontar els nous reptes que té el sistema universitari català. I crec que, a més, cap grup parlamentari podria estar en contra d'una reflexió d'aquest tipus, cap ni un. Ara bé, vostès ens proposen que, per dur a terme aquesta reflexió, constituïm una comissió determinada en el marc de la Conselleria d'Universitats, amb la participació del govern, de diferents representants de les universitats públiques i privades, empresarials, sindicals i altres, per fer una sèrie de reflexions sobre determinats temes.

Amb l'esmena que nosaltres hem presentat, consideràvem fugir de concretar o encotillar la proposta a una comissió determinada. Per què? Home, perquè en aquests moments el Govern té encetades diferents comissions en diferents àmbits. El Consell Interuniversitari de Catalunya és un àmbit important de debat i de creació de comissions, l'Agència Catalana de la Qua-

litat també té diferents comissions encetades de debat. Per tant, creiem que hi ha eines determinades amb les quals es treballa, el Govern hi treballa en la línia de la Moció i del punt que vostè està presentant, i que, en tot cas, hi podem estar plenament d'acord a intentar intensificar-los, ampliar-los, buscar altres espais de diàleg, buscar més espais de reflexió, amb l'objectiu final de buscar propostes per millorar la qualitat de les universitats i donar resposta a les noves demandes socials.

Per tant, l'esperit també d'aquesta segona esmena al segon punt torno a dir que és no discrepar amb el contingut, amb l'eix, sinó potser amb les eines i amb aquesta línia nosaltres presentàvem aquesta esmena.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Castellà i Clavé

Per tant, si veu avinent vostè, doncs, acceptar l'esperit de les dues esmenes presentades, doncs, el nostre Grup Parlamentari amb molt de gust donarà suport a la Moció.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Bé, nosaltres des de bon principi creiem, o hem cregut que aquesta Moció era innecessària; era del tot innecessària per a la universitat i, fins i tot, per a aquest Parlament. Amb tots els respectes, senyor Vendrell, però enteníem una interpellació perquè era un diàleg directe, però aquesta Moció dient coses que ja s'estan fent en aquests moments ens semblava que no tenia sentit i per això nosaltres no hem participat a cap esmena, amb tot el respecte amb aquells que hi hagin volgut fer esmenes i fins i tot hagin volgut arribar a una transacció.

Amb això vol dir que nosaltres no votarem favorablement ni la transacció ni la seva proposta, no perquè no estiguem d'acord que es presenti una llei. El conseller ho ha dit mil vegades que presentaria una llei, a més a més estan treballant amb la universitat per fer aquesta llei, fins i tot continuen amb una comissió mixta entre el Departament i les universitats per millorar el text inicial –que no era massa bo, senyor conseller, dit ja de passada– del 3 de maig, ja s'està fent. Per què tenim necessitat de fer això? Home, senyor Vendrell, potser vostè tenia una necessitat en un moment determinat i el seu Grup, potser per una mala consciència, per haver aprovat la llei orgànica, o perquè aquella llei orgànica d'universitat havia quedat prou oberta com per la necessitat de vostès dir: «Aquí no. El que fa falta, doncs, per tancar les escletxes que s'havien creat, és que en poguéssim fer una aquí.» Bé, em sembla molt bé i em sembla ben legítim, però el que no podem fer, el

que no podem fer és fer aquest tipus de mocions, que aquestes mocions arribin a la universitat, i estic segur que la gent que treballa a universitat perquè funciona, un somriure, com a mínim, segur que se'ls escaparà per aquesta funció que estem fent aquí.

Miri, proposar comissions o estudis o informes, hi ha *overbooking* a la universitat catalana d'informes: si l'informe Derin, si l'informe Bricall, si l'informe Pasqual –aquest últim centrat específicament a la universitat catalana. Ja en tenim, no sé si cal fer-ne més, no? El que cal –com deia també ja el senyor Barceló– és potser implementar polítiques que permetin un funcionament digne a les universitats, amb recursos suficients i que puguin portar a terme un funcionament ordinari de qualitat i, sobretot, un marc senzill i estable de treball perquè puguin fer les seves funcions, no els ho compliquéssim excessivament. I, a més a més, el que necessiten les universitats és que cada canvi de govern no els canviïn les lleis bàsiques, això, sobretot, també ho necessiten, no? Cada cop que canviem de ministre o canviem de govern hem de canviar una llei bàsica d'universitats, no ens permet tenir aquest marc estable per poder treballar a les universitats tranquil·lament.

I, a més a més, moltes d'aquestes qüestions que es plantegen aquí, les universitats ja hi estan treballant, estan fent bé la seva feina sobre aquests aspectes i, tant de bo tinguéssim aquest marc que jo deia tan estable que no haurien de dedicar-se, com, per exemple, ara a contractar professorat per al curs vinent de la manera que ho han de fer, ja que la legislació encara no està desenvolupada. O sigui, la llei orgànica d'universitats, amb el seu reglament que deia com es desenvolupava i reglamentava tot això, no ha estat desenvolupat, i les universitats tenen veritables problemes per fer aquest tipus de contractació. Doncs no els compliquem la vida a les universitats, no els diguem veritablement el que ja haurien de fer, sinó perquè ho estan fent. No creem més informes, no fem –perdoni l'expressió–, no fem el camell, parlant de comissions, i dediquem-nos potser més a treballar amb el que s'està fent des del Departament i quan vingui la llei aquí, doncs, tots hi dedicarem tots els esforços possibles perquè estigui al servei de la universitat i del país.

Sincerament, aquesta Moció no està ni al servei de la universitat ni al servei del país, per la qual cosa nosaltres no hi participarem i no hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No em posicionaré, senyor president, sobre les esmenes d'Esquerra Republicana i les esmenes de Convergència i Unió, perquè hem arribat a una transaccional entre els tres grups, que recull la voluntat de la Moció i que recull la voluntat de les mateixes esmenes. Per tant, crec

que no és necessari el posicionament per guanyar temps.

Miri, senyor Barceló, és veritat, vostè té raó. Vostè té tota la raó del món. És veritat que un camell és un cavall dibuixat per una comissió. També deu ser veritat allò que diuen alguns que si vols que alguna cosa funcioni encarrega-ho a una persona i si vols que no funcioni encarrega-ho a una comissió. Té tota la raó. Simplement que vostè s'oblida de dues coses: els camells són un mitjà de transport, que gràcies a aquest mitjà de transport molts pobles han pogut generar riquesa. Per tant, un cavall dibuixat per una comissió, que és un camell, també serveix per a alguna cosa.

Vostè s'oblida d'una altra cosa, senyor Barceló, és veritat que si vols que una cosa funcioni encarrega-la a un home, i si vols que no funcioni encarrega-la a una comissió, però vostè creu en el diàleg i jo també. I un home sol, com no sigui afaitant-se mirant-se al mirall de casa seva, no pot dialogar.

Per tant, senyor Barceló, jo crec que les comissions serveixen per a alguna cosa, jo crec que els diàlegs serveixen per a alguna cosa, que els homes sols no serveixen per a res, i que els camells serveixen per a molt.

Dit això, no li acceptaré la seva esmena de supressió per al bé dels camells i per a les collectivitats. Sí que és veritat –sí que és veritat– que –i suposo que els altres dos grups hi estaran d'acord– la seva esmena, que fa referència al punt primer de la Moció, aquest, jo estic disposat a acceptar-li-ho, els altres dos grups també, n'hem parlat i, per tant... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, s'arrisquen a anar un dia per la selva a trobar-se amb un cavall i pensar-se que és un camell... Els dic això perquè tinguin l'atenció deguda.

El Sr. Vendrell i Bayona

I, per tant, senyor president, en el primer punt de la transacció –en el primer punt de la transacció– incorporariem l'esmena primera del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Passem ara, per tant, a la votació d'aquesta Moció... (*Veus de fons.*)

S'ha sentit interpellat.

El Sr. Barceló i Roca

No, senyor president, no vull parlar de camells, ja n'hem parlat prou. No, demanem votació separada del punt primer i el punt segon.

El president

D'acord. S'introdueix, lògicament, l'esmena transaccional feta amb Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Per tant, votarem primer el punt primer del text de la Moció. Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, el punt segon de la Moció. Comença la votació.

Ha estat aprovat favorablement per 74 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00232/06)

A continuació el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra. Té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. (*Remor de veus. Pausa.*)

Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Hem intentat reflectir en la Moció els temes que vàrem substanciar en la interpellació amb el conseller Pomés, que, en nom del Govern, ens va respondre a les temàtiques de seguretat. Avui no hi és, però comptem amb dos... una consellera i un conseller, que, per tant, també, donaran un compte curós del que aquí es debati i s'aprovi.

Nosaltres ho hem diferenciat amb els tres apartats que vàrem fer servir també en la interpellació: les causes estructurals de la seguretat, les polítiques que fomenten la seguretat i el tema del model policial, de nou, subratllant, que la seguretat no pot ser mai equiparada a policia.

Sobre les causes estructurals hem introduït un element «novedós», que és la necessitat de comptar amb un observatori i una informació puntual, periòdica, sobre el que són les situacions socials –la pobresa, l'exclusió, la marginació– i la seva evolució.

Pel que fa a les polítiques previstes, algunes d'aquestes avui una mica de moda pels esdeveniments de fa dues matineses a Quatre Camins, insistim en el que és la renda mínima, la manca de mapa de serveis socials, la Moció que s'ha de complir sobre la infància i el nou model amb entitats municipalistes i agents socials, la saturació en els centres de protecció, la necessitat de desenvolupar mesures alternatives, millorar els centres de dotacions i condicions penitenciàries i desenvolupar el que hem legislat sobre justícia juvenil.

I, evidentment, també entrem en el tema estellar, sembla ser, seguretat, que nosaltres posem en darrer pla, que és el del model policial. I, per nosaltres, això vol dir promocions, desplegament ja, i també, element «novedós» en el nostre ordenament, participació ciutadana en el que és la política de seguretat.

He de dir que, fins ara, he trobat una gran receptivitat en tots els grups parlamentaris, i espero que en aquest sentit puguem arribar a una bona moció transaccional.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a les interpellacions al Consell Executiu sobre la problemàtica plantejada per la reducció d'efectius policials i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'àrea metropolitana (tram. 302-00235/06)

Aquesta Moció s'acumula amb la següent, per tant, tindria la paraula, ara, el senyor Marc López, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la nostra Moció subsegüent a la interpellació de fa un parell de setmanes o del darrer Ple vol constatar que a Catalunya hi ha una evident manca d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil, sobretot o bàsicament en els territoris on encara no s'ha efectuat el desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra.

Nosaltres el que hem fet és constatar això, perquè em sembla que el conseller ha acceptat que hi ha un dèficit de policies a Catalunya. Que quedi clar, a més a més, que denunciem un dèficit d'efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil, els cossos responsables de la seguretat ciutadana. A Barcelona ciutat, malgrat la incorporació de quatre-cents nous agents al Cos Nacional de Policia, aquesta darrera setmana o el dilluns passat, hi ha un dèficit encara respecte a l'any 2000 de mil agents. Inicialment, sembla que aquest dèficit és només responsabilitat del Govern central, i així és, però no només. Catalunya gaudeix d'un govern que hauria de tenir com a prioritat, o com a principal obligació, defensar els interessos dels ciutadans, i, en aquest cas, no ho fa; però, fins ara, aquest Govern sempre ha aconseguit que es pensés que la culpa de tot plegat era o es podia localitzar en una altra banda.

El conseller d'Interior s'ha mostrat incapaç, fins al moment, d'assegurar un mateix servei públic de seguretat i de policia per a tots els territoris de Catalunya. Un exemple, reiteratiu del que vam posar fa un parell de setmanes—: a Manresa hi ha 4 policies per cada mil habitants i a Vilanova i la Geltrú són 0,7 policies per cada mil habitants.

Fins ara, l'actitud del conseller ha estat la de no reaccionar i no acceptar el nostre diagnòstic. Aquesta darrera setmana, però, s'ha produït una novetat pel que fa a l'actitud del conseller d'Interior: ha reaccionat, ha reaccionat tímidament. Per començar, el conseller ha acceptat el diagnòstic dels socialistes catalans i ha reconegut la manca d'efectius policials a Catalunya.

Per altra banda, el conseller d'Interior, finalment, ha hagut de reaccionar a les queixes del territori. El conseller d'Interior s'ha compromès a resoldre la situació. Com ho farà? D'on traurem els agents necessaris per ajudar a cobrir les vacants actuals? Posem en perill un desplegament racional i eficient? Aquestes són preguntes que a nosaltres se'ns plantegen. De tota manera, el dia 10, que el conseller d'Interior es torna a reunir amb els alcaldes metropolitans, sabrem la proposta, i, per tant, a partir d'aquell moment, com a oposició i com a alternativa real que som al Govern actual, vetllarem pel compliment d'aquest acord des d'aquí el Parlament.

Vostès haurien de sol·licitar venir a aquest Parlament, que és on hem anat tirant endavant el Projecte de desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra, a explicar quina és la solució del dia 10 o que plantejarà el dia 10 als alcaldes de l'àrea metropolitana.

Vostès, el Govern, podrien haver reaccionat molt abans. El conseller d'Interior té en els seus arxius de correspondència —m'ho imagino—, si els guarda tots, una proposta d'un ajuntament metropolità de fa tres o quatre anys que li demanava ser laboratori del desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra a l'àrea metropolitana de Barcelona, i s'hi van negar. Era una bona manera de començar a fer el «solapament» necessari entre els cossos per fer un ordenat i eficient desplegament. Finalment, se n'han donat: actuen, reaccionen. Nosaltres vetllarem pel compliment d'aquest acord que es pugui fer amb els alcaldes metropolitans.

Nosaltres, en aquesta Moció, els suggerim, a més a més, al conseller d'Interior i al Govern que segueixin en aquesta línia de la reacció i els proposem dos altres acords: per una banda, assumir per part del Govern de la Generalitat, el comandament únic de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Això, de fet, serà realitat el dia que s'acabi el desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra. També els proposem que intercedeixin davant de l'Estat, per tal que la Policia - Mossos d'Esquadra pugui assumir les funcions extra i supra-comunitàries, que ara queden reservades a les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Catalunya és l'Estat, és Estat i vostès han d'assumir que ho som.

Vull reafirmar, a més a més, que la seguretat o inseguretat no es resol només amb més policia. La policia és una part important de la seguretat, però també hi ha de jugar l'escola, els comerciants, els empresaris.

És per això que en el punt sisè de la Moció parlem de promoure el que nosaltres hem anomenat «contractes locals, socials i de seguretat», signats per les administracions. Han d'anar a buscar la participació en un barri determinat de tots els actors socials. Necessitem barris segurs i escoles dignes. I els contractes han de ser una eina per parlar d'urbanisme i seguretat, per enfortir les comunitats i els llaços socials entre els individus, per donar serveis de proximitat a la ciutadania, per tenir una justícia propera que resolgui la insatisfacció de la ciutadania que no veu resolts els seus problemes amb una pintada, doncs, amb un grafit a casa seva, o amb un petit delictes que provoca no només inseguretat, sinó més insatisfacció respecte al sistema de seguretat i respecte al sistema penal, i, a més a més, hem de tenir es-

coles dignes. Tot això ho pensem fer nosaltres, i proposem que el Govern ho tiri endavant i aquest Parlament ho aprovi, a través, diguem-ne, de l'eina dels contractes locals, socials i de seguretat.

Tornem al principi: hi ha dèficit de policies a Catalunya. I aquesta és una de les qüestions que nosaltres venim reiterant des de fa molt de temps i que pensem que avui podrem començar a arreglar si aquest Parlament aprova aquesta Moció i el conseller proposa un bon acord per als alcaldes.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds posa l'accent, bàsicament, en els aspectes preventius de la inseguretat, i potser fins al punt, pel meu gust, de desfigurar una mica massa el que són els aspectes estrictament policials, judicials i, fins i tot, penitenciaris.

Hi estem d'acord, en essència, en el que manifestava l'altre dia el senyor Ribó, que agents o actors importants com l'escola, la família, la informació divulgativa que ens proporcionen els mitjans de comunicació social, els serveis socials, han constituït –jo ho crec de sempre– els instruments idonis en el seu conjunt per integrar allò que anomenen els experts en el camp de la ciència social –ho denominen–, els mètodes de prevenció primària. I, a través d'ells, crec que hem de pretendre aconseguir un desenvolupament integral de la persona, que li permeti adquirir una escala de valors adient per garantir els mínims nivells de convivència pacífica en un món tan complex i tan conflictiu com el nostre.

Jo crec que potser és innecessari recordar que avui planeja un sentiment generalitzat de fracàs col·lectiu en molts d'aquests àmbits, i que en aquests moments s'està provocant, al voltant de tot el tema de la seguretat o de la inseguretat, un ampli debat social sobre l'encert o la idoneïtat d'alguns d'aquests recursos, no? El problema és que, en fracassar molts d'aquests elements preventius, i moltes vegades sense analitzar amb un mínim de profunditat i de rigor els factors d'aquesta defecció, el sistema legal, com s'exclamava l'altre dia el senyor Ribó, acaba reaccionant de la mateixa forma que ho ha vingut fent des del segle XVIII, i, per tant, de forma retributiva, de forma estrictament punitiva. I, davant de qualsevol acte lesiu, primer endeguem una resposta policial i després una resposta judicial.

Bé. La Moció del Grup d'Iniciativa té la virtut, si més no, de posar l'accent, segurament d'una forma encara una mica vaga o imprecisa, però, a partir de determinats elements com l'exclusió social i la creació d'un possible observatori; la revisió d'un instrument com és la renda mínima d'inserció; la dotació d'un mapa de serveis socials, tantes vegades reclamat en aquest Parlament; una atenció preferent a la infància en situació de risc, i, també, la potenciació de mesures alternatives a la presó tradicional. Per tant, en això hi estem d'acord.

Pel que fa estrictament a les mesures policials, evidentment aquesta és una qüestió que està íntimament lligada també amb la segona Moció que estem substanciant, debatent del Grup Socialista, no?

Aquesta és, per tant, una moció..., que encara hi ha de forma molt més precisa, bàsicament dos qüestions: la primera, tan debatuda i tan recurrent aquests últims dies a tot arreu i en aquesta cambra també, com és la manca d'efectius dels cossos de seguretat de l'Estat, sobretot en aquells territoris on no estan desplegats els Mossos d'Esquadra. I el segon és el traspàs de la Generalitat dels cossos de seguretat de l'Estat i la conseqüent assumptió del comandament únic per part de la Generalitat, i el traspàs –en aquest cas, es demana també– de les funcions extra i supracomunitàries a la Policia de la Generalitat.

Val a dir que, en aquest segon apartat, nosaltres votarem i ho farem en coherència amb l'apartat segon i tercer, no només per raons policials, sinó per raons també vinculades a la millora i a l'increment del nostre autogovern, i en coherència amb el que hem vingut plantejant en ocasions en aquesta cambra, recentment en una proposta de resolució.

Deixin-me referir a l'altra de les qüestions, jo crec la fonamental, que és el tema de la manca d'efectius policials, no? Jo he de dir que coincidim, com no?, amb la preocupació expressada pel Grup Socialista –ho hem fet nosaltres, també– del replegament fàctic dels cossos de seguretat de l'Estat.

És una veritat que no la desmenteix ningú, ni ho fa el mateix Govern central, que a Catalunya manquen de l'ordre de cinc mil efectius, mil dels quals a l'àrea de Barcelona. I, per si sol, aquest és un dels primers o dels principals factors que incideixen de forma clara en la inseguretat, però no l'únic. Jo crec que no tot s'arregla –i tots hi estem d'acord– amb més policia. Només cal veure les ràtios de policies que hi han en països del nostre entorn geogràfic més pròxim com a Itàlia. I, per tant, la policia és el darrer graó de la cadena i és l'exponent del fracàs, si vostès volen, del sistema preventiu primari. I, per tant, no tot se soluciona amb més policia, i, per tant, tampoc no s'arregla, sincerament amb aquests cinc-cents i pocs més efectius de la Policia Nacional que sembla que la senyora Valdecasas ens els destina aquest estiu.

Jo crec que continua sent una autèntica burla i un frau al ciutadà, que continua pagant religiosament els seus impostos, que el Govern de l'Estat no doti les plantilles policial i que no les mantingui suficientment motivades. I em sembla recordar que la delegada del Govern parlava d'una ràtio de 4 policies per mil habitants, quan a l'Estat és de 4,7 per mil, i quan aquest Parlament ha plantejat un desideratum d'arribar en un horitzó no massa llunyà als 4,5 policies per mil habitants. Per tant, encara estem molt lluny d'allò que el Govern de l'Estat creu que és acceptable.

I encara és més inacceptable que continuï, el Govern del PP, escudant-se de forma sistemàtica en la dificultat per cobrir aquestes vacants, provocades per raons ben diverses, com la jubilació, segones activitats, etcètera, perquè quan li ha convingut, al Govern de l'Estat,

sobretot, en el País Basc, ha vingut primant l'estabilitat en les plantilles, i això a Catalunya no ha estat el mateix.

Ara bé, fa uns dies, ens assabentàvem –i amb això acabo– d'un acord entre el Departament d'Interior de la Generalitat i alguns ajuntaments, també el de Barcelona, pel qual abans de mig any, o com a molt a principis de l'any vinent, efectius dels Mossos d'Esquadra començaran a operar a Barcelona i en alguns altres municipis, o com a molt tard a primers de l'any vinent. Jo no negaré que són zones particularment calentes –no ho neguem– pel que fa a la manca de seguretat, però sobretot aquest desplegament operatiu es produirà abans gràcies a la pressió política exercida per alguns alcaldes.

Jo crec, sincerament..., primer, lamento moltíssim que, com un grup parlamentari que ha contribuït com el primer al consens i al debat polític en tema de seguretat, se n'hagi hagut d'assabentar pels mitjans de comunicació; no em fa res de reconèixer-ho des d'aquesta tribuna. En segon lloc, crec que el senyor Pomés ha llençat la tovallola a l'hora d'exigir a Madrid que compleixi les seves obligacions. Tenim dubtes seriosos des del punt de vista operatiu. Qui comandarà els Mossos? Ho farà la senyora Valdecasas? Què farem? Desplaçarem mossos a les zones d'actual desplegament per cobrir l'àrea de Barcelona? Desvestim un sant per vestir-ne un altre? Qui pagarà tot això?

Jo crec, em temo molt que els catalans tornarem una vegada més a pagar doblement un servei públic, en aquest cas el de la seguretat. Crec que la Generalitat ha hagut d'acabar suplint les deficiències que l'Estat no pot o, el que és pitjor, no vol cobrir. Jo crec que val la pena...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...segurament –i amb això acabo, senyor president–, pagar aquest preu. Ho subratllo: crec que segurament val la pena pagar aquest preu, però també és molt segur o molt probable que hi hagi algú que treu un rendiment polític d'aquesta qüestió, segurament a algú li interessa de visualitzar la presència dels Mossos a Barcelona abans del que estava previst, i també els altres, deixin-me dir que segurament deixaran de bramar i deixaran d'imputar injustament al Cos de Mossos d'Esquadra una responsabilitat que fins ara no tenia plantejada i assumida.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em referiré molt breument a la Moció presentada pel senyor Ribó, en nom del Grup d'Iniciativa per

Catalunya Verds. I nosaltres volíem, de debò, felicitar el senyor Ribó, perquè la Moció que ha transaccionat amb el Grup de Convergència i Unió i també amb el Grup Popular, i que al final es sotmetrà a la consideració del Ple, recull bona part de les esmenes i bona part de les recomanacions que el nostre Grup Parlamentari feia a la seva proposta, que, des del nostre punt de vista, recollia i anava molt més enllà del que era el pimplam-pum sobre la manca o el nombre d'efectius policials, no? Per tant, ja anuncio d'antuvi que nosaltres hi donarem suport, a aquesta esmena transaccional a la qual el Grup Parlamentari Popular i el de Convergència i Unió hem arribat amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Pel que fa a la Moció del Grup Socialista, li he de dir, senyor López, que em semblen certament tristes –fins i tot li ho dic amb un to decebedor– les propostes alternatives en matèria de seguretat que el PSC ha presentat avui a la consideració d'aquest plenari; propostes certament contradictòries, amb plantejaments defensats en el passat pel mateix Partit Socialista de Catalunya, vaguetats i una manca total d'alternatives a les propostes i a les accions que de manera coordinada desenvolupen conjuntament, per millorar la seguretat a Catalunya, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

La primera esmena presentada pel nostre Grup vol i demana que el Parlament faci seves les declaracions del diputat Siurana, en el sentit que el nombre d'efectius policials i el desplegament dels Mossos d'Esquadra no influeixen negativament en la seguretat ciutadana. Estic absolutament convençut, senyor López, que vostè acceptarà aquesta esmena, que referma les declaracions fetes pel seu conseller a l'ombra en el debat de la interpellació i que recull perfectament el diari *El País*, que, per altra banda, considerem absolutament plural i que, d'alguna manera, no interpreta les declaracions, sinó que recull la realitat tal com és.

Vostè parla en la seva Moció sobre la necessitat d'incrementar el nombre d'efectius de la policia, i nosaltres volem avui felicitar el Govern de l'Estat per la incorporació, aquesta mateixa setmana, de 532 nous efectius del Cos Nacional de Policia a Barcelona i a la seva àrea metropolitana. Nosaltres demanem a través de les nostres esmenes, també, que totes les administracions, l'Estat, la Generalitat, però també els ajuntaments de Catalunya, continuïn treballant plegats per garantir la seguretat dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Fa uns dies que el senyor Siurana deia en un diari que el Parlament havia aprovat una resolució en la qual es demanava que la ràtio per cada mil habitants fos de 4,4 policies. Doncs bé, en aquests moments, han arribat 532 nous policies nacionals; el mes de juliol tindrem 764 nous mossos d'esquadra. Poden dir-me, senyor López o senyor Siurana, quants nous policies locals tindrem aquest any a la ciutat de Lleida o a la ciutat de Barcelona? Perquè si algú incompleix la Resolució del Parlament, senyor Siurana, precisament seran els ajuntaments en els quals vostès governen.

Vostè demana també a la seva Moció un acord polític entre administracions per assegurar el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Nosaltres li oferim, a través de les nostres esmenes, l'instrument, que no és altre que

implicar totes les administracions públiques amb responsabilitats en l'àmbit de la seguretat a Catalunya perquè s'integrin en comissions territorials que gestionin el període de transició fins a l'acabament de la implantació territorial del model català policial, de substitució, i que haurà de vetllar també pel manteniment dels nivells de seguretat als territoris pendents de desplegament, d'acord amb la Resolució 1376, d'aquesta legislatura, del Parlament.

Senyor López, miri, jo crec sincerament que el Govern no pot anar redefinint cada sis mesos el calendari de desplegament dels Mossos d'Esquadra, com vostès demanen a la seva Moció. Vostès mateixos van impulsar l'any 99 un canvi en el calendari de desplegament de la Policia de la Generalitat, i per aquesta raó nosaltres a la nostra esmena demanem al Consell Executiu que continuï treballant per donar compliment al calendari del Pla director de desplegament de la Policia de la Generalitat, acordat –i ho recordo molt bé– l'any 99 per la unanimitat dels grups parlamentaris.

Senyor López, el seu Partit critica també sovint les bones relacions existents entre el Departament d'Interior del Govern de la Generalitat i el Ministeri de l'Interior. I no m'estranya que ho critiquin, tenint en compte que les relacions entre CiU i Partit Popular en aquesta matèria són molt més fluïdes que les que vostès tenen no només amb el PSOE, sinó també amb els diputats del PSC al Congrés dels Diputats.

El senyor Siurana, signatari d'aquesta Moció, malgrat que ha estat defensada pel senyor López, demana que la Generalitat assumeixi el comandament únic dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i que transfereixi als Mossos d'Esquadra les funcions extra i supracomunitàries assignades als Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. Ja li anuncio que nosaltres no hi estem d'acord i que hi votarem en contra, però, si m'ho permet el president i els senyors, els il·lustres diputats i diputades, voldria fer una petita aposta avui amb el senyor Siurana. És una aposta en la qual ja li dic, senyor Siurana, que jo tinc molt més a perdre en aquesta aposta que vostè, però que estic absolutament disposat a jugar-me-la. (*Remor de veus.*)

Jo el convido a dinar, senyor Siurana, a vostè i a tots els membres del Departament d'Interior a l'ombra, si els diputats del PSC presenten, abans d'acabar l'actual període de sessions, una proposició no de llei al Congrés demanant que la Generalitat assumeixi el comandament únic i les funcions extra i supracomunitàries dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, que és precisament el que vostè està demanant avui a través d'aquesta Moció. Jo ja li dic que li pago aquest dinar. Però si el seu Grup Parlamentari a Madrid, senyor Siurana, no presenta aquesta proposició no de llei, en coherència, jo el que li demanaria és que vostè dimiteixi com a conseller d'Interior a l'ombra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Persisteix la remor de veus. El Sr. Siurana i Zaragoza demana per parlar.*)

Senyor diputat, ha estat clarament alludit. (*Rialles.*)

El Sr. Siurana i Zaragoza

Si per cada allusió toca un minut, me toca un quart d'hora, eh?

El president

No, senyor diputat. Té un minut.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Primera, aclarir al senyor Sirera que, si no ho va interpretar prou bé, me vaig esmerçar molt a explicar-ho, que faltava policia a Catalunya i que això tenia una relació directa entre la manca de Policia Nacional, sobretot, i Guàrdia Civil a Barcelona i a Tarragona sobretot, i hi havia una relació directa entre una inseguretat ciutadana i aquesta manca de policia.

I segona, ratificar que la nostra voluntat és que hi hagi la seguretat ciutadana garantida, i això passa per prendre decisions des de la Conselleria d'Interior de Catalunya, i prendre aquestes decisions que permetin comandar realment la seguretat de Catalunya. I no he d'acceptar un dinar amb un que..., jo sempre els trio, els que em poden invitar a dinar, fins i tot amb juguesca, eh?

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Senyor Ridao, a vostè no l'han convidat a dinar... (*Rialles.*)

El Sr. Ridao i Martín

Però precisament volia afegir-me a la festa, senyor president, i volia dir-li al senyor Sirera que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana també molt gustosament pagarà el dinar –i el pagarem nosaltres, no sé el senyor Siurana–, si el Grup Popular al Congrés també vota a favor d'aquest traspàs. (*Remor de veus i rialles.*)

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, estem disposats fins i tot a convidar-lo a vostè a dinar. Però, en tot cas, el que sí que li vull dir al senyor Ridao és que nosaltres votem amb coherència el mateix al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya. És el Grup Socialista el que planteja coses al Parlament de Catalunya que, després, els seus propis diputats a Madrid rebutgen.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara a la intervenció de l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no sé, el senyor Ribó, si voldrà venir a dinar, però em

penso que, encara que ens ho haguéssim de pagar nosaltres, «disfrutaríem», en un dinar d'aquests, i, per tant, si ens ho fan saber, segurament ens hi afegiríem.

El president

Però és que s'han quedat amb gana, avui? (*Rialles.*)

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, senyor president, perquè, pel que a mi respecta, encara haig d'anar a dinar.

Però passem ja a coses més serioses, com és la seguretat, que és un dels temes que preocupa més la ciutadania, i això realment està demostrat. I jo crec que en aquests moments, parlant de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, estem en la continuació de l'última sessió, de l'últim Ple que hi va haver aquí, amb el debat de la Moció presentada per Esquerra Republicana. Jo crec que és una moció, igualment, doncs, ben treballada, constructiva, amb un to positiu..., o sigui, jo diria que és amb ganes d'ajudar a solucionar aquest problema que preocupa la majoria de la ciutadania. I amb aquest mateix to, amb aquest ànim constructiu, crec, amb la serenitat política que demanava el senyor Ribó el dia de la interpellació, crec que la resta de grups d'aquesta cambra hi han participat, hi han actuat, i, per tant, ens hem de felicitar que tots plegats, de la mateixa manera que pràcticament va ser unànime l'última interpellació presentada per Esquerra Republicana, en aquesta s'hagi aconseguit tota la unanimitat de la cambra i que, per tant, es tiri endavant, perquè crec, doncs, que el país també ens ho agrairà a tots, en la línia aquesta de serenitat política de què parlava el senyor Ribó.

Però jo no podria dir el mateix de l'altra Moció. L'altra Moció..., jo no em posaré a si el senyor Siurana va dir, no va dir..., els titulars dels diaris hi són, i segurament, doncs..., poder ho van entendre malament els periodistes, alguns que estàvem aquí... Però, bé, no m'hi poso, en això. Però jo diria que aquesta Moció no ha sigut feta amb el mateix ànim ni amb el mateix to constructiu o interessant i treballat, com he dit que havia sigut l'anterior Moció.

En l'altra, jo crec que hi ha hagut un piló d'aportacions noves i positives. Jo diria que en aquesta l'única aportació nova que hi ha hagut és en l'últim punt, quan ens parla, doncs, d'aquests contractes entre l'Administració local, l'Administració autonòmica o l'Administració de l'Estat. Jo diria que és tret de la còpia del model francès, i avui dia jo crec que el model francès no és un bon exemple ni un bon model per posar. És una interpretació meua, potser no; però jo crec que no, crec que és millor el sistema de convenis que tenim avui aquí en el nostre país.

És l'única aportació nova que hi he vist; tota la resta és repetitiu –és repetitiu. Es van debatre aquí alguns dels punts el mes de febrer, uns altres es van debatre el mes de maig, en l'últim Ple es van tornar a debatre punts d'aquests que estem aquí... Per tant, es van debatre tant..., la Proposició no de llei conjunta que es va presentar també està reflectida aquí. Jo crec que és una moció repetitiva, una moció per anar, diguem-ne, a

darrere, enganxada, encara, en l'ona aquesta, doncs, de parlar d'un tema d'actualitat, com és la seguretat. Suporto que ara vindran les d'immigració.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta Moció en els punts números 1 i 4, perquè, segons tenim entès, se'ns accepta l'esmena. Si s'acceptés l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds al punt 3, també li donaríem suport. I votaríem en contra, doncs, de la resta de punts.

Aquesta és la nostra manera de veure-ho. Jo entenc, doncs, que, de les dues, una ha sigut molt interessant i molt important; de l'altra jo crec que no podem dir el mateix, i, per tant, aquest és el punt de vista del nostre Grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, senyor Ribó, si us plau...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, abans, senyor president, si m'ho permet, per explicar que nosaltres creiem que seria interessant que a la Moció del Grup Socialista s'incorporessin punts com els que plantejgem, sobre tasques administratives i sobre tasques de la Unió Europea, i que van en la línia d'enfortir el model policial de Catalunya. I pel que fa a les esmenes presentades a la nostra Moció, amb el mateix to que he fet la meua primera intervenció, li lliuro la transaccional a què hem arribat tots els grups parlamentaris.

El president

Tots.

El Sr. Ribó i Massó

Tots els grups parlamentaris, i que crec que arrodoneix en un sentit molt positiu la Moció.

El president

Moltes gràcies. Senyor López, per posicionar-se en les seves esmenes.

El Sr. López i Plana

Sí, gràcies, senyor president. Per ser una mica més repetitiu, ja que ens acusen de..., el senyor Micaló ens acusa de repetitiu, li vull recordar només unes dades. A Barcelona ciutat, l'octubre de 2000, hi havia destinats 3.144 efectius; actualment, n'hi ha 2.581, 563 efectius menys. A Cornellà, l'octubre de 2000..., no segueixo, perquè, si no, em faig molt repetitiu. Però, en tot cas, és evident que hem de repetir-ho perquè és una mancança del Govern actual tant a Catalunya com del Govern central.

Vostès són incapaços fins al moment d'assegurar un servei públic de seguretat i de policia per a tots els territoris de Catalunya. I això és exactament el que volem repetir fins que vostès no solucionin, conjuntament amb els senyors del PP, el problema actual. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, volia dir també al senyor Sirera, que també m'ha citat a mi, tot i que no tota l'estona, insistir-li en una cosa. És a dir, vostès es neguen a acceptar que hi ha manca d'efectius policials perquè dilluns passat la delegada del Govern va presentar 502, 503 efectius més, 532, 532 efectius del Cos Nacional de Policia. En tot cas, jo li recordo que vostès han fet un concurs de trasllat des del Ministeri d'Interior en el qual es convoquen 1.077 places per anar a la resta de l'Estat i aquí només en tornen 700. Per tant, hi ha 300 efectius del Cos Nacional de Policia que desapareixen.

I també vull insistir-li que vostès, fa uns anys, estaven d'acord amb la inclusió o incorporació del Cos Nacional de la Policia, la Guàrdia Civil a la Policia - Mossos d'Esquadra i en aquests moments no hi estan d'acord. (*Remor de veus.*) No, això és el que vostès diuen, perquè, si no..., no voten el punt que nosaltres els proposem per votar conjuntament. En tot cas, per acabar i entrar en les esmenes.

En el punt 1 hem fet una transacció... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

És que l'he de sentir...

El Sr. López i Plana

En el punt 1..., no, li lliuraré, de tota manera. En el punt 1 hem fet una transacció amb Iniciativa, amb Convergència, amb Esquerra i també amb el Grup Popular. En el punt 2, nosaltres acceptem l'esmena 2 d'Iniciativa per Catalunya. El punt 3, el mantenim. En el punt 4..., creem un punt 4, que és el resultat d'un punt nostre més acceptar l'esmena 3 d'Iniciativa i transacció amb Convergència i Esquerra Republicana...

El president

És un 4 nou?

El Sr. López i Plana

És un 4 nou, sí, exacte. En el punt 5 fem una transacció entre socialistes i...

El president

Perdó, el 4 se suprimeix en virtut d'aquest 4 nou...

El Sr. López i Plana

No, no, no, el 4 antic passa a ser el número 5, diguem. Es crea un punt 4 nou.

El president

Molt bé.

El Sr. López i Plana

En el punt 5 nou, diguem, hi ha una transacció entre Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'esmena segona d'Esquerra Republicana, l'esmena 4 de Convergència i l'esmena cinquena del Grup Popular. En el punt 6, que és al que es nega el Partit Popular de Catalunya, plan-

tegem la redefinició del calendari del desplegament a partir de la incorporació d'efectius del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil als Mossos d'Esquadra, perquè en aquests moments no s'està assegurant, en una gran part de Catalunya, la presència d'aquests efectius, i, per tant, per això hem de redefinir aquest calendari, no perquè ens ho hàgim inventat ara en aquests moments... No hi ha cap esmena, diguem. I en el punt 7, acceptem l'esmena 5 d'Iniciativa per Catalunya.

En tot cas, senyor president, li lliuro una mica la indicació de vot, eh?

El president

Li ho agrairé. Moltes gràcies.

El Sr. López i Plana

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Sirera, un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. És per recordar-li, al senyor Lòpez, vostè no era diputat encara, perquè era l'anterior legislatura, però el nostre Grup Parlamentari va presentar una Proposició no de llei perquè els guàrdia civils i els policies nacionals que volguessin incorporar-se al Cos de Mossos d'Esquadra poguessin fer-ho, i quan el senyor Siurana, que aleshores encara no era conseller del Govern a l'ombra, va votar en contra d'aquesta Proposició del Partit Popular.

Per tant, senyor Lòpez, el que nosaltres votem avui és en contra de redefinir cada sis mesos, com vostès sembla ser que volen, el model i el pla de desplegament de Mossos d'Esquadra. Res més.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. López i Plana demana per parlar.*)

Passem ara a la votació. Senyor Lòpez.

El Sr. López i Plana

Sí, trenta segons, perquè al senyor Daniel Sirera li agrada molt la discussió. Jo li diré que en la tramitació de la Llei 10/94, de la Policia - Mossos d'Esquadra, el Grup Socialista, en aquell moment, ja va presentar una esmena perquè, en els casos que es pogués produir, es poguessin incorporar agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil. Per tant, no em digui que nosaltres no hem estat d'acord amb això, eh?

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Passem ara, per tant... Senyor Bargalló? Votació separada, molt bé. Estem ara en la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya Verds. Quan vingui l'altra ja ho podran fer.

Passem ara a votar el text nou, que és el transaccionat, de la Moció presentada per Iniciativa de Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Prego que em diguin les votacions separades que demanen de la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president, del punt 6 i del punt 7, i ambdós per separat.

El president

Sí, alguna votació separada més? Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, del punt 2, 3 i 4, i dels punts 6 i 7.

El president

Conjuntament el 2, 3 i 4?

El Sr. Sirera i Bellés

Per la nostra banda, aquests punts que li he dit els podríem votar conjuntament.

El president

D'acord, moltes gràcies. Senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

El punt número 4 separat.

El president

D'acord. Molt bé. Crec que tenim ja... Comencem votant primer els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 68 en contra i 10 abstencions.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

La resta del text ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris (tram. 302-00233/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent al Consell Executiu sobre... No, el vintè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris. La presenta el Grup Popular i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera. (*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, es prega silenci i aquells que inevitablement hagin de sortir de l'hemicicle que ho facin amb una certa celeritat.

Té la paraula, senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president.

Han passat ja més de sis anys des que l'any 96 Pasqual Maragall, com a alcalde de la ciutat de Barcelona, defensava la rehabilitació de la presó Model de Barcelona i el seu manteniment íntegre com a gran presó de preventius a la capital de Catalunya.

La pressió social i política ha fet que avui ningú posi en dubte ja la urgent necessitat de traslladar les tres presons de Barcelona i molt concretament a presó Model de Barcelona. Fruit d'aquesta pressió, el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona van signar fa poc més d'un any un conveni de col·laboració per a la renovació dels equipaments penitenciaris de la ciutat.

Un any després de la signatura d'aquest conveni, la realitat és que el Departament de Justícia ha estat incapaç de trobar una ubicació per a la presó que ha de substituir la presó Model de Barcelona.

Fa més de sis anys, honorable conseller, que el Govern de la Generalitat sap, coneix que la presó Model de Barcelona havia de ser traslladada fora de la nostra ciutat. I en lloc de buscar un solar, una ubicació, què ha fet?

Per la informació que nosaltres tenim, res. Segurament vostès tenen més informació, però òbviament el problema que nosaltres tenim és que, com no la donen al Parlament ni als grups parlamentari, no podem dir que hagi fet absolutament res per trobar aquesta ubicació.

Nosaltres hem viscut moltes compareixences dels dos responsables del Departament de Justícia, la senyora de Gispert i vostè mateix, però mai –reitero–, mai, hem conegut quines eren les gestions, ni tampoc les converses, que portava a terme el seu Govern per procedir al trasllat de la presó Model.

Senyores i senyors diputats, aquesta Moció –li ho he de dir amb tota la cordialitat– és fruit del cansament del nostre Grup Parlamentari i també de la desconfiança del nostre Grup en la capacitat del Govern per trobar una nova ubicació per a la Model. Per això demanem, en la nostra Moció, al Govern que decideixi de manera immediata la nova ubicació de la presó Model de Barcelona, perquè abans de finalitzar l'any 2004 puguem felicitar-nos perquè aquesta presó ja no es troba al bell mig de l'Eixample barceloní.

El conseller de Justícia afirmava en el debat de la interpel·lació que l'únic problema per al trasllat de la Model era un problema d'espai, que no existia, que no hi havia cap conflicte amb els ajuntaments. Per això el Grup Popular proposa que, si de manera immediata el Govern no troba un solar que pugui donar cabuda a una presó per a 1.500 preventius, substitueixi aquesta macropresó per cinc centres més petits amb una capacitat màxima per a 300 persones. Senyora consellera, si el problema és d'espai, és més fàcil construir cinc presons per a 300 que no una per a 1.500.

En tot cas, en el segon punt de la nostra Moció volem modificar les previsions anunciades pel Govern, en el sentit de traslladar la presó de joves a barracons, com va anunciar l'honorable conseller, dins de la presó de Quatre Camins. Creiem que no és bo per a la reinserció dels joves que comparteixin espais amb la resta d'interns, i demanem també que s'incrementin els recursos educatius adreçats a garantir la reinserció social dels interns més joves.

Per últim, demanem que s'incrementin els recursos adreçats a garantir la seguretat a l'interior de les presons i que el Govern depuri, després de les investigacions oportunes, les responsabilitats que puguin derivar-se com a conseqüència de l'assassinat d'un intern a la presó Model de Barcelona el passat 9 de maig.

Perquè és cert, senyores i senyors diputats, que no podem posar un funcionari darrere de cada intern, no podem posar un policia darrere de cada intern, però el que tampoc podem permetre ni tolerar és que el conseller de Justícia del Govern de Catalunya, dues setmanes després de l'assassinat d'un intern en una presó catalana, no sàpiga, no conegui com es va produir aquesta mort o que assenyali des d'aquesta mateixa tribuna del Parlament que l'actuació més important que ell mateix va anunciar per esbrinar què és el que va passar amb l'assassinat d'aquest intern sigui que l'assassí sofrirà les conseqüències del procediment penal.

És cert, senyores i senyors diputats, que a totes les presons del món es produeixen fets lamentables com aquest. El que no és tan normal és que es produeixi un assassinat en una presó catalana, o que es produeixi, com aquests dies estem vivint, un motí a la presó de Quatre Camins, i que no passi res, sobretot després de les contínues denúncies que funcionaris i partits polítics han estat reclamant i donant en els darrers mesos amb relació a la manca de seguretat dins de les presons catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Pels grups que han presentat esmenes, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Sirera, en matèria de justícia jo tinc a vegades la percepció que el seu Grup i particularment vostè, a vegades, fan un discurs que podríem compartir en bona part, però que a l'hora de la veritat, doncs, no deixen d'arrossar-se una mica i de fer sempre un pas enrere i mai un pas endavant.

Si veritablement fa tants anys que sabem que es trasllada la presó Model de Barcelona, que és cert, se sap, perquè fins i tot durant el molt temps que va durar la negociació, responsabilitat compartida per les diverses administracions, fins i tot durant aquell temps, és obvi que hi havia possibilitats d'anar buscant el lloc on s'havia d'ubicar aquesta presó. El sentit comú popular, per exemple, fa que, quan algú sap que un dia o un altre s'ha de fer una casa en algun lloc, el primer que fa és anar a buscar de seguida la parcel·la, perquè sap que amb el temps pujarà de preu, i encara que, a la millor encara no està en condicions immediatament de fer-se la casa, doncs de moment, com a mínim, ja tindrà el terreny i podrà anar mirant amb més calma si aquest terreny ha de tenir vistes cap al mar o ha d'estar ubicat en un determinat lloc o ha d'estar en una determinada orientació.

I aquí, amb això, i fa anys que nosaltres hi venim insistint, el Govern de la Generalitat i, particularment, el Departament de Justícia tenen una política que, en aquest sentit –hi insisteixo–, va contra el sentit comú, que és esperar que la parcel·la valgui el màxim i llavors sortir a comprar-la.

És per tots aquests motius que nosaltres insistíem en la necessitat de fer una reprovació al Govern en aquesta matèria, perquè veritablement no s'han complert els compromisos i difícilment es compliran en els pròxims dies, i en els pròxims mesos i anys, tal com estan en aquests moments les coses.

Comprenc que, com ja ha dit vostè, es fa enrere en aquesta qüestió, s'aixeca la veu, es critiquen les actuacions, però a l'hora de la veritat, doncs, aquesta reprovació evidentment no es durà a terme pels motius que tots coneixem i en els quals no cal insistir-hi.

En qualsevol cas, nosaltres donarem suport a un text de transacció, que vostè ens ha presentat, malgrat que –hi insisteixo– pensem que podria ser una mica més dur i seria més coherent amb el discurs que vostè ha fet; excepte en el punt *b* d'aquest punt número 1, perquè nosaltres, ja, en la nostra esmena enteníem –i continuem entenent, com ja va dir el conseller, d'altra banda, quan li va contestar la interpel·lació, que en això sí que hi estem plenament d'acord– que si el problema ha estat trobar un lloc, trobar-ne cinc és obvi que és molt més difícil, tot i que també diem que no seria una mala política, i en aquest sentit valdria la pena revisar el Pla de nous centres, perquè, efectivament, probablement fer centres més petits no seria una política equivocada, i, si

no, en tot cas val la pena que anem a centres on els mòduls siguin més reduïts i la població que hi viu sigui més homogènia.

Aquesta seria la nostra política, i per tant, ens sembla que seria incoherent signar aquest punt 1.b, però sí que donarem suport a la resta de la Moció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També és veritat que hi ha un tercer punt, que és el de la seguretat, que entenem que més aviat hauria de ser objecte d'un altre tipus d'interpellació i de moció, però també és obvi que els fets –i no solament els de les darreres hores– posen en el centre de l'actualitat permanent, i per tant, no està de més que, quan fem una moció d'aquest tipus, recordem, també permanentment, que a les presons de Catalunya hi ha, en molts aspectes, una falta de seguretat molt important que faria convenient revisar el que és tota la política de prevenció, com s'està duent a terme la política penitenciària en el nostre país.

Mentre no hi hagi més prevenció, més recursos per fer front als problemes que tenen els presos i que tenen els funcionaris, difícilment evitarem que hi hagin problemes de seguretat, que en uns casos són més importants, en altres poden ser-ho menys, però, en definitiva, ens fan percebre que tenim un sistema penitenciari que avui no és ni suficientment rehabilitador ni suficientment segur.

Per tant, senyor president, el nostre Grup donarà suport a una transacció que crec que ja ha anunciat el senyor Sirera abans que ho fes jo mateix, però demanem votació separada del punt 1.b.

El president

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre diputat senyor Rafel Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Guàrdia, nosaltres, de fa molts anys, hem felicitat el Govern de Convergència i Unió per la valentia d'assumir les competències en centres penitenciaris, però, també, de fa molts anys venim plantejant que calen més recursos per assumir aquesta competència. I aquí està una mica la mare del problema de moltes coses que passen. No vull ser esquemàtic dient que sigui l'única causa, però la que ho agreuja és aquesta.

Vostès continuen creient –nosaltres, no– en macrocentres, i continuen creient d'allunyar-los de les poblacions. Nosaltres creiem que una autèntica política de reinserció s'ha de basar en centres més petits, en polítiques de recursos, en programes diferents, a més dels de seguretat i els de reclusió, i a explorar el terreny de les mesures alternatives. I és en aquesta línia que hem presentat esmenes a la Moció del Grup Popular, que després hem transaccionat, crec, quatre grups d'aquesta cambra. Sé que ens poden ressuscitar a Tutankamon amb la seva venjança, amb el quatre contra un, però, és clar, quan les coses són tan evidents que es poden millorar, doncs, fins i tot els socis els abandonen i arribem a posicionaments bastant conjunts.

Senyor conseller, nosaltres creiem que el tema de mesures alternatives –que ha estat aprovat amb la Moció anterior, per tant, no té sentit mantenir-lo en aquesta– és un tema molt i molt important, i ho serà cada vegada més, perquè la concepció d'anar cap a macrocentres ens està duent a una cruïlla que molt aviat ens haurem de plantejar, i, no vull ser alarmista, anem cap al sistema americà, o no? El sistema americà –vostè el coneix molt millor que jo– és les presons forats, ben tancats, privatitzats si cal, i d'allà no se'n surt mai. O anem –i ens ho creiem–, com fins ara hem anat, i amb esforços fins i tot del seu Departament, malgrat la retallada de recursos, a tota aquesta política de reinserció.

Jo, independentment de les votacions d'avui, m'agradaria que en aquesta darrera etapa de la legislatura, qui sap si de Govern de Convergència i Unió, fossin capaçs de començar a admetre que en aquests temes porten una línia que cada vegada es demostra més equivocada.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Il·lustre diputat senyor Joan Ridao, en nom d'Esquerra Republicana...

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Constató que s'ha acabat l'idil·li entre el senyor Ribó i com a mínim l'anterior titular del Departament de Justícia, no? Bé, i ho saludo, perquè aquesta és una temàtica i una moció que recupera alguns aspectes que ja van ser objecte de recents mocions, una que va presentar recentment el nostre Grup Parlamentari i una altra, també, del Grup Popular, sobre política penitenciària, i també molt centrada, per cert, en el tema de la seguretat. Abans s'apellava, diguem, la necessitat de tractar de forma específica aquest tema; de fet, ja ens n'hem ocupat i n'hem parlat, no?

Jo crec que aquesta és una moció que té la virtut, una vegada més –i de fet, és una constant en el Grup Popular, pel que deia el senyor Sirera, que, de tant en tant, li reconeixem la feina que fa–, de donar impuls a la política penitenciària que fa el Govern de la Generalitat, sobretot en un aspecte, que nosaltres creiem en coherència –ho hem dit més d'una vegada– amb el que Govern de la Generalitat s'ha mostrat més inoperant, que és en el tema de les infraestructures. I sempre hem defensat, honorable conseller, la política de règim i de tractament en els centres penitenciaris, però jo he assistit durant anys i panys en aquest Parlament, en repetits debats pressupostaris, en la necessitat de dotar suficientment les partides per aquest apartat, a vegades amb partides obertes que mai no s'han acabat de satisfer durant l'exercici pressupostari, i, de fet, portem més de deu anys amb una inoperància i una paràlisi molt preocupant.

I, si no m'erro, el nostre sistema penitenciari total consisteix en onze centres disseminats pel territori, que d'acord amb la legislació penitenciària són de compliment, de preventius i de règim obert. El nombre de places adient en el total dels centres per garantir una aten-

ció individualitzada, segons la mateixa Administració, estaria o es calcula al voltant de cinc mil places –el nivell d'ocupació actual és del 125%. Dels cinc mil presos que teníem l'any 90, hem passat, enguany, aproximadament, als 5.500 de població reclusa, *ergo*, patim un greu i progressiu i galopant *overbooking* en les presons catalanes. Si fa no fa, però, senyor Sirera, molt, molt similar al que pateix la resta de l'Estat, perquè a l'Estat hi ha 47.000 interns, l'any 85 n'hi havia 29.344, per tant, hi ha hagut un increment substancial, i la política de presons i l'actual massificació dels centres a l'Estat espanyol és molt similar a la que presenta Catalunya.

Hem millorat en el nombre de preventius, i jo crec que això és conseqüència, també, de la millora –una mica– d'aquesta exasperant lentitud de la justícia, però, en tot cas, l'increment del nombre d'interns ha estat del 51,6% en els últims quinze anys. I el preocupant és que tenim una ràtio de cent setze ciutadans empresonats per cada cent mil habitants, i això és un percentatge notòriament superior a la mitjana de la Unió Europea, que és de noranta-quatre presos per cent mil habitants. I per tant, aquest és un indicador preocupant, com preocupant és que això no va aparellat, en aquest cas, amb una política d'infraestructures adequada per part del Govern de la Generalitat. Són dades, honorable conseller, encara que vostè sembla que discrepi de forma ostensible, que les he obtingut recentment, amb informes que suposo que el seu propi Departament i el Govern manegen, perquè, sobretot, és la seva obligació.

Per tant, és evident que la solució a l'increment de la criminalitat i l'increment de la població reclusa –i el consegüent nombre, també, de penats i de preventius– no és només construir més presons. És cert que tancant-hi més gent, com deia algú fa un moment –el senyor Ribó, em sembla–, tampoc és la solució. I crec, sincerament, que una societat moderna i civilitzada ha de cercar altres alternatives de resolució dels conflictes, apostant per la prevenció. Sí, d'acord, però mentre tinguem la població reclusa que tenim el lògic i el normal, el desitjable, l'esperable és dotar-nos de les infraestructures necessàries, i –ho repeteixo– fa més de deu anys que la infrainversió acumulada ens ha portat a la situació actual.

Jo crec que no és lícit apellar les causes que donen lloc a aquesta situació de massificació a les presons. Podríem parlar, lògicament, de l'increment de la criminalitat, podem parlar, també, de l'increment de la població estrangera, podem parlar, també –i jo en sóc partidari, i el nostre Grup–, de revisar, segurament, el sistema de redempcions de penes pel treball, que va incorporar el nou Codi penal l'any 96, i jo crec que hauríem d'abordar seriosament aquest tema amb objecte de fer compatible la rehabilitació i la reinserció amb una adequada política de permisos, de beneficis i de classificació. I jo crec que val la pena que en parlem.

També hem de replantejar l'actual sistema motivacional. El que ha passat a Quatre Camins aquesta nit passada no crec que sigui un fenomen espontani. El perfil de l'actual intern a la presó catalana demanda –i el conseller ho sap perfectament– de poder treballar més dintre dels centres per així poder disposar d'ingres-

sos propis, i això s'ha demostrat i s'ha vist aquesta nit passada. I ja no parlem dels valors que comporta l'hàbit del treball de cara a la reinserció. Un dia hauríem de parlar de la política de treball a les presons i del Cire. N'hem parlat en moltes ocasions. Crec que val la pena, parlar d'això.

Ara, deixant de banda aquestes causes, el cert és que hem d'actuar, hem de passar, en aquest cas, a l'acció –i ja acabo, senyor president. I passar a l'acció és, tal com se li demana en aquesta Moció i en aquesta transacció, que el nostre Grup abona, conjuntament amb altres tres grups de la cambra..., és substituir els actuals centres penitenciaris de Barcelona, modificar la previsió de construir macrocentres, no només de preventius, sinó el de compliment, com el nostre Grup ha demanat –i, per cert, el Grup Popular hi va votar en contra, no?–, i finalment, també, millorar la seguretat a l'interior de les presons.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, al nostre Grup el va sorprendre, justament, que fos arran d'unes declaracions a una agència de premsa que possibilités, primer, la interpellació que es va substantiar, però encara més, la Moció, després que el conseller, sobre aquestes declaracions, explicités aquí i puntualitzés el seu posicionament, clar, real, sobre el compliment del trasllat dels centres. Per tant, ja vèiem que entràvem dintre d'una situació, en tot cas, no gaire ortodoxa amb relació, si més no, al seu naixement.

Nosaltres pensem que qüestions com aquesta, que tenen la seva complexitat i ningú no discuteix, requereixen, precisament per aquesta complexitat, tractaments flexibles i alhora possibles. Flexibles quant a l'aplicació de polítiques penitenciàries que minimitzin –el que es pugui– l'internament rígid i continuat, sempre que el tipus de delictes en què es basa la condemna judicial ho faci possible, i és evident, en aquest sentit, que determinats tipus delictius no són comparables amb d'altres –el senyor Ridaó s'expressava semblantment ara mateix.

Darrerament, vàrem assistir a la Comissió de Justícia –i alguns de vostès ho recordaran– a una compareixença interessant, de persones que segueixen de prop aquest món, en què recordaran que deien que no creien en les presons, però que cap dels grups que vàrem intervenir allà vam poder conèixer, perquè també van dir ells mateixos, que no coneixien una altra alternativa.

A tots ens agradaria conèixer una alternativa. En una societat que genera diferències, marginació i també injustícies, i que, sovint, quan soluciona un problema veu com se'n generen d'altres, potser més punyents i més complexos. Però en realitat som on som, el que els vam dir també en aquella compareixença, i en un entorn occidental de llibertats i, per tant, des d'una exigència de país i alhora indestriablement humanista,

hem d'avançar en el possible, per tal que la filosofia i l'esperit de les lleis de què democràticament ens hem dotat en aquest àmbit produeixin els resultats perseguits.

En molts aspectes no deu ser així, però en d'altres s'han fet avenços, que no reiteraré, vostès ho coneixen, perquè en aquesta cambra ens hi hem referit moltes vegades, potser més que en cap altra cambra legislativa de la Unió Europea, en la lògica dialèctica de govern i oposició. És per tot això que en la Moció que ens ocupa hem buscat els acords que permetin avançar sobre els compromisos establerts, que són estrictament els del compliment de trasllat, no en base a canviar-los, per qüestions tal vegada conjunturals, per qüestions tal vegada que potser ni tenen res a veure amb el tema de què tractem, sobretot si tenim en compte que el control del compliment de la Resolució 992/VI del Parlament de Catalunya relativa a aquest tema, sobre l'actualització del Pla de creació i de substitucions d'establiments penitenciaris és de data 31 de desembre de 2001, de fa exactament sis mesos.

Per això les nostres esmenes han anat en la línia dels treballs i gestions que realitzen d'acord amb aquell compliment, per assegurar-ne el resultat. Treballs i gestions que, ens ha sorprès també veure en l'última versió d'aquesta transacció que se'ns ha avançat ara, que es posen en qüestió, en intentar constatar un retard en cercar una ubicació. Aquests treballs i gestions són, justament, per a això, i s'han portat a terme. Hi ha solars, en aquest moment. No diu en cap pacte, no diu en cap compromís, no diu enlloc que hem d'anar explicant quines gestions, quines finques, quins llocs tenim. No ho diu exactament enlloc. És per això que nosaltres discrepam profundament d'aquesta constatació. No només no hi estem d'acord des d'un punt de vista polític, no hi estem d'acord perquè no existeix aquest retard. És talment com si aquesta cambra volgués constatar que ara són les dotze de la nit, a efectes nostres. Ho pot constatar, però no és que sigui cert.

No veiem que tingui sentit, en aquesta línia, que una nova moció modifiqués treballs i compromisos, d'acord amb l'establert per aquest mateix Parlament, fa tot just uns mesos. Per tant, mantenim en la línia que, a més a més, han anat reiterant, no només des de la tribuna, l'honorable conseller, sinó també en totes les compareixences que ha fet en la Comissió de Justícia, i no s'ha mogut del que se li ha demanat i del que hem acordat tots els grups parlamentaris.

Acabo, senyor president. Ahir mateix parlava amb una persona que ha viscut intensament els centres penitenciaris, que els coneix amb profunditat, i em deia que era una llàstima i que no creia que ajudés ningú determinats enfrontaments en aquesta qüestió, perquè, tard o d'hora –deia– tornarà sobre de qui sigui, del color que sigui. I jo diria, senyor president, que té raó.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat, per pronunciar-se sobre les esmenes. Té la paraula l'illustre diputat, senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Orriols: la veritat és que el motiu que va fer que el Grup Popular presentés aquesta interpel·lació d'urgència sobre el capteniment del Govern pel que fa al trasllat dels establiments penitenciaris, sí que és cert que es devia a una informació apareguda als mitjans de comunicació. Però és que aquella informació deia que el conseller de Justícia havia anunciat que la presó Model sortiria de Barcelona no abans de l'any 2010, i ningú del Departament de Justícia va fer cap desmentiment d'aquella informació, que va ser publicada i que li puc assegurar que va generar un cert..., una certa preocupació en determinats àmbits socials.

En tot cas, nosaltres, hem fet aquesta Moció –li puc assegurar– de manera constructiva. He d'agrair també al Grup de Convergència i Unió que hagi fet esmenes que milloren aquesta Moció, i que nosaltres hem incorporat en aquesta transacció que, finalment, només han signat quatre grups d'aquesta cambra. I, en tot cas, vostè ja ha anunciat o ha dit que no votarien al primer punt, perquè no s'estava fent cap retard en el..., pel que fa al trasllat de la presó Model, no? Miri, això no és una reprovació, això és simplement constatar una realitat, que és que fa sis anys que el Govern de Catalunya era conscient que la presó Model de Barcelona havia de sortir i vostè sap perfectament com a portaveu de Justícia del seu Grup, senyor Orriols, que aquest Parlament va acordar que una comissió dintre de la Comissió de Justícia, que un grup de diputats faríem el seguiment del Pla de substitució d'establiments penitenciaris. Mai, mai se'ns ha convocat per explicar-nos quines eren les gestions que el Govern de la Generalitat estava fent per trobar una ubicació definitiva. I, per aquest motiu, nosaltres hem acceptat aquesta..., hem fet aquesta transacció amb el Grup Socialista, amb el qual constatem el retard amb què el Departament de Justícia ha encarat la recerca d'una ubicació definitiva per a la nova presó Model, que en aquests moments està a Barcelona.

Per tant, senyor president, jo lliuro aquesta transacció signada per quatre grups d'aquesta cambra, per tal de sotmetre-la a la consideració d'aquest plenari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Senyor Orriols, primer...

El Sr. Orriols i Sendra

Senyor president, per contradiccions amb el senyor Sirera...

El president

Un minut.

El Sr. Orriols i Sendra

Simplement, perquè ja ens hem referit a l'Agència de Notícies, senyor Sirera. Jo el que he volgut dir des de la tribuna és que per a nosaltres –i, crec que, en definitiva, per a tots– el que hauria de valdre era la resposta

del conseller en aquesta mateixa cambra, i, a més a més, del diari..., del *Bulletí Oficial del Parlament*, amb relació als compromisos establerts. Crec que té més valor que una notícia periodística.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyor Joan Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, sí... És que no se sentia l'altre micròfon... Per demanar la votació separada, concretament el darrer incís de l'apartat *b* del punt primer. Concretament a partir de la paraula «en», és a dir: «en el cas» fins al darrer punt final.

El president

A veure si...: «en el termini màxim de sis mesos», a partir d'aquí?

El Sr. Ridao i Martín

No. A partir de: «en el cas que el Govern...» fins a «preventius».

El president

D'acord, d'acord. Després, crec que també, en el moment del debat, el Grup Socialista m'ha demanat votació separada de tot el punt *1b*, si no vaig mal entès... Sí? D'acord. Sí? Senyor Orriols?

El Sr. Orriols i Sendra

Votació separada de l'entrada del punt 1.

El president

L'entrada, eh?: «El Parlament de Catalunya...», etcètera.

El Sr. Orriols i Sendra

«...constata el retard...», el que hem anat explicant...

El president

Molt bé. A veure, votarem primer, d'entrada, en el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor, 56 en contra i 1 abstenció.

A continuació del punt 1, apartat *b*, el primer tram, que comença per: «modificar», i acaba en «tres-centes persones».

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 56 en contra, i 48 abstencions.

A continuació, del mateix número i epígraf, el tram final, que comença: «en el cas que el Govern», i acaba a: «1.500 preventius».

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 71 en contra i 48 abstencions.

I a continuació, la resta de la transaccional presentada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità (tram. 302-00234/06)

A continuació, el punt vint-i-unè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità. La presenta, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Endavant, senyor Fabregat, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. La Moció que presenta el Grup Parlamentari Popular sobre la planificació i gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolità és fruit de la interpellació que vàrem substanciar amb l'honorable conseller de Política Territorial en el Ple passat. La nostra Moció presenta tres punts, tres punts que creiem clau.

El primer és tot el que afecta al traçat i a l'entrada del tren d'alta velocitat a la ciutat de Barcelona, però també la gran importància al seu pas pel Baix Llobregat i també l'accés al mateix aeroport, pel que fa referència al tren d'alta velocitat.

I en aquest primer punt, nosaltres el que demanem és que el Parlament de Catalunya ratifiqui l'acord subscrit entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, de l'any 2001, entre el mateix president Pujol i el ministre Alvarez-Cascos, pel que feia referència al bucle per accedir, principalment, al que fa referència a l'aeroport de Barcelona i també al traçat d'entrada de l'AVE a la ciutat de Barcelona.

El segon del punt que nosaltres plantegem en aquesta Moció fa referència a tots aquells aspectes de la planificació futura de les infraestructures en tot l'àmbit metropolità. És a dir, el mateix Pla de l'àmbit metropolità. Un pla que cal recordar que està redactat des de l'any 1998; un pla que, en definitiva, és un mandat també d'aquest Parlament, un pla que es desenvolupa al mateix Pla territorial general de Catalunya.

Creiem que és necessari poder afrontar en el futur i és necessari que el Parlament de Catalunya doni un mandat clar al Govern, perquè en el decurs d'aquest any

2002, després d'haver estat redactat el mateix Pla territorial des de l'any 1998, faci totes les accions possibles..., el Govern de la Generalitat endegui totes les accions necessàries perquè s'aprovi aquest Pla, com deia i feia referència, de l'àmbit metropolità.

Sabem que hi ha diferències importants entre el que són corporacions locals i el mateix àmbit metropolità i el mateix govern de la Generalitat, però creiem que li correspon principalment al mateix govern de la Generalitat liderar tota aquesta negociació i, definitivament, que s'aprovi, com deia, aquest àmbit, aquest Pla, ja redactat –insisteixo un cop més– des de l'any 1998.

I el tercer punt de la nostra Moció, el que planteja és que, davant de dos plans tan importants, com és el Pla d'infraestructures, el PDI, l'anomenat PDI, de l'Autoritat del Transport Metropolità, amb un horitzó fins a l'any 2010, amb inversions de les diferents administracions, però, principalment, inversions de l'Estat i inversions de la Generalitat, i l'altre Pla, el Pla d'infraestructures de l'Estat, que també afecta, evidentment, tot l'àmbit metropolità i que té l'horitzó fins a l'any 2007, aquest mateix, i amb inversions, aquestes, concretament i directament, des del Govern de l'Estat, siguin gestionats, que es negociïn, a la vegada amb totes les corporacions locals tots aquells aspectes dels traçants i les diferents possibilitats que s'hi desenvolupen.

Aquests són els aspectes, senyores i senyors diputats, que nosaltres presentem en aquesta Moció i de què esperem el suport de tots vostès.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Pels grups que han presentat esmenes, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, em satisfà poder intervenir avui en aquesta Moció, perquè sembla que, finalment, podrem aclarir algunes qüestions. La primera és que el tema de l'AVE no va el suficientment bé del que tots desitjaríem. L'AVE es retarda. Jo recordaria un acudit d'aquesta setmana en què es veuen totes les autoritats i que diuen: «Atención, el tren de alta velocidad que tenía prevista su llegada a Barcelona el 2004, efectúa su entrada con un año de retraso más o menos.» I avui, aquí, constatem que hi ha problemes per a l'arribada de l'AVE el 2004 a la conurbació de Barcelona.

Se'ns demana que ratifiquem un acord, però jo he llegit una esmena de Convergència i Unió que em satisfà encara més, perquè aclareix allò que durant molt de temps en aquesta cambra no es deia amb claredat: hi ha un acord ratificat per les corporacions locals sobre l'entrada de l'AVE a Barcelona, però que després s'ha de fer un conveni entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat per a l'accés de l'AVE a l'aeroport. I Convergència i Unió diu això claríssimament: «Ratifiquem l'acord per a l'arribada de l'AVE a la ciutat de Barcelona i demanem que es signi el conveni...»,

que encara no s'ha fet, després d'un any, «de com arribarà l'AVE a l'aeroport de Barcelona.» Per tant, queda clar que per a l'AVE en l'accés a l'aeroport hi té una responsabilitat el Govern de la Generalitat, i el senyor Álvarez Cascos fa molt pocs dies ens ho va recordar: «No he recibido el proyecto.» El Govern de la Generalitat ha d'enviar un projecte de com arribarà l'AVE a l'aeroport, el cèlebre bucle, i no fa la feina perquè sembla que se l'està repensant. Doncs nosaltres fem una esmena que diu: «Ecolti'm, presentin la feina feta, si és que la tenen feta, presentin el projecte del bucle que han de fer, i podrem firmar aquest conveni que després diuen que firmem.» Per tant, si l'AVE no arriba a l'aeroport serà perquè el Govern de la Generalitat no ha fet el projecte d'accés a l'aeroport, no ha fet el cèlebre bucle, el nus d'accés a l'aeroport.

Però, per altra banda, aquest nus, que l'haurien de presentar com més aviat millor, pensin el que faran, perquè si, finalment, fan que l'AVE passi i tingui l'estació només a la terminal principal, ens podem trobar que aquesta terminal principal, en mans d'una companyia com Iberia, o del grup One World, el que faci sigui centralitzar encara més l'aeroport de Barcelona, que reculli els passatgers perquè després se'n vagin a Madrid a agafar els vols transoceànics.

Per tant, potser no és una bona solució que tinguem una terminal amb estació de l'AVE i una altra sense i que no tinguem connexió entre uns i els altres –i que no tinguem connexió entre uns i altres. Per tant, fem l'accés, fem-lo ben fet, i pensem que no pot ser que estiguin dues terminals diferentment servides.

Per altra banda, el Grup Popular ens demana també que s'accelerïn els treballs de presentació del Pla territorial parcial de la regió metropolitana de Barcelona, i se'ns diu que es presenti el 2002. Senyor Fabregat, el 2002 és impossible, perquè el Pla territorial parcial de la regió metropolitana no està fet. Hi ha uns treballs previs, uns documents previs, fets per un equip tècnic del Govern de la Generalitat, el senyor Serratosa, però el Pla territorial, i la Llei ho diu així, les lleis d'ordenació del territori ho diuen així, s'ha de fer per consens entre el Govern de la Generalitat i el món local, i hi ha una comissió que ha de fer aquest consens. Per tant, no vulgui imposar que una part dicti els seus criteris al conjunt. La Llei, les DOT, amb el poc que va respectar de l'àmbit metropolità, va respectar que el Pla territorial parcial s'havia de fer per consens entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals, treballs molt respectables del senyor Serratosa, que ja els tindrem en consideració, però busquem el consens. Per això, el Grup Socialista, moltes vegades, ha demanat que es creï un consorci de planificació en l'àmbit metropolità per aconseguir aquest consens, que és molt difícil. I això d'aquí a final d'aquest any és impossible, perquè el Pla no existeix, només hi ha treballs previs, però no hi ha pla. Si anéssim més lluny, potser en podríem parlar, i sobretot si féssim aquest consorci per trobar el consens que nosaltres demanem.

Al tercer punt de la Moció nosaltres hi votarem a favor, perquè, precisament, busca el consens, busca l'acord entre el Govern de l'Estat, pel que fa referència a les seves infraestructures, el PDI 2001-2007 del Ministeri

de Foment, l'Administració de la Generalitat i les administracions locals, i, per altra banda, busca que també el Govern de la Generalitat consensuï els traçats i les infraestructures del transport amb les administracions locals. Per tant, ens sembla bé que hi hagi una voluntat d'acord entre el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat i l'Administració local pel que fa referència a les grans infraestructures que hem de fer del 2001 al 2010, uns fins al 2007, ara és fins al 2010, segons quin sigui el pla.

Per tant, el Grup Socialista anuncia que votarà en contra del primer punt si no s'accepta la nostra esmena, en què el que demanem és que es presenti aquest projecte d'enllaç amb l'aeroport ja d'una manera definitiva i que no pugui dir el senyor Cascos que la Generalitat no fa la feina; ens abstindrem en el punt 2, perquè creiem que és inviable que a final d'aquest any tinguem aquest Pla territorial fet si no hi ha aquest consorci que busqui el consens, i, en canvi, votarem favorablement el tercer punt, perquè, precisament, va en la línia de consensuar els traçats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor Fabregat, em vaig estar llegint l'altre dia la seva interpellació, a què també vaig assistir, i jo crec que, en fi, que en tota la interpellació vostè va fer una representació de Shakespeare, és a dir, hi ha un «to be or not to be» constantment, que si arribarà o no arribarà, si arribarà l'AVE, l'«alta velocidad española» –que, per cert, no sabia que la velocitat tenia nacionalitat, pensava que eren metres per segon, però bé–, si arribarà o no arribarà, primer, a Lleida el 2002, en fi, no està molt clar, si arribarà o no arribarà a la conurbació de Barcelona i si es farà el bucle el 2004 i si arribarà o no arribarà a la frontera. Bé, el que sembla clar és que a la frontera el 2004 no hi arribarà i, pel que veiem, també serà molt complicat que arribi no el bucle a l'aeroport, sinó, fins i tot, a la conurbació de Barcelona l'any 2004. I això és una molt mala notícia, i ho dic perquè, en fi, com es comprova i com hem comprovat, a l'Entesa Catalana de Progrés van fer un estudi on es demostra que les previsions pressupostàries per a l'any 2001, la diferència entre el que realment s'ha complert, entre el que s'havia compromès, i el que realment s'ha gastat, doncs, en fi, és una diferència abismal. Hi havia 113.000 milions de pessetes compromesos l'any 2001 per a obres del GIF i només se n'han gastat 54.000, és a dir, només s'ha complert un 50% del pressupost. Vist d'una altra manera, podríem dir que hi ha un 100% d'engany entre el pressupostat i lo realment executat. Bé, i això tant afecta el Govern del PP com el Govern de la Generalitat, que sempre, en fi, es vanta que gràcies a ell, doncs, s'aproven els pressupostos, que introdueix esmenes significatives. I això una mica és el que hi ha. És a dir, hi havia uns compromisos, que sempre

s'ha anat repetint que sempre es complirien i que tot arribaria a l'hora, i bé, ja es va veient que no, i veiem que els pressupostos, eh?, entre el pressupostat i el gastat demostren que difícilment s'arribarà als terminis.

Per tant, a partir d'això, hem presentat les nostres esmenes. A la primera esmena hi hem tret això del bucle, perquè el bucle, bé, això va ser un *trágala* del Govern de l'Estat al Govern de la Generalitat. És a dir, si vols AVE a l'aeroport, paga'l, però, clar, jo suposo que si la Generalitat ha de pagar l'AVE, lo que no pot dir Foment ni pot pretendre Foment és imposar el traçat a l'aeroport, i, també, lo que ha de fer la Generalitat és fer un traçat d'acord amb tothom, i sobretot que respecti lo que ha de respectar, que és, en fi, l'entorn i el medi ambient, etcètera.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres el que hem posat és una esmena no només de ratificar l'accés a l'aeroport, no el bucle, sinó de dur a terme el conveni, és a dir, que, realment, es faci el conveni, perquè, com he dit abans, hi ha un problema sempre d'execució. Una cosa és lo que es predica, i l'altra, el que realment es fa.

La segona esmena és de supressió, perquè, bé, ja ho ha dit el senyor Nadal: nosaltres no ens creiem que el 2002, ni el 2003, aquest Pla territorial estarà fet, és a dir, no..., i sempre, clar, aprovar coses... No, però això són estudis, que n'hi ha moltíssims, no? En fi, aquestes coses que aprovem aquí i de vegades no es compleixen, doncs, home, potser tenim un excés d'aquestes coses, de fer lleis, fins i tot, que no es compleixen, no?

És a dir, que en aquest punt 2 nosaltres ens hi abstindrem, eh? Al primer hi votarem en contra, al 2 ens hi abstindrem i al punt 3, doncs, hi votarem a favor, no faltaria més, que hi hagi una negociació entre Generalitat i corporacions locals, que en aquest país i en tots aquests vint anys n'han faltat moltes, de negociacions entre la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i, en definitiva, totes les corporacions locals.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la Moció que ens planteja el senyor Fabregat, conseqüència d'una interessant interpellació que va donar lloc a un debat també molt interessant fa dues setmanes, té un objectiu clar amb el qual nosaltres estem absolutament d'acord, i no cal dir-ho, que és aconseguir l'arribada a Barcelona l'any 2004 del tren d'alta velocitat.

Està clar que un objectiu com aquest, que és un objectiu important, que és un objectiu de país, requereix una col·laboració, una bona col·laboració entre totes les administracions, entre l'Administració de la Generalitat, l'Administració de l'Estat i les administracions locals. Jo penso que no pot ser d'altra manera, perquè si ho féssim d'una altra manera, no ho féssim així, doncs, segurament prendríem mal. També és lògic que cada administració defensi els seus interessos, són una part

de l'interès general, i en el cas del Govern de la Generalitat clarament està defensant l'interès de Catalunya, que no és altre que aconseguir que l'arribada del tren d'alta velocitat esdevingui una realitat, i una realitat com més aviat millor.

Jo crec, com deia, que aquest és l'objectiu general de la Moció i, en tot cas, queda molt clara aquesta manifestació en el punt primer, on el nostre Grup ha presentat una esmena que, escolti, senyor Nadal, diu el que sempre hem dit, per tant, no intenti aquí fer jocs de mans i intentar dir: «Abans dèiem i ara diem.» Escolti, el que diu és el que nosaltres sempre hem dit, i ho hem dit de forma clara i transparent, i miri si és clar i transparent que ara proposem, ho proposa com a esmena el Grup de Convergència i Unió, que penso que el senyor Fabregat ho acceptarà, amb una autoesmena que proposo ara, la supressió del darrer paràgraf d'aquest punt primer, allò que diu: «Sens perjudici de l'adequació del seu traçat a criteris de sostenibilitat.» Això és lògic, i, per tant, entenc que si ho posem, no hi afegim res, i si ho traiem, tampoc en traiem res, perquè, evidentment, doncs, és una qüestió que plana sobre l'execució de qualsevol obra pública.

Però, miri, senyor Nadal, permeti'm també que li digui una cosa, escolti, jo he vingut aquí a defensar les meves esmenes, però no puc estar-me de contestar. Ara sembla que el preocupa molt si el tren d'alta velocitat, doncs, arribarà el 2004 o no a l'aeroport –ja sap que a nosaltres ens preocupa, i molt–, i intenta buscar raons, lògicament, sempre dins de l'àmbit de responsabilitat del Govern de Catalunya, per fonamentar això que van llançant que això no es produirà.

Miri, jo no sé si vostè va estar al debat de fa dues setmanes, suposo que sí, que devia ser-hi, és la seva responsabilitat com a diputat, i especialment, doncs, com a diputat que porta aquests temes; no sé si llegeix les hemeroteques, el conseller Puig, doncs, en va fer un bon repàs aquí mateix. Per tant, tot això no li ho repetiré, però, escolti, ara estem parlant d'un any i estem parlant de mesos, i permeti'm que li digui una cosa: si quan el Govern de Catalunya va plantejar el projecte de l'arribada del tren d'alta velocitat a Catalunya, el Govern de l'època, que era un govern socialista, s'hi hagués posat, ara no estariem patint aquí, ni estariem discutint si l'any 2004, l'any 2005 o l'any 2003.

La segona qüestió, o el segon punt de la Moció, es refereix al Pla territorial metropolitana. Nosaltres, senyor Fabregat, ja li ho he manifestat –ho va fer el conseller des d'aquesta mateixa tribuna i, a més, ho va acceptar la cambra en el seu moment–, no podem garantir el que vostè demana; és a dir, el Govern de la Generalitat no es pot comprometre a aportar o a presentar l'any 2002 el Pla territorial de la regió metropolitana, és un pla que no depèn només de l'impuls i la voluntat del Govern, ha de ser una formulació conjunta de diferents institucions locals, també de les institucions metropolitanes, i cal trobar l'acord atès que els treballs tècnics ja estan fets. Per tant, nosaltres mantenim –i així ho diu la nostra esmena– la data del 2003 que em sembla que és la més adequada.

I quant al darrer punt, li hem plantejat també una esmena que té caràcter tècnic però que aquest punt es refe-

reix al Pla director d'infraestructures del transport 2001-2010. Bé, em sembla que aquest Pla és una bona prova que el Govern de la Generalitat ha fet la seva feina i que, en col·laboració amb altres administracions, estem en el bon camí, estem, en primer lloc, en el camí encertat per aconseguir que una reivindicació de quinze anys, que varem mantenir i defensar, doncs, fins i tot sols en el seu moment, doncs, sigui realitat, com és l'arribada del tren d'alta velocitat a Barcelona, i sigui realitat l'any 2004. Estem també en la línia correcta per aconseguir que l'enllaç de les quatre capitals catalanes amb alta velocitat sigui una realitat, que la connexió dels tres aeroports principals del país sigui un fet o, per exemple, que estiguin connectats amb alta velocitat els dos grans ports catalans de Barcelona i Tarragona.

Crec que tot això és molt positiu per al país i en l'assoliment d'aquests objectius cada grup polític sap allò que ha fet i allò que ha deixat de fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Recoder. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Home, senyor Recoder, jo no sé si el Govern de la Generalitat pot estar excessivament orgullós de com funciona tot el procés de l'arribada de l'AVE a Catalunya. No ho sé. Em sembla que aquesta Moció és un exemple clar de quina és la situació de picabaralles entre les dues administracions de la Generalitat i de l'Estat per tal de veure qui fa una cosa i qui fa l'altra. El fet que el senyor Fabregat presenti aquesta Moció és ben bé per les declaracions, doncs, del senyor Puig, moltes d'elles dient que ara volien canviar un projecte, anades a Madrid per veure si el podien canviar, perquè quan començat a fer números es veu que no els surten els diners que han de pagar ells per aquesta arribada del TGV –quan dic «ells» vull dir la Generalitat– del TGV a l'aeroport.

Per un cantó, ràpids a prometre, quan era campanya electoral, la necessitat de «sí, sí..., cap problema, ja ho pagarem nosaltres si no ho fa Madrid» i en canvi quan veuen la realitat del projecte, del que significa, vinga a anar a Madrid a veure si ho poden canviar i mentre els diuen: «a mi no m'atabaleu que jo ja he fet la meva proposta». O sigui que, d'orgullosos, poc, de quina manera estan plantejant una infraestructura tan important, important pels diners no pas perquè sigui eficient per al país, això ja ho he dit mil vegades i no ho tornaré a repetir, però em temo que, tal com van les coses, cada vegada tinc una mica més o tenim, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, una mica més de raó en la nostra postura.

A nosaltres, aquesta Moció, ens passa una mica com la d'abans, senyor Fabregat, que ha presentat també el senyor Vendrell sobre universitats. Jo no sé si a nosaltres..., si serveix per a alguna cosa aquesta Moció... Em sembla molt bé la interpel·lació. Torno a dir el mateix,

perquè evidentment sortia vostè..., declaracions que havia fet el senyor Puig sobre què posava en dubte..., a veure qui pagava, com arribava i si arribava, no? I en tot cas si el Govern de la Generalitat té un projecte nou que el presenti. El que passa és que aquí estem discutint ratificar l'acord subscrit? Home, però si està signat, hi ha el compromís i està tot bé, quin problema hi ha? Per què al Parlament hem de –perdonin, eh?– perdre el temps ratificant aquest acord subscrit? Per què, senyors de Convergència i Unió, fan aquesta esmena dient: «ratificar l'acord subscrit»? Que no hi estan d'acord? Que no el varen signar? Que no han assumit aquest compromís? Per què ho hem de fer altra vegada? O és que tenen dubtes? Home, l'esmena, l'únic que m'agrada, que és «sens perjudici de l'adequació del seu traçat a criteri de sostenibilitat», va i ho treuen..., estem arreglats. En tot cas, jo suposo que no sé si és que el senyor Fabregat els ho ha fet treure o és que vostès ja ho han decidit perquè ja els hi anava bé això... Això que l'obra pública ja per si sola va a criteris de sostenibilitat permeti'm que ho posi en dubte, eh? Si vol li faré una relació d'obra pública amb criteris de sostenibilitat cap ni un, i em temo que mentre vostès vagin governant, doncs, continuarà la situació igual.

Igual que el tema del segon punt. Bé, el Pla d'àmbit metropolità, home, tampoc és que estiguin massa orgullosos de com funciona l'elaboració d'aquest Pla territorial parcial. Ja no sé pas quants anys fa que ho haurien de fer, no sé pas quanta gent, doncs, hi ha treballat, quants milions hi ha esmerçat per fer aquest Pla territorial parcial metropolità que encara no el tenim. Home, ja em semblaria bé que el 2002 estigués, senyor Fabregat, però sap vostè que no s'ha arribat al consens, que no s'ha discutit suficientment amb les administracions que en sortiran implicades i que, home, pel que han tardat ja poden estar un any més si veritablement això surt amb un consens que també tinc els meus dubtes, no?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vol dir que el punt 1 i 2 nosaltres ens abstindrem, però ens abstindrem perquè els compromisos ja estan signats, ja hi són, no s'ha de tornar, no cal tornar a insistir en aquesta qüestió, no vulguem entrar en aquesta picabaralla que tenen el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, si pagues tu o pago jo, passa per aquí passa per allà, no hi volem entrar. En tot cas, és una demostració de quina manera es porta la negociació i la planificació d'una infraestructura tan important a Catalunya.

I el tercer punt, home, passa una mica el mateix al tercer punt. El Pla director d'infraestructures ja té una aprovació inicial, hi participen les corporacions locals. Elles també estan d'acord amb aquests traçats. Per què ara hem de tornar a insistir en aquesta situació? Bé, de totes maneres, com que negociar, arribar al consens i com que hi ha el Pla d'infraestructures de l'Estat que ens sembla bé i que aquí no s'ha negociat, aquest punt sí que el votarem favorablement.

I en definitiva, senyor Recoder, torno a insistir: el Govern de la Generalitat no es pot sentir excessivament orgullós i són excuses de mal pagador i, fins i tot, poc

criteri contínuament donar l'excusa als socialistes, ja tenien la culpa que varen tenir però ha passat tant de temps que haurien de canviar el seu discurs sobre com funciona de malament la implantació del TGV.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Fabregat, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc vull agrair en nom del Grup Popular el to dels diferents portaveus que han ocupat la tribuna en aquesta Moció sobre planificació en futures infraestructures en l'àmbit metropolità. Aniré desgranant el que és el posicionament respecte a les diferents esmenes que s'han presentat.

El senyor Nadal, en nom del PSC, deia: «el tren d'alta velocitat porta retard». D'acord, senyor Nadal, quinze anys de retard, quinze anys perquè alguns van apostar entre un traçat que era Madrid i Sevilla i porta quinze anys de retard, esperem recuperar aquest retard amb l'arribada, sens dubte, del tren d'alta velocitat a Lleida l'any 2002, i si hi hagués l'alcalde de Lleida suposo que li podria ratificar, i també les diputades i diputats de Lleida, i també li podrà ratificar, sens dubte, l'any 2004 la seva arribada a la ciutat de Barcelona. Per tant, senyor Nadal, nosaltres no podem acceptar la seva primera esmena, com tampoc podem acceptar, senyor Bonet, d'Esquerra Republicana de Catalunya, la seva primera esmena, perquè creiem que està recollida en el nostre primer punt de la mateixa Moció. Senyor Bonet, ens és igual l'AVE que el tren de gran velocitat anomenat TGV, li ben asseguro que el que és important és que arribi l'AVE o el tren de gran velocitat, el TGV, a la ciutat de Barcelona en els terminis previstos.

Sí que em volia referir a un aspecte que és l'aspecte del segon punt on tres grups han presentat esmenes, dos grups que tenen responsabilitats importants de govern entre d'altres, a la ciutat de Barcelona, per la supressió d'aquest, pel que és el Pla de l'àmbit metropolità. Suposo que vostès coneixen el que és un resum de la redacció que s'ha efectuat l'any 1998 del Pla metropolità, i és voluntat, evidentment, de dues parts: la de les corporacions locals i, també, la del Govern de la Generalitat per arribar a un consens. Senyor Recoder, no li podem acceptar aquesta esmena, vostès creuen que l'any 2003, any electoral, amb eleccions municipals i amb eleccions a la Generalitat de Catalunya, vostès, uns i uns altres, seran capaços d'arribar en aquest consens? Això ens volen fer creure al Grup Popular? Vostè s'ho creuen, això? Vostès s'ho creuen? Bé, doncs, si es creuen aquesta voluntat, donin suport al punt que presenta el Grup Popular que és l'aprovació d'aquest Pla dins de l'any 2002, perquè el que els demanem, al Govern de la Generalitat, és que endegui totes les accions necessàries perquè això pugui ser una realitat i que reuneixi les parts, com no estan reunits els uns i els altres, per poder tirar-lo endavant i planificar les infraestructures de futur.

Acceptarem la seva esmena, senyor Recoder, pel que fa referència al primer punt. Li agraïm que hagi retirat la seva part final, que creiem que és un tema obvi del que és l'adequació dels traçats als criteris de sostenibilitat, i a la vegada també li acceptarem la seva esmena al tercer punt perquè clarifica el que són els aspectes tan..., fins a l'any 2001-2010 pel que és el Pla d'infraestructures de l'autoritat del transport metropolitana i a la vegada, també, el Pla d'infraestructures de l'Estat 2000-2007 amb la voluntat de consens amb les corporacions locals.

I finalment, recordar-los que aquest Pla de l'àmbit metropolitana, el seu cost és aproximadament ja de dos mil milions de pessetes, i que en tot cas, sense la voluntat dels uns i dels altres, de ben segur no sortirà. Nosaltres avui els demanàvem que facin un esforç més perquè això pugui ser una realitat. I en tot cas, si plantejem també el primer punt, de ratificar l'acord subscrit entre el Govern de la Generalitat i les corporacions locals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fabregat i Vidal

...pel que fa —acabo, senyor president— al que és l'entrada del tren d'alta velocitat a l'aeroport i a la ciutat de Barcelona, és pels discursos contradictoris que hem escoltat en el decurs de moltes i moltes setmanes i és per això que suposo, en nom del Grup Popular, que després de la ratificació tothom apostarà pels acords subscrits.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Li prego només un moment d'atenció, senyor Fabregat, perquè crec que del que ha dit es desprèn que votarem la seva Moció més l'esmena 1 de Convergència i Unió i la primera part del punt tres, no? Doncs no l'he entès bé. Li prego... Sí, un segon.

El Sr. Fabregat i Vidal

Perdoni, senyor president, potser no m'he explicat bé. En tot cas el que fem nosaltres és acceptar l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al primer punt, a la totalitat, perquè s'ha retirat el que és la part final d'aquesta esmena, el que és des de «sens perjudici» fins a «sostenibilitat». Aquesta part s'ha retirat per part del senyor Recoder...

El president

Ah, d'acord, sí, sí... no ho havia entès bé, sí, sí...

El Sr. Fabregat i Vidal

El segon punt, nosaltres el mantindríem, atès que no acceptem cap de les esmenes que s'han presentat, i el tercer punt acceptem la totalitat de l'esmena plantejada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, entès, eh? Sí, senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Votació separada del punt 2.

El president

Els farem punt per punt perquè hi ha hagut petició de votació separada de cada un dels tres.

Comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 56 en contra i 5 abstencions.

A continuació sotmetem a votació el punt número 2.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 56 en contra i 61 abstencions.

I a continuació el punt número 3.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a l'ocupació (tram. 302-00236/06)

El punt vint-i-dosè és la Moció sobre el capteniment del Consell Executiu amb relació a l'ocupació. L'exposa, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé que té la paraula. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que han de marxar de l'hemicicle que ho facin ràpidament i, a poder ser, en silenci.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem una Moció subsegüent a una Interpellació, una Moció que té dos punts: el primer, el fet que el Parlament constata el caràcter rebutjable del que, en aquell moment, quan la vam redactar, era el document de la reforma per les prestacions de desocupació i amb

aquest interregne s'ha transformat en el Reial decret llei, amb el «decretazo» sobre els temes de l'atur. I el segon tema és el fet d'instar el Govern que faci el possible, també, perquè aquesta norma es retiri i s'obri un veritable procés de negociació amb els agents socials. Ja vam explicar quins eren els nostres plantejaments, però avui hauríem de dir amb tota claredat que per defensar aquest tema que considerem que perjudica no sols els treballadors sinó també els empresaris de Catalunya, bàsicament, ho basem en un seguit de plantejaments que volem exposar amb bastant rapidesa.

El primer, rebutgem o creiem que s'ha de rebutjar, que el Parlament ha de rebutjar aquest Reial decret llei, tant per la forma com el fons. Per la forma, perquè és autoritari i il·legal; autoritari, perquè significa un cop de força davant d'un anunci de l'exercici d'un dret democràtic, i il·legal, perquè recorre a una fórmula que està prevista per a situacions d'emergència, per a situacions de necessitat, la qual cosa considerem que ni una ni l'altra succeeixen ni s'han explicat. Però, sobretot, més que per la forma, pel fons, perquè aquesta és una reforma inadequada, injusta i antisocial. Inadequada, perquè no respon als problemes que té el nostre mercat de treball, que no els resol sinó que els agreuja, que, a més, desprotegeix els treballadors abans de l'acomiadament, i antisocial, perquè retalla i redueix les prestacions i restringeix l'accés a aquestes.

No aborda els problemes del mercat de treball, sinó que els agreuja perquè no resol els problemes de precarietat i de temporalitat, i ja vam explicar que el nostre mercat de treball no té un problema de disfunció per rebuig d'ofertes sinó per inadequació de la gent que està a l'atur, que tenim dos milions de contractes a Catalunya i l'atur creix. No és un problema que els aturats no busquin o no cerquin treball, de frau, sinó d'inadequació de la formació de les persones que estan a l'atur i, d'això, la reforma no en parla.

Que fa més fàcil i més barat l'acomiadament, identifica l'acomiadament improcedent amb el procedent, i fa desaparèixer aquesta distinció tant a l'Estatut dels treballadors com a la Llei de Seguretat Social, fa efectiu l'acomiadament mitjançant l'entrega d'una carta –i així ho diu quan diu que es trobarà en situació legal una persona només presentant la carta d'acomiadament davant de les Oficines de Treball de la Generalitat– i elimina els salaris de tramitació i fa que els treballadors aturats paguin aquestes quantitats, a més a més, de ferne, evidentment, una situació en què, finalment, la fórmula suavitzada que va aprovar el Consell de Ministres la setmana passada significa una clara prima a la no-readmissió. És a dir, quan un acomiadament és declara improcedent l'empresari, si el vol readmetre, ha de pagar, ha de pagar, ha de retornar uns determinats diners; s'està primant aquest tema, si no el readmet, senzillament ja està.

Es retallen prestacions, cosa que s'ha negat, perquè als emigrants retornats se'ls exigeix un període de carència superior, perquè es nega el subsidi d'atur als fixos discontinus, cosa molt important que succeirà, per exemple, en sectors com el de l'hostaleria a Catalunya i, a més a més, es posa en perill la percepció de prestacions de subsidi a majors de cinquanta-dos anys pel fet de

tenir rendes immobiliàries, pel fet de tenir casa o d'haver negociat bé una indemnització. Es legalitza el frau, perquè es fa compatible la prestació de l'atur amb el treball remunerat, i això no es fa com una mesura temporal, sinó que es fa amb el cos central de la Llei de Seguretat Social i sense especificar els conceptes, es fragilitza el sistema de protecció per desocupació, transformant-lo quasi en una concessió administrativa; s'assetja els aturats –només s'ha de veure que l'única reforma que hi ha del sistema d'infraccions i sancions només parla d'incrementar les condicions, les faltes lleus i greus per als treballadors i no pas per cap situació dels empresaris– i, a més a més, fa una cosa molt curiosa, per una falta lleu pots arribar a perdre el subsidi d'atur, per una falta lleu et poden treure de les llistes de l'atur, i una falta lleu és no portar un paper, no retornar un paper a l'oficina de treball de la Generalitat, això està en la llei, es penalitza l'autoocupació i s'envaeixen competències de la comunitat autònoma, perquè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

...i amb això acabo, senyor president. Vull explicar que s'obliga a les comunitats autònomes a aplicar polítiques amb les quals no participen i, a més a més, es reserven, també, competències que té la Generalitat, com el fet que l'entitat gestora de les prestacions, actualment l'INSS i possiblement amb posterioritat l'Agència, s'arroga la intromissió en competències de control i vigilància sobre l'execució de la contractació que estan transferides a la comunitat autònoma de Catalunya. És, doncs, una reforma contra els ocupats i contra els aturats, que fa bo aquell principi que la gent ha d'escollir entre el dret al treball o els drets en el treball i que, en tot cas, el que pretén és construir un model econòmic i social basat en la precarietat, l'arbitrarietat i en el foment de la dualització, el contrari del que necessiten les empreses i Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Senyores diputades i senyors diputats, recolzo plenament la intervenció i la Moció del senyor Rañé. Si m'he permès una esmena amb ànim de col·laborar és perquè la Moció del senyor Rañé estava feta abans que es publicés el Decret i encara que la intuïció política, extraordinària, del senyor diputat, ja ho advertia, la veritat és que després hem vist que, efectivament, els nostres temors anaven en aquesta direcció. Perquè, efectivament, del que es tracta és que estem davant d'un Reial decret llei, injust en el fons i abusiu en la forma. Maleïda sia aquesta patologia d'anar amb la maneta del Reial de-

cret llei perquè en aquesta direcció el Govern es converteix en jutge, en fiscal i en jurat contra els drets dels treballadors, contra la negociació col·lectiva, que és un dret «fundant» de la Constitució espanyola i contra les competències de la Generalitat de Catalunya, i és que aquest Decret s'ha fet també amb ira, amb molta ira, i ja ho deia aquell gran cordovès, per mi el més gran cordovès que ha existit fins ara, Séneca, que deia: «La ira excessiva engendra la locura», i és que en aquest sentit el Govern ha perdut l'oremus i ha perdut el control de tot en convertir-se en jutge, en fiscal i en jurat.

Per això, en aquest temple de la gran paraula, jo m'atreveixo a dir: «Visca la vaga general del 20 de juny, perquè serà la vaga dels justos, de la gran dignitat!» Nosaltres la recolzarem i nosaltres proposem una autoconvocatòria dels grups parlamentaris per veure quina ha de ser la nostra actitud davant d'aquest dia gran, i serà un èxit, serà un èxit perquè el Govern del senyor Aznar no s'ha quedat amb la copla de la Divisió Cuirassada Benegas, que cada dia que parlava feia que s'incorporessin a l'acció democràtica del 14 de desembre cinc mil vaguistes més.

En definitiva, que serà una gran vaga, i a la dreta l'únic que l'acabarà consolant és l'organització d'un altre Congrés Eucarístic de Barcelona, de caràcter nacionalcatolicista, perquè és sabut que el Congrés Eucarístic de Barcelona es va fer per expiar les conseqüències de la vaga del 51. En definitiva, senyories, nosaltres estarem amb els vaguistes, estarem amb ells i, doncs, el Govern que es quedí amb els seus, que són Gescartera i companyia.

Jo crec que és més important que el Govern es tregui el tricorn del cap i pensi que, en la relació cost - benefici, és més important la retirada d'aquest document, d'aquest Reial decret llei, d'aquesta cultura de ser jutge, fiscal i jurat contra els treballadors i les seves famílies, i passar a normalitzar el que és l'autonomia de les parts –hi insisteixo–, dret «fundant» de la nostra Constitució i dels nostres costums i l'occident.

Senyores i senyors diputats, després de la gran vaga italiana, el senyor Berlusconi ha fet una *sfumatura*, que diuen els italians, un gran matís, que és: «bé, no retiro les meves mesures, però les arxivo, les ficaré dintre de l'arxiu i convoco el sindicalisme confederal per parlar». Bé, són aquestes grandeses del llenguatge florentí que nosaltres, doncs, pensem que pot ser útil aquell llenguatge una mica tosc, una mica *berroqueño* del senyor Aznar que podria aprendre del seu col·lega, almenys en la utilització del llenguatge i en la utilització dels conceptes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana donarà suport a la Moció del diputat Rañé –suposo que accepta les esmenes que li

hem fet– i no repetiré les intervencions ni els raonaments dels que m'han precedit, sinó que intentaré afegir algun element més.

El tema de la Llei d'ocupació, de la Llei de reforma de l'ocupació, aquest matí ho apuntava, va més relacionat del que sembla amb la política immigratòria o, millor dit, amb l'absència de política immigratòria, que té una vessant laboral claríssima. Quin és el model que està dissenyant el Partit Popular, amb una i l'altra? Un model de mà d'obra barata, inestable, precària, amb un exèrcit de reserva, que deia Marx, preparat per pressionar sobre la classe obrera que treballa legal i, per tant, la major part d'aquestes mesures van destinades a això, a precaritzar, juntament amb la no-intervenció sobre els clandestins procedents de la immigració extracomunitària; això quadra i lliga, és un model determinat.

Al nord d'Europa, les democràcies avançades, en contra del model dels Estats Units, que es basa també a cobrar salaris mínims per sota del de subsistència, sindicats i patronals fa temps que, des de la concertació, abonen un model de mercat laboral seriós, amb valor afegit, amb salaris i un model laboral avançat, i, per tant, salaris alts i no precaris, i per aprofitar el conjunt del capital humà propi i accedir a la immigració o a la mà d'obra exterior que calgui i que es pugui assumir; lluny, doncs, de la bandera de la ultraliberalització que està seguint el Partit Popular.

Per això nosaltres hem fet una esmena dient que, de fet, qualsevol de les mesures que s'estan prenent en aquesta direcció no posen el dit a la nafra del principal problema detectat, segons l'informe Likanen publicat fa pocs dies, en el mercat laboral espanyol: informe sobre l'escassíssima productivitat a Espanya amb relació a la Unió Europea, escassíssima productivitat vinculada, segons el mateix informe, al baix nivell de qualificació de la mà d'obra –baix nivell de qualificació de la mà d'obra–, i en comptes d'abordar, doncs, la mare dels ous, de tenir una mà d'obra qualificada progressivament i, per tant, amb valor afegit i, per tant, amb bons salaris, i, per tant, amb seguretat, optem per afavorir la part més rònega, arcaica, retrògrada del capitalisme local, aquell que es basa en l'explotació de mà d'obra precària, mà d'obra en negre, si cal, i amb poc valor afegit. És una aposta, és una aposta del Partit Popular, que quedí clar, però aquest no és el país que volem, almenys nosaltres i, és clar, si això ho vinculem a una sèrie de mesures que haurien d'anar destinades, precisament, a promoure aquesta formació i que, a la pràctica, per la seva invasió de competències de la Generalitat i per la seva probable inutilitat, en molts casos, doncs, no serviran –estic parlant de la Llei de Formació Professional, estic parlant de la mateixa LOU, estic parlant de la Llei de qualitat de l'ensenyament, totes elles invasives de competències i, a la vegada, que pretenen donar falses solucions a la problemàtica de la formació de capital humà–, acabem de tancar el cercle: precarització, no-solució a la formació del capital humà i, per tant, direcció cap a Àfrica i no direcció cap a Europa pel que fa al mercat laboral. Això és el que ens proposa el Partit Popular. I em sembla que seria bo que aquest Parlament i el Grup de la majoria es definís –es definís. Perquè aquí tenim, al davant, dos models. Quin

trien vostès, el de l'Europa avançada o el de l'Àfrica? Han de triar; triïn.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que quan un diputat puja a aquest faristol a parlar de polítiques d'ocupació i es diuen algunes de les coses que s'han sentit avui, doncs, a aquesta humil diputada la sorprenen molt, la sorprenen molt. Agafant la paraula del diputat que estava utilitzant l'ús de la paraula, del senyor Huguet, diu que amb l'aposta que el Partit Popular està fent en polítiques d'ocupació anem cap a Àfrica. Jo no sé on deuen veure vostès Àfrica, però la veritat és que, si reduir a la meitat l'atur que teníem fa cinc anys, i que havia deixat un govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, és anar cap a Àfrica, si crear més de la meitat dels llocs de treball que estan a tota Europa és anar cap a Àfrica, jo, la veritat, anem-hi tots, perquè sens dubte estem anant en bona línia i en bona orientació.

Jo sé que fer discursos i pujar aquí dalt és fàcil, és senzill i, d'alguna manera, jo crec que per a alguns dels diputats pot ser enormement gratificant, m'ho sembla, però la veritat és que jo intentaré dir i exposar que el model que està fent el Partit Popular, i que porta fent en sis anys, és el model que ha donat més ocupació al llarg d'aquests últims anys i és el model que ens ha permès reduir unes taxes d'ocupació i d'atur –sobretot les taxes d'atur– a la meitat de les que teníem fa sis anys. I ahir mateix jo donava amb una interpel·lació les dades d'ocupació i d'atur de la dona, que estan gairebé a més de la meitat, d'un atur del 33%, en l'11%.

Home, que vostès em diguin –i ho diu el senyor diputat proposant d'aquesta Moció– que estem amb un model de mercat laboral i de mercat català precarietat, amb un model que no està permetent la incorporació dels joves i dels homes i dones a Catalunya, home, senyor Rañé, jo no sé si vostè ahir ho va escoltar –jo crec que sí, perquè ho fem tots atentament– que vam parlar de la disminució del grau de temporalitat i precarietat que hi ha en el mercat català en els últims sis anys; sis punts reduït, del 34,7 al 25 –sis punts. I ja no cal que li recordi – ja no cal que li ho recordi– el que l'any 92 deia el mateix ministre socialista, dient que justificava una reforma de la prestació d'atur, precisament, per l'excessiva rotació de contractes de treball que hi havia, per l'excessiva rotació i excessiva temporalitat, que estava pels núvols. Això ho deia el seu ministre socialista fa més de sis anys, aproximadament uns deu anys, ara, amb la reforma del 92. Evidentment, estem en un mercat precarietat, però no com estàvem, enguany, i com estaven en aquells moments.

La reforma de la desocupació. Escolti'm, la reforma de la desocupació en cap cas és regressiva, en cap cas farà perdre llocs de treball i en cap cas suposarà això que

vostès han dit que sembla que vindrà apocalípticament als treballadors espanyols i als treballadors de Catalunya. A l'únic que sí que li puc reconèixer una coherència, senyor Bulla, és a vostè i al seu Grup, i li ho reconec –i li ho reconec– i li diré el perquè. Perquè, escolti'm, el seu Grup va dir exactament el mateix amb la reforma de les prestacions per desocupació, l'any 92, amb el Govern socialista, i ens està dient el mateix al Govern del Partit Popular. Escolti'm, miri, dintre del seu plantejament, almenys s'ha d'admetre la seva coherència, perquè ens està dient el mateix que també –els ho recordo– en aquesta cambra els va dir al Govern del Partit Socialista.

La veritat, que vostè em digui, senyor Rañé, que estem davant d'un model autoritari de fons i de forma, jo no sé si cal, si vol vostè que li recordi, que li recordi tots els reials decrets lleis que ha fet el Govern socialista. És més, en el debat de l'any 92, en el debat de l'any 92 del diputat que representava el Grup del Partit Socialista Obrer Espanyol, defensant la gran reforma de desocupació de l'any 92, sap què deia? Que estava justificat, simplement perquè eren mesures de foment de l'ocupació. Li puc donar el mateix argument. Si és autoritari per vostè ara, li haig de dir que amb aquest argument també ho era abans el del seu mateix Grup, el mateix autoritarisme, el mateix. El que succeeix és que vostès veuen l'autoritarisme en uns moments i, en els altres, no el veuen.

La reforma de la desocupació és una reforma que ajudarà la creació d'ocupació, i és més, és una reforma que garantirà, a més, que la situació en què està ara, de l'oferta i del compromís d'activitat, estigui regulada i estigui matisada. I amb això s'han acceptat, a més, esmenes importants d'altres comunitats autònomes; esmenes importants, per exemple, també, posades i presentades pel mateix Convergència i Unió, limitant els quilòmetres, limitant les condicions en matèria personal i familiar, per tal que el compromís d'activitat i l'oferta adequada sigui la millor en tot moment per al treballador aturat.

I li ho torno a dir: el model del Partit Popular és un model que vol fomentar la recerca activa d'ocupació, perquè l'aturat que està a l'Inem no vol seguir aturat. L'aturat que està registrat a l'Inem el que vol és ràpidament tornar a treballar i tornar a portar, doncs, tots aquells salaris que estava fent fins llavors; això és el que li permet aquesta reforma.

I després, senyor Rañé, a mi, em sembla també sorprenent que vostè s'oblidi d'altres aspectes. Això de dir que els salaris de tramitació, doncs, el que fan és alleugerar i el que estan fent és gairebé un acomiadament lliure, escolti'm, no és així, és la seva interpretació. Jo crec que una interpretació que no s'adequa al que diu el text –respectable en el seu cas, però no s'adequa–, permeti'm que li ho digui –vostè pot realitzar unes interpretacions, el nostre Grup unes altres–, i el que es fa, precisament, és facilitar que hi hagi una situació legal d'atur i que aquell aturat amb un acomiadament improcedent no hagi d'anar als jutjats del social perquè li qualifiquin aquell acomiadament i pugui directament cobrar la prestació de desocupació. Recordar-los que vostès també en altre moment han reduït els salaris de

tramitació, però com que veig que l'oblit és generalitzat moltes vegades en el Partit Socialista Obrer Espanyol, doncs, és clar, una la veritat és que té l'obligació de dir-ho aquí, perquè sembla que vostès ho oblidin tot o la gran majoria de coses.

El PER, no li he sentit dir, no li he sentit dir si beneficiarà els treballadors agraris de Catalunya, en cap cas. No li he sentit dir...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president... No li he sentit dir el que hi ha d'aspectes positius en aquesta reforma, i m'agradaria...

El president

De res. (*Rialles.*)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president.

El president

De res. (*Rialles.*)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

I m'agradaria que també reconeguessin el que hi ha de positiu en aquesta reforma i no miressin només amb els ulls negatius el que vostès volen i el que vostès diuen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, substanciem una moció presentada pel Grup Socialista que bàsicament té dos objectius o pretén aconseguir dos objectius. En primer lloc, proposa que aquest Parlament de Catalunya rebutgi de ple les mesures de reforma de la protecció per desocupació, i de la Llei bàsica d'ocupació, que, de fet, encara no està sobre la taula. I, en segon lloc, insta o proposa instar el Consell Executiu a treballar per la retirada del document –el qual s'esmenta en el primer punt– presentat pel Govern, «i establir» –diu el text de la Moció– «unes veritables negociacions entre els agents econòmics i socials i els governs amb competències en l'àmbit de l'ocupació i l'atur».

Amb relació al segon punt, és evident que, al nostre entendre, és un punt que decau per si sol pel fet d'haver-se ja aprovat pel Govern, aquest Reial decret llei. Per tant, que el Consell Executiu treballi per la retirada

da d'un reial decret llei, em sembla que no té sentit. I parlar que el Parlament insti el Govern a establir unes veritables negociacions, quan, de fet, aquestes negociacions en aquests moments estan tenint lloc i ja fa temps, fa dies que estan tenint lloc, tampoc seria acurat i no seria ajustat a la realitat. Per tant, el segon punt –ho repeteixo–, al nostre entendre, decau per si sol i, en canvi, deixi'm fer algunes consideracions amb relació al primer.

Quant a la petició que aquest Parlament rebutgi aquest document de mesures, que entenc que ens estem referint ja al Reial decret llei presentat, i no pas al document que hi havia sobre la taula quan van presentar vostès la Moció –ho entenem així–, doncs bé, deixi'm fer dues consideracions. Primera, amb relació a aquesta reforma, quins són els objectius de la reforma que el Govern central vol plantejar? Al nostre entendre són objectius que, de fet, són necessaris, bàsicament dos, resumint: un, fer un esforç per adequar l'oferta de treball a la demanda de treball –mercat de treball, adequació a eficiència del mercat–, i dos, també introduir elements que permetin un increment de l'ocupació, de la creació de llocs de treball. Aquesta és, resumint, la finalitat de la reforma que persegueix el Govern central. Per tant, nosaltres amb aquests objectius, concretament, hi estem d'acord. Altra cosa és el com es fa i quin és el contingut de la reforma, però, que considerem necessària.

Com es fa una reforma? Home, al nostre entendre una reforma es fa, tal com creiem que s'ha de fer, instant, primer, la negociació entre les parts protagonistes en el mercat laboral, entre els agents socials. Aquesta negociació, que ha d'estar basada en el diàleg social, al nostre entendre ha de comportar un resultat concret en la línia d'aquesta reforma. Òbviament, entenem també que un govern responsable, finalment, si aquesta negociació no porta a un resultat definitiu, ha de ser qui assumeixi la seva responsabilitat i posi en funcionament aquesta reforma.

Però, clar, com s'ha fet en aquest cas? Almenys en la primera fase, la que tenim ja en aquests moments sobre la taula, no la segona, la de la reforma de la Llei bàsica d'ocupació, que la veurem més endavant, en el cas concret aquest, home, no s'ha fet d'aquesta manera, i el Partit Popular, de fet, en altres ocasions ho ha fet com jo estava esmentant al començament. Per exemple, la reforma laboral del 97, on hi va haver un procés de negociació important, o per exemple, en la del 2001, reforma que, de fet, va comportar un previ procés de negociació llarg, pràcticament de sis mesos –si no recordo malament–, que no va portar un resultat positiu i el Govern del Partit Popular va prendre la seva responsabilitat i va fer el Decret que va permetre aquesta segona reforma, correcte, des d'aquest punt de vista, però nosaltres entenem que en aquesta ocasió no s'ha fet, en la nostra opinió, com caldria procedir per fer una reforma laboral, amb relació al seu procediment.

I quant al contingut, home, hi ha aspectes que per nosaltres són positius, fins i tot s'han incorporat aspectes que nosaltres havíem establert en les converses prèvies, amb relació al concepte sobre l'ocupació adequada o sobre els contractes d'inserció, pel que fa a la su-

pressió de la prestació de l'atur o pel que fa a la capitalització de l'atur dels treballadors autònoms o d'empreses de l'economia social. Hi han aspectes positius en aquesta reforma, no m'entretindré a detallar-los, perquè, de fet, n'hi han, i molts, d'aspectes positius, però, en canvi, n'hi han altres que al nostre entendre no ho són, de positius, i volem intentar-los esmenar, eh?, amb relació als fixes discontinus, com s'ha dit, als salaris de tramitació, als incentius de la mobilitat geogràfica de les famílies, etcètera. Tampoc m'entretindré a detallar-los, però al nostre entendre són molt millorables.

I, a més a més, hi han propostes concretes que nosaltres volem introduir en aquesta reforma, com, per exemple, el reconeixement del dret a capitalitzar l'atur, els que vulguin establir-se com autònoms o el reconeixement al dret a cotitzar i a cobrar prestacions per atur a favor dels autònoms, o incorporar un marge de confiança de cent o cent vint dies a l'aturat, o mantenir les prestacions d'atur pels fixes discontinus en dates fixes –cal tenir en compte la importància, per exemple, del sector de l'hostaleria–, o l'extensió de la bonificació del 100% a totes les dones postmaternitat, i no durant un any, sinó durant dos anys al 100% i els dos anys següents al 55%.

Per tant, i en conclusió, nosaltres entenem que aquesta reforma laboral és necessària pel doble objectiu que persegueix: adequació oferta demanda, creació de llocs de treball.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Però lamentem profundament –i ja acabo, senyor president–, lamentem profundament que no s'hagi donat temps a la negociació i s'hagi optat per la via del real decret, que, al nostre entendre, deixa aquesta reforma a mitges, perquè hi han aspectes positius –ho repetixo–, altres que no ho són tant, i nosaltres voldríem introduir-ne alguns, de nous.

Per tant, entenem que és necessari retornar, recuperar el diàleg social entre els agents socials, també amb les comunitats autònomes i els governs que tenen competències en matèria d'ocupació i creació de llocs de treball –com deia– i, per tant, si el Govern central accepta la nostra petició de tramitar aquest projecte, aquest Reial decret en forma de projecte de llei, nosaltres estem convençuts –almenys mantenim l'esperança– que no establim un mal precedent.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Que contribuïrem al bon clima laboral i que afavorirem també la creació d'ocupació.

Per aquests motius, òbviament, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Per a posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per economia processal, en tot cas dir-li dues coses. La primera és que acceptarem les esmenes que ens ha fet el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Acceptarem les dues esmenes que ens ha fet el Grup d'Esquerra, perquè evidentment colloquen el text amb el que avui tenim damunt de la taula, que ja no és un document, sinó el Reial decret llei, i acceptarem, també, la tercera esmena d'Esquerra Republicana, perquè entra en el moll de l'os del que volíem plantejar, amb molta més claredat: és quin tipus de treball es vol crear amb aquesta reforma. Perquè es poden crear molts tipus de treball, es poden crear treballs que tenen exclusivament la finalitat –i això és el que pretén la reforma al nostre entendre–, condicions precàries, temporalitat, i que tothom es vegi en l'obligació d'acceptar-lo com sigui.

I des d'aquesta perspectiva és evident que aquest no és el nostre model. És el model que defensa el Partit Popular i és el model que ha defensat la diputada.

El senyor Enric Millo considerava que el segon punt d'aquella..., perquè com que hi ha un real decret llei ja no es podia plantejar la seva retirada...; nosaltres ho mantenim. Crec que hem d'explicar per què mantenim aquest tema. Bàsicament, per una raó molt senzilla: els governs governen però no legislen; el Govern governa però no legisla, i només legisla quan hi ha alguna mesura de necessitat o urgència; quan s'ha aplicat reials decrets en aquest tema és perquè abastava temes de contractació i es generava una incertesa que podia frenar la contractació. Aquí no hi han mesures relacionades amb la contractació, només amb la retallada de drets dels ciutadans que estan en atur. Per tant, molta pressa a retallar-los drets als aturats, no n'hi ha; no hi ha justificació per a l'aplicació, en aquest cas, del Reial decret.

I només, per última cosa, perquè convé que tothom ho tinguem present en la memòria. Senyora Alcía Sánchez-Camacho, senyors del Partit Popular, he sentit ja moltes vegades que sembla que aquest món va aparèixer el 1996. No és veritat. I fins i tot aquells que professen alguna religió saben que ve de molt més endarrere. En tot cas, la recuperació econòmica en aquest país va començar el 94 –no l'amaguin, no l'amaguin–, es va començar la creació d'ocupació el 94, després d'una davallada del 92 i el 93, i la fase històrica de major creació d'ocupació a Catalunya, en la història recent –ho lamento per vostès– s'ha produït en el període que va des de l'any 86 al 90. Mirin-ho en l'EPA que volen manipular, mirin-ho i ho veuran. S'havia d'arreglar –s'havia d'arreglar, és veritat– el que la dreta havia desfet en un teixit econòmic en els últims onze anys, però ho vam fer també.

(Remor de veus. Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies. (*Pausa.*) Senyor Rañé, només per... (*Pausa.*) Un segon. (*Veus de fons.*) Totes. D'acord, ja està. (*La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez demana per parlar.*) Senyora Alcía Sánchez-Camacho, vostè sap que el món va començar amb un *big bang* fa molts anys...La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Així és –moltes gràcies, senyor president–; això és el que sembla que no saben els diputats del Partit Socialista Obrer Espanyol (*remor de veus*) i en aquest cas del PSC. Senyor Rañé, si vostè ha de recordar l'any 86-90 per veure com es va crear ocupació, malament anem, perquè jo li haig de tornar a recordar que vostès van deixar un país en el qual l'any 96 teníem una taxa d'atur del 22%. I vostès, a més, havien de fer una reforma de la desocupació i de la prestació de la desocupació i de l'INEM perquè tenien un dèficit de més de 400.000 milions de pessetes; no tenien ni per pagar les prestacions de l'atur ni per pagar les pensions... (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Escolti, senyor Rañé, sortosament el Partit Popular l'any 96 va poder canviar aquesta situació; sort que vam poder-ho fer. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.*) El senyor Rañé em demana la paraula per... (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, he donat un minut –com vostès saben consuetudinari quan se demana la paraula– a la senyora Sánchez-Camacho, i ara li toca al senyor Rañé per la mateixa raó, perquè el torn anterior era un torn realment reglamentat. Té la paraula, senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president; només per fer un petit esment històric. I, bàsicament, si a la senyora Alcía Sánchez-Camacho la seva memòria li talla el 92 i la torna a recuperar el 96, que miri el que va passar l'any 94 i 95, on la recuperació econòmica va començar malgrat que no governava el Partit Popular.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies.

Passem ara a votar el text de la Moció incorporant-hi totes les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds i totes les esmenes d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (tram. 302-00237/06)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el cooperativisme agrari. I la presenta l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president..., senyores diputades, senyors diputats, poso a consideració de la cambra una moció de tres punts que reflecteix –jo crec que correctament– el debat que vam mantenir amb el conseller d'Agricultura en el Ple passat sobre la situació de present i les perspectives de futur del cooperativisme agrari de Catalunya.

Jo crec que en aquesta presentació no cal que insisteixi en els arguments que vaig exposar quan vaig defensar la interpellació; dir només que crec que és un criteri plenament assumit per aquesta cambra que el cooperativisme agrari no solament és important pel que reflecteix des del punt de vista de la història agrària del nostre país, sinó també per la significació econòmica i social que té avui en dia: contribueix a vertebrar molt clarament el sector agrari català, especialment el sector productor agrari català, agrupant d'una manera o una altra bona part dels pagesos de Catalunya, agrupant, en definitiva, oferta per poder –quan es produeixin les condicions oportunes– incidir més efectivament en els processos posteriors a la producció, que són, naturalment, el de transformació i comercialització de les produccions agràries.

Jo crec que hi ha plena coincidència en aquest objectiu i ja des del debat general de política agrària de l'any 92 aquesta coincidència es va posar prou en relleu per conduir a l'elaboració d'un pla de reestructuració del cooperativisme agrari.

Naturalment, el Govern, que és qui ha pilotat el procés de reconversió, creu que el resultat d'aquell Pla de l'any 93 ha estat prou satisfactori i s'ha reeixit suficientment –nosaltres creiem que no. I el resultat és una atomitització en aquest moment encara molt notable del cooperativisme agrari que fa que a Catalunya hi hagi més de tres-centes cooperatives, la immensa majoria d'elles molt petites, que s'agrupen, després, algunes d'elles, en alguns sectors, en divuit cooperatives de segon grau, molt petites també encara pel que voldríem, i, per tant, amb poca capacitat, totes elles, les tres-centes i *pico* i les divuit, per incidir tant com caldria en aquests processos de transformació i de comercialització que permetessin accedir als pagesos a un major valor afegit del que poden accedir en aquest moment.

El Govern acaba de publicar una resolució del Departament per la qual es fa pública una convocatòria d'acord amb unes bases que anteriorment havia aprovat el Consell Executiu per posar en marxa un altre pla. A nosaltres ens sembla que el Reglament que s'ha pu-

blicat en aquests moments –que s’ha aprovat, que s’ha publicat– no estableix objectius prou clars i, sobretot, no habilita recursos suficients perquè, aquests objectius que s’apunten i que tots en general podríem compartir, se puguin assolir amb un mínim de possibilitats.

La Moció que presentem conté tres punts, com deia abans. El primer manifesta la necessitat d’incentivar la modernització empresarial del cooperativisme agrari català i la integració i concentració de les cooperatives de primer grau en cooperatives de segon grau, més ben dimensionades econòmicament, que puguin participar en millors condicions en els processos de producció, de transformació i de comercialització de les produccions agràries, que és aquest objectiu que jo crec que és un objectiu àmpliament compartit.

El tercer punt insta el Consell Executiu a definir un pla director d’objectius i prioritats en matèria de concentració i integració del cooperativisme agrari per territoris i sectors productius, dels quals s’informarà el Parlament, i a habilitar els recursos necessaris per assolir-los. Més enllà de les bases aprovades pel Consell Executiu, un pla director que mantingui obert el debat amb el mateix sector, naturalment, amb els agents econòmics i socials del mateix sector, i que vagi permetent definir per territoris i per sectors allò que realment volem assolir en aquest procés de concentració que tots plegats, per altra part, diem que compartim.

I el segon punt era la constatació de la insuficiència dels objectius i dels recursos que es contemplen en aquesta Ordre que s’ha publicat i, en qualsevol cas, la insuficiència respecte als quadres financers i a les previsions financeres que contenen les bases aprovades pel mateix Govern.

Aquesta Moció ha rebut una esmena d’Esquerra Republicana en el sentit de complementar el primer punt amb un apartat nou o amb un punt nou. Dir, des d’aquest moment, senyor president, que assumim aquesta esmena d’Esquerra Republicana perquè en definitiva el que fa és insistir més en la mateixa línia argumental que nosaltres exposàvem en el primer punt.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. L’esmena –ja acceptada– d’Esquerra republicana, la defensarà –amb tota seguretat i èxit– el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, ja no ens cal..., tenim l’èxit garantit; com deia aquell, diu que guanyem el partit abans de pujar a l’autocar.

El president

Sí.

El Sr. Ausàs i Coll

Però, és clar, això era en època de l’Helenio Herrera, si no m’equivoco, no?, i...

El president

Sí, sí...

El Sr. Ausàs i Coll

...i ara estem en uns altres temps...

El president

...era un partit del Barça amb l’Elx.

El Sr. Ausàs i Coll

En tot cas, ben poc puc afegir a l’exposició brillant i encertada del diputat Ramon Vilalta, perquè, encara que l’honorable conseller d’Agricultura rigui o somrigui... (*veus de fons*) –al contrari–, respon ben segur a l’esperit jo diria que unitari o generalitzat de tot el sector.

És a dir, fa poques setmanes els representants, els màxims representants de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya van comparèixer a la Comissió d’Agricultura per explicar-nos, per exposar-nos, als diputats d’aquesta Comissió, la situació actual del cooperativisme agrari al nostre país. I llegint atentament, seguint la intervenció del conseller Vilalta..., del diputat Vilalta –«conseller» parlant de governs alternatius o de governs a l’ombra–, del diputat Ramon Vilalta l’altre dia, en el decurs de la seva intervenció, em venia a la memòria, doncs, la intervenció que també els representants de la Federació de Cooperatives van dur a terme. I van parlar, precisament, aquesta Federació que agrupa el conjunt de cooperatives del nostre país, van parlar de l’esperit cooperatiu, de l’esperit cooperativista –que, ben segur, no és el mateix que cooperador, eh?; l’esperit cooperativista va més enllà, és una filosofia que lliga perfectíssimament amb aquesta voluntat de concentrar, de concentració i de modernització de les cooperatives del nostre país.

Efectivament, la filosofia segurament és la mateixa però la situació avui és diferent. I, per tant, les cooperatives no poden estar, doncs, aturades, ancorades en el passat, i cal, doncs, fer un salt qualitatiu important, pensant en el futur i pensant en la comercialització i pensant en el món global.

Aquell Pla de reestructuració de cooperatives agràries, els de la Federació ho creien, nosaltres també ho creiem, que no va aconseguir els objectius que s’havia marcat, aquell Pla de reestructuració de cooperatives agràries. Des de molts punts de vista; tampoc des del punt de vista d’aportació pressupostària, aportació econòmica. Recordo, a l’anterior legislatura, un debat de política agrària i un debat de pressupostos en què la Federació ens va fer arribar –de manera alarmant– la situació pressupostària en què es veien moltes d’aquelles cooperatives, en la situació en què es veien moltes cooperatives tot i que havien rebut els compromisos del Govern d’aquell moment per fer front, doncs, a les seves necessitats de millora. I, per tant, aquell Pla no va reeixir.

Després ha vingut el Pla d’ajuts de modernització i de concentració de les cooperatives. I la Federació ens deia l’altre dia, també, que calia dotar pressupostària-

ment –pressupostàriament– aquest Pla de modernització i de concentració de les cooperatives si no volíem que es quedés, també, en una declaració d'intencions, o bé si no volíem que es quedés a mig camí d'aquests ambiciosos propòsits que el Pla de modernització i concentració de cooperatives agràries, doncs, contempla. «Actualment», ens deia la Federació..., nosaltres ho corroborarem i pensem que la Moció que avui presenta el Grup Socialista hi encaixa perfectament; pensem i coincidim amb la Federació que hi ha moltes cooperatives que tenen una inadequada dimensió empresarial, que fa que sigui necessari organitzar conjuntament estructures productives comercials que els permeti una major qualitat del producte i que els permeti, en definitiva, assolir nous mercats i assolir nous reptes.

Per descomptat que aquests objectius no es podran assolir, doncs, si no hi ha una intervenció decidida del Govern de la Generalitat, si el Govern de la Generalitat –i el Departament d'Agricultura– no contempla com una actuació prioritària i primordial la concentració i la modernització de les cooperatives agràries, i, per tant, si en els propers pressupostos de la Generalitat no contempla la partida necessària per fer front a aquest ambiciós Pla de modernització i de concentració de les cooperatives.

Els tres punts d'aquesta Moció, que presenta el Grup Socialista, encaixen en aquesta mateixa línia, amb aquests mateixos propòsits que feia la Federació de Cooperatives. I, a més a més, n'aporta un, el darrer –el tercer–, que parla de definir un pla director d'objectius i prioritats. Això és molt important. És molt important per desgranar el gra de la palla i, doncs, perquè aquest Parlament pugui debatre, a bastament, i en sigui coneixedor, doncs, de quines són les prioritats i els objectius del Govern de la Generalitat pel que fa a la modernització del teixit cooperatiu agrari del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Aquesta és una moció que, tant per la temàtica com pel contingut, hauria estat bé que haguéssim acabat amb un acord de tots els grups. Perquè..., bé, jo encara no sé quin serà el posicionament de Convergència i Unió i del Grup Popular, però, pel que he anat sentint així en passadissos, sembla que no hi serà, aquest acord. I sap greu.

Sap greu perquè jo només en el primer punt, en el qual es diu que manifestem «la necessitat d'incentivar la modernització empresarial del cooperativisme agrari» i tot el que ve al darrere, aquest és un punt en què hi estem tots d'acord, perquè senzillament ho vàrem posar en la Llei d'orientació que vàrem aprovar fa poc. En l'article 2, a la lletra h diu: «Promoure i consolidar el cooperativisme agrari amb l'impuls de les cooperatives de segon grau i les de transformació, etcètera.»

I, en la mateixa Ordre, a la qual es fa referència en el segon punt, l'Ordre del 18 d'abril d'aquest any, doncs, també parla que en aquest marc normatiu es considera que el foment de la modernització i la concreció de les cooperatives i l'oferta de la cooperativa ha de contribuir a la millora de l'orientació econòmica, etcètera. Per tant, si hi estem tots d'acord, sembla lògic que hauríem de consensuar també una moció que quedés aprovada arran d'aquesta interpellació.

Perquè en els altres punts, jo crec que també hi coincidim en molts aspectes. I dic «coincidim» i vull dir tots. Perquè el conseller mateix deia que ara hi havien uns diners sobre la taula, perquè es preveia, doncs, que serien suficients, deia –paraules textuals– que: «Tant de bo es morissin d'èxit.» És a dir que volia dir que tenien ganes que aquests diners arribessin a la gent. I a mi em va semblar entendre que, si faltaven aquests diners, hi havia el compromís que des del Govern ja es buscaria la manera de posar-ne més, sobre la taula.

Doncs, per què no ho posem en un text, en una resolució, en una moció, tots els grups? (*Remor de veus.*) Perquè, si ja està tan clar que hi ha la voluntat que aquests diners de més, que no hi són ara, i que, pels càlculs que s'han fet des de la Federació de Cooperatives, diuen que ja estan intuït que faltaran diners..., per tant, és una bona notícia aquesta, de dir que faltaran diners, perquè vol dir que s'han mogut, que és el que deia el conseller, que tant de bo es morissin d'èxit. Les previsions actuals ja són que faltaran diners.

Per tant, escriguem-ho, diguem que hi ha el compromís, o que tots els grups volem que, si falten diners, hi siguin. I, per tant, per això, no sé si ha de ser amb aquest redactat o hagués pogut ser amb un altre, que hauria estat el més correcte que haguéssim acabat concretant quins eren els objectius que ens plantejava.

I, evidentment, en el darrer punt, en el del Pla director d'objectius i prioritats, a nosaltres, ens sembla que seria positiu que es portés a terme que, com es diu, el Parlament n'estigui informat i que s'hi posin els recursos necessaris per assolir-los.

Com es deu haver pogut deduir de les meves paraules, nosaltres donarem suport a aquesta Moció, però insistint que seria bo que els grups que han d'intervenir darrere meu, doncs, es plantegin a veure si poden donar suport a aquesta Moció, perquè seria interessant.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, senyor president, des de l'escó estant. Amb tota la cordialitat, senyor Vilalta, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, nosaltres creiem que la interpellació que vostè va substanciar amb l'honorable conseller d'Agricultura va ser una interpellació interessant, però creiem que la Moció que ens presenten, els tres punts que ens presenta, i, com li deia, amb tota cordialitat, és innecessària i extemporània.

I li ho vaig a explicar: innecessària per un primer aspecte, perquè el que recull vostè i la filosofia que recull –i ara en parlava la il·lustre diputada senyora Bet Font– està recollida en una llei consensuada per tots, que és la Llei d'orientació agrària. I creiem, nosaltres, que no és necessari obrir un debat per cada un dels aspectes que té l'agricultura i el camp català, recollint aquells aspectes que vàrem consensuar tots plegats, amb un esforç important, fruit també d'un esforç de tot el sector que era el Llibre blanc de l'agricultura de la Catalunya, amb la Llei d'orientació agrària. (*Remor de veus.*)

I creiem que, a la vegada, també és innecessària, després d'uns acords –que tots en som coneixedors– amb els quals s'ha arribat amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, com abans hi feia referència el diputat senyor Jordi Ausàs, com vam poder escoltar en una comissió recent de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament.

Vostè ens parla, diu que constata la insuficiència dels objectius, i principalment fa referència al tema dels recursos, no? I, és clar, l'Ordre no parla tampoc de quins són els recursos evidentment que s'han de fixar en les diferents plurianualitats. Perquè això té dos aspectes: un primer, les peticions, i un segon aspecte els pressupostos de cada any. El que sí li puc garantir és que si el Grup Popular té la influència que ha tingut en els pressupostos en els futurs exercicis, o almenys en l'exercici 2003, nosaltres incidirem, si no ho fa el Govern, perquè es garanteixin els recursos per a les peticions que hi hagin per a aquesta modernització de cooperatives.

I dic «modernització de cooperatives» perquè abans s'ha fet, també, referència al que va ser un pla, que nosaltres també vam criticar. El vam criticar perquè l'objectiu inicial d'aquell Pla, que era la modernització i la reestructuració de cooperatives, va haver de servir, malauradament, per fer front a altres aspectes que no estaven previstos en aquell moment amb cooperatives que van tindre greus problemàtiques i que algunes –i tant de bo sigui així en el futur– van poder superar.

Això, finalment, el que porta és a dir que els pressupostos de la Generalitat de cada any seran els que marcaran els recursos necessaris, que en aquesta Ordre s'ha pactat entre la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, i que, en tot cas, el Parlament i els grups parlamentaris haurem de ser els que vetllem perquè aquests recursos, segons les peticions que hagin arribat en el Departament d'Agricultura i la idoneïtat de la mateixa, que és el punt tercer de la seva Moció, puguin fer que puguin tirar endavant aquesta modernització de les cooperatives de Catalunya.

Hauríem entès, senyor Vilalta, que aquesta Moció s'hagués presentat abans del que potser era aquesta Ordre, davant de peticions que haurien pogut sorgir des de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya. Però tots havíem parlat, tots els grups parlamentaris, quan s'estava discutint aquesta Ordre amb el Departament d'Agricultura per part de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya. I el tarannà que se'ns estava exposant era que hi havia un principi d'acord, que s'ar-

ribaria a un acord, i que no era necessari influir per part dels grups parlamentaris en la incidència d'això.

I és per això que li deia –i li ho torno a repetir, i acabo senyor president– que, amb tota la cordialitat, creiem que és innecessari i, a la vegada, és extemporània la Moció que vostè ens presenta, perquè creiem que, com bé ho deia la diputada senyora Bet Font, són aspectes que ja estan recollits i que tots tenim un grau alt de consens al respecte. I que el Govern –ho creiem– ha fet el que li tocava fer en aquest cas, que és fer un acord ampli amb el que és la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya pel que és la modernització del camp català en el seu vessant del cooperativisme.

Per tant, senyor president, nosaltres no donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Ho han explicat bé antecessors meus en l'ús de la paraula, especialment la sensibilitat que ha expressat la il·lustre diputada Bet Font, que és evident que en el fons hi estem d'acord, en l'esperit d'aquesta Moció; evidentíssim, tant que el Govern porta un any a l'avançada, en aquesta línia.

Vull dir, una mica, i s'ha dit molt sovint, eh?, que en política el temps, el moment és molt important, perquè una mateixa iniciativa que en un temps, per si mateixa pot ser molt bona, a deshora deixa de tenir valor. Per què? Perquè el que s'està constatant és que ja s'està fent en la seva majoria el que exposa la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Necessitat d'incentivar, el primer punt. Cent per cent d'acord. El mateix conseller ho va dir en la interpellació. (*Remor de veus.*) Més compromís que va agafar el conseller de dir: «Escolti, tant de bo ens morim d'èxit, que haurem d'anar dotant pressupostàriament...»

Segon, insuficiència. Fins avui no s'ha demostrat. Si hi ha un gran projecte que l'any que ve no hagi sigut atès per insuficiència tindrà raó, senyor Vilalta. Però fins avui no s'ha demostrat. Amb la mala sort d'allò del temps, que no hi ha res més tossut, més eloqüent, més contundent que els fets, no de les promeses i tal..., el mateix dia de la interpellació sortia una notícia amb aplicació d'aquest Pla –que existeix des de l'abril de l'any passat–, consensuat i signat amb el president de la Federació de Cooperatives de Catalunya. Quin més consens ha de fer el Govern que amb el mateix sector? El mateix president signa aquest Pla, amb objectius, amb prioritats. Ho va explicar el conseller en la interpellació.

Per tant, Pla, en tenim, primer punt; cent per cent d'acord, perquè està en l'esperit de l'actuació del Govern que fa un any presenta aquest Pla i després el dota i el conseller pren un compromís de dir: «Escolti, tant de bo ens morim d'èxit!» Aquell mateix dia surt la no-

tícia positiva, dintre de l'aplicació d'aquest Pla, de la concentració de cooperatives del marge esquerre del Delta, que és un tema de segon grau, d'una importància de facturacions al voltant dels tres mil milions a l'any. Per tant, jo crec que els fets –i aquell mateix dia, doncs, no hi va ajudar– demostren que el Govern fa allò que tots hi estem d'acord, al final és el que diem avui aquí.

Compromís d'explicacions de la seva aplicació? Presupost a presupost, anant..., i amb compareixença reglamentària que el Parlament té, el conseller ens les pot donar en el fons, i, també, a aquells dubtes sobre si era una quantitat o una altra que el mateix conseller els va aclarir, i, si no, llegim el *Diari de Sessions* de la interpellació, entre el PDR i la consignació de la mateixa Ordre, són 3.850 milions de pessetes, que li ho va aclarir el mateix conseller, i que veurem –ho veurem– en les peticions de concentració i de modernització si hauran sigut suficients o no. En parlarem l'any que ve. En parlarem, i si s'han de dotar agafem el compromís tots –jo, com a responsable del meu Grup Parlamentari– de dotar-ho.

I penso que, en el fons, el que estem discutint és que estem d'acord que és molt important que ningú s'atreveix a dir si aquelles tres-centes i escaig cooperatives de Catalunya haurien de quedar reduïdes a cinquanta, quaranta o a trenta... –el conseller va fer esment a Dinamarca, crec que era, que n'hi havia deu de molt grans, un país on la producció agrària és molt important–, però tots sabem que sí, que és veritat, i el mateix conseller hi feia referència, que hi ha cooperatives amb una estructura molt feble que no tenen possibilitat de futur, però tampoc el Govern pot incidir en els seus socis i en els seus consells directius, que s'agrupin i tal, sinó fomentar-ho a través d'aquestes ordres i a través de pedagogia des del territori. (*Remor de veus.*)

Crec que ha quedat clar, per les intervencions de tothom, que la nostra votació no és anar en contra de la filosofia ni de la lletra, sinó dir: «Home!, no podem portar a cada Ple coses que vam votar en una llei, que hi estem tots d'acord, i que, a més a més, el Govern les està fent.»

És en aquest sentit que no hi donarem suport, però no perquè estiguem en desacord amb el fons, perquè les proves i els tossuts fets, com el que li exposava abans, són eloqüents. En aquest sentit, el nostre vot serà negatiu.

Moltes gràcies, honorable president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passarem, ara, a la votació del text de la Moció, incorporant-hi l'esmena d'Esquerra Republicana. (*Persisteix la remor de veus.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de l'autoempresa i l'autoocupació (tram. 302-00239/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el foment de l'autoempresa i l'autoocupació. La presenta, en nom del Grup Popular, la senyora Alicia Sánchez-Camacho.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Un moment, senyora Sánchez-Camacho, que acabaran...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí.

El vicepresident primer

...de sortir els diputats que vulguin sortir. (*Pausa.*) Té la paraula, senyora Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que es presenta avui és una moció dirigida al que ha de ser incrementar l'activitat emprenedora i l'activitat del foment d'autoempresa i autoocupació a Catalunya. Creiem que és una moció extraordinàriament positiva i completa, perquè tracta tots els vessants del que ha de ser el foment de l'activitat emprenedora a Catalunya i de l'activitat d'autoocupació al nostre país.

Ja vaig dir en l'exposició realitzada en la interpellació que el nostre país, Catalunya, es caracteritza per ser un país on hi han hagut sempre un gran nombre d'emprenedors, un gran nombre de persones que creaven empreses noves aquí al nostre país i generaven productivitat i ocupació.

Ara bé, considerem que calen reformes, reformes integrals, en el que és el Servei d'Autoempresa i Autoocupació del Departament de Treball del Govern de la Generalitat de Catalunya.

És per aquesta raó que hem presentat avui una moció en la qual es plantegen sis punts, sis punts en què nosaltres volem, d'alguna manera, incorporar, en primer lloc –en primer lloc–, el que ha de ser l'increment i el foment de la difusió de l'activitat emprenedora entre la població catalana, especialment pel que fa a la incorporació de continguts lectius. Aquesta Moció fa referència als continguts en formació secundària, però considerem, com s'han presentat per d'altres grups, que també fóra bo que se seguissin mantenint, i això ho dic pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que se seguissin mantenint els continguts lectius no solament a la formació secundària, sinó també a altres nivells de

la formació al nostre país. Creiem que és bo que els joves de Catalunya tinguin continguts en els quals se'ls expliqui en què consisteix l'esperit emprenedor.

El segon punt, senyor president, senyores i senyors diputats, és el que creiem que és el moll de l'os d'aquesta reforma. Considerem que és promoure una reforma integral del Servei d'Autoempresa mitjançant un decret que reguli de manera unitària i integral tots els serveis d'informació, orientació, assessorament, sobre els plans d'empresa i potenciació d'empreses en l'àmbit local.

Això ho hem fet basant-nos en uns eixos. En primer lloc, incrementar el pressupost actual de l'autoempresa, incrementar el pressupost que considerem que està minvat, considerem que ha de ser augmentat, i, per això, nosaltres, el nostre Grup, també, en el marc de les negociacions que farà amb el Govern de Catalunya, creiem que s'hauria d'incorporar l'augment del que ha de ser la partida pressupostària dirigida a fomentar l'autoempresa i l'autoocupació, a més, realitzant un seguiment tutoritzat de les tasques d'informació i orientació; racionalitzar, també, el que han de ser les concessions de les autoritzacions de les entitats acreditades, perquè n'hi ha moltes, senyores i senyors diputats, n'hi ha moltes, masses, molt bé, veig que vostès també m'ajuden, doncs masses, i, en aquest sentit, creiem que cal racionalitzar el sistema i incorporar aquelles entitats que siguin les que veritablement estiguin donant aquest servei.

A més, a la resta de l'Estat espanyol s'ha establert un sistema que està sent eficaç i, a més, està produint resultats considerablement importants, i és el sistema de la finestreta única. El que hem de fer és que en totes aquelles ajudes que, a nivell local, a nivell comarcal, a nivell autonòmic, s'estan donant per millorar la creació d'empreses, per potenciar la creació d'empreses, es faci una informació única a través del que considerem aquest servei de finestreta única. Això permetrà donar una informació integral de cara al fet que moltes d'aquelles persones, molts d'aquells treballadors, que volen crear noves empreses sàpiguen, primer, on s'han d'adreçar i, segon, quins serveis són els que tenen en tots els àmbits territorials.

En quart punt, considerem que s'han d'establir convenis de finançament que permetin millors condicions i garanties als joves, a les persones que volen crear noves empreses. I diem això perquè coneixem que el Departament de Treball ja havia establert convenis de finançament per a millorar les condicions i per a fomentar l'activitat emprenedora de les dones, per exemple amb el Cidem, i d'altres col·lectius. Considerem que s'han de prioritzar els col·lectius, també, dels joves a Catalunya i dels aturats majors de quaranta-cinc anys, als quals s'hauria de donar una línia preferent, i potenciar aquests convenis de finançament. A més, realitzar campanyes de difusió per tal de donar a conèixer els ajuts del Govern de la Generalitat de Catalunya. Mirin, senyors diputats, moltes vegades ens trobem que es donen molts serveis, que es donen moltes línies d'ajuts, per aquest Govern i que, en canvi, els catalans i les catalanes no tenen el total coneixement de què és el que se'ls està oferint.

I en darrer punt, presentar o promoure un conveni per tal que no solament estiguem fent el seguiment de la creació de petites i mitjanes empreses, sinó també el seu manteniment. Ens trobem amb el greu problema, no solament a Catalunya, sinó també a la resta d'Espanya, que es creen un gran nombre d'empreses però molt poques es mantenen al llarg dels anys. Moltes al cap d'un any o dos anys han tancat en gran part, en un percentatge considerable. Creiem que és important que des de l'Administració també es faci un seguiment de quina està sent l'activitat d'aquestes petites i mitjanes empreses i també potenciar l'activitat exterior d'aquestes petites i mitjanes empreses, que són les que generen ocupació i les que generen productivitat i creació de llocs de treball al nostre país.

Nosaltres creiem que aquesta Moció que els posem avui en consideració el que presenta és una reforma integral, una reforma positiva, que també continua potenciant el que ja havia començat a fer per aquest Departament el Govern de la Generalitat de Catalunya, però creiem que va molt més enllà, va molt més enllà, doncs, en temes com és el de les autoritzacions de les entitats acreditades, va molt més enllà en el sistema dels xecs i talons, que creiem que és un sistema que ara per ara no està funcionant en la seva totalitat al 100%, s'ha de millorar, fins i tot demanem que s'informatitzi, i, sobretot, demanem que hi hagi una normativa integral que reguli de forma integral i substancial el que ha de ser el nou servei de l'autoempresa i l'autoocupació a Catalunya.

És per això, senyors diputats i diputades, que nosaltres presentem avui –i ja veig que se m'acaba el temps– a consideració d'aquesta cambra aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. En nom del grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré ser breu, perquè crec que, al cap i a la fi, m'ho agrairan, no? Molt bé.

Deia la il·lustre diputada, la senyora Sánchez-Camacho, quan presentava la interpellació que genera aquesta Moció, ara fa quinze dies, que el Grup Popular creu que és fonamental, que és decisiu, per a les polítiques d'ocupació a Catalunya que hi hagi una reforma, que hi hagi una millora, del Servei d'Autoempresa, del foment de l'autoocupació. Doncs bé, senyora Sánchez-Camacho, hem de dir que amb aquest diagnòstic, que amb aquesta anàlisi, hi estem d'acord, hi coincidim plenament. És més, jo m'atreviria a dir que, realment, el que és necessari, el que ja és urgent i no pot esperar més, és que el Govern de la Generalitat desenvolupi veritables polítiques actives de suport i desenvolupament a les microempreses, als autònoms i als emprenedors, i quan dic això –quan dic això– no ho dic perquè sí, no ho dic per fer mal, no ho dic, tam-

poc, perquè no s'estigui fent res. Dic que amb el que s'està fent no n'hi ha prou. I és que, senyores diputades, senyors diputats, per arribar a aquesta conclusió no cal ser un geni de les finances. És suficient fer una ràpida ullada als pressupostos que, any rere any, va presentant el Departament de Treball per a economia social, per a autoempresa i per a autoocupació. Aquest any, en concret, no arribaran a 5.000 milions de pessetes. Si, després, això ho comparem amb la resta de despeses que té el Departament, no cal ser molt llest per deduir que no s'estan esmerçant els millors esforços, els esforços més adients, per col·locar l'autoempresa i l'autoocupació en el lloc que, per dret propi, li correspon.

I quan parlo de drets estic parlant, també, d'evidències, estic parlant de realitats, estic dient que més de la meitat de les empreses de Catalunya no té cap treballador assalariat, estic dient que unes 125.000 empreses tenen entre un i dos assalariats i estic dient, també, que un 10% de les empreses catalanes tenen entre tres i cinc treballadors assalariats, i això són dades no pas inventades, són dades del Departament de Treball. Aquesta –aquesta– és la realitat laboral de Catalunya.

Per tot això, nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes amb la intenció de millorar, almenys en part, aquesta Moció. Per altra banda, segons el nostre criteri, aquestes esmenes són unes esmenes plenes de seny i plenes de sentit comú, que no fan res més que portar a aquesta tribuna, a aquest Parlament, allò que dia rere dia ens estan demanant els microempresaris, els treballadors autònoms i els emprenedors.

Per aquesta raó, proposem una primera esmena que té per finalitat preservar, per principi, per a les microempreses i per als treballadors autònoms un determinat percentatge de totes les licitacions públiques que es portin a terme a casa nostra. Estem convençuts que aquesta és una de les millors maneres que existeixen per motivar i estimular des de l'Administració aquest segment de la població activa.

La nostra segona proposta és l'increment del pressupost d'enguany, amb un caràcter finalista clar, que no és altre que afavorir i facilitar l'accés de les microempreses, autònoms i emprenedors a les noves tecnologies. Tots som conscients que si volem tenir empreses competitives i amb futur, des de les administracions s'han de recolzar, sense ambigüitats, polítiques actives que incorporin els avenços tecnològics al funcionament empresarial. A Catalunya també tenim exemples de com es poden fer bé les coses en molts terrenys. Barcelona Activa n'és un bon exemple, i no pas l'únic. En el camp dels viviers d'empreses, per això, demanem una partida de 3 milions d'euros per potenciar i desenvolupar aquesta fórmula de suport i desenvolupament, aquest segment de l'activitat productiva. Per altra banda, tots sabem que molts projectes, bons projectes, no poden arribar a bon port per qüestions econòmiques i que el grau de mortaldat de les microempreses és molt elevat els primers anys de la seva vida, per moltes rasons, però, sens dubte, una de les més importants és la manca de fons per fer finançaments adequats. La falta de capital, la falta de liquiditat, fa, moltes vegades, inviàbles projectes que sobre el paper o *a priori* tenien

totes les condicions per ser tot un èxit. Per això, demanem que el Govern desenvolupi un model específic i adequat del finançament perquè aquest tipus d'empreses puguin accedir en condicions raonables al finançament que necessiten per a la seva supervivència i el seu desenvolupament.

I ja per acabar, senyor president, deixi'm explicar encara, encara que sigui breument, el sentit de la nostra darrera esmena. Tots sabem que a Catalunya l'any passat vàrem perdre 44.000 llocs de treball –44.000–, si bé és cert que el senyor Artur Mas, que és una llàstima que avui no estigui aquí, no estigui ara aquí... (*Remor de veus.*) Sí, però no hi és, aquí no hi és, eh?... (*Remor de veus.*) Doncs el senyor Mas –el senyor Mas– l'any passat va dir que se'n crearien 64.000 i se'n van perdre 44.000, una petita diferència. Però bé, és igual –és igual–, d'això ja en parlarem un altre dia, ara això són figures d'un altre paner. La veritat és que vam perdre aquests llocs de treball, eh?, i que calen a casa nostra polítiques actives de foment per a l'ocupació. Doncs bé, aquí tenim una oportunitat de fer polítiques actives en dos camps, perquè si afavorim la incorporació al món del treball de persones aturades de més de quaranta-cinc anys, joves i dones, per una banda, estem desenvolupant línies d'actuació contra l'atur, i, per altra banda, estem desenvolupant, també, polítiques actives de suport i promoció a l'autoempresa i l'autoocupació. Perquè això sigui així, perquè això sigui una realitat, s'haurien de donar ajuts per cobrir les cotitzacions de la Seguretat Social als col·lectius més febles a l'hora d'entrar en el món del treball, és a dir, aturats de més de quaranta-cinc anys, joves i dones que s'incorporen o es reincorporen al món del treball.

Il·lustre diputada, senyora, benivolguda senyora Sánchez-Camacho, nosaltres hem fet unes esmenes...

El vicepresident primer

Senyor Fernández...

El Sr. Fernández Martínez

Ja acabo, ja acabo. Hem fet unes esmenes plenes de seny, plenes de sentit comú, que són el que ens diuen la gent microempresaris, treballadors autònoms i emprenedors. Si vostès les accepten, haurem fet un pas endavant. Si no, ens quedarem pràcticament com estàvem.

Nosaltres, per responsabilitat, i no per una altra cosa, i per coherència política, donarem suport a la seva Moció.

Res més, senyores diputades, senyors diputats, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Estem a les acaballes d'un ple llarg, es nota. Bé. Les propostes d'Esquerra Republicana són esmenes per complementar alguns dels as-

pectes de la Moció de la diputada Alícia Sánchez-Camacho.

Concretament, creiem que allà on cal, sobretot, fer incidència en l'augment de l'esperit emprenedor, jo crec que no és, precisament, en l'ensenyament secundari, perquè és molt prematur, sinó precisament en aquelles àrees de l'ensenyament que aporten ja directament al món de l'empresa. Aquest seria el cas de la formació professional de grau superior, normalment destinada a persones que han acabat l'ESO i el Batxillerat, concretament el Batxillerat; per tant, estem parlant de gent de disset i divuit anys.

I, per altra banda, també, el món de l'universitari. Hi ha precisament queixes per part del món empresarial que la universitat està allunyada del món empresarial. Fins i tot, carreres tècniques com les enginyeries no tenen mòduls, no tenen assignatures que fomentin l'esperit emprenedor, que il·lustrin, que preparin la gent de les àrees tècniques –dic enginyeries, podien ser químiques, podien ser carreres de ciències– que donin una mica de noció, una mica d'immersió del que és el món empresarial, del que és portar una empresa, i, fins i tot, doncs, que animin, d'alguna manera, que el llicenciat o l'enginyer quan acabi no es limiti a plantejar-se a buscar un treball assalariat, sinó que faci l'opció de plantejar-se la creació de la seva pròpia empresa.

Per tant, el que estem fent és això, és dir: «Escolti, això de l'actitud i de la preparació en qüestió emprenedora, en capacitat emprenedora, el que s'hauria de fer és en l'àmbit d'aquests ensenyaments.»

Hi ha una altra qüestió que és la reforma integral del sistema del servei d'autoempresa. Nosaltres entenem que això hauria de passar pel Parlament, precisament per discutir-ho i perquè fos el conjunt dels grups els que mostressin el seu acord o desacord, o que poguessin, fins i tot, esmenar-ho. Entenem que un tema d'aquests, que és bàsic per a la creació de microempreses a Catalunya, seria bo que no fos purament una decisió unilateral del Govern.

I, finalment, la proposta d'Esquerra Republicana és afegir un nou punt a l'apartat que parla dels serveis emprenedors, concretament en l'apartat 2, que hi ha tres subapartats l'a, el b i el c, on s'ha detectat en diversos territoris un cert minifundisme en aquests serveis. Alguns dels casos, actuen com a pures gestories amb els dels emprenedors, i d'altres, crec que el servei que donen és escàs. Llavors es produeix un fet bastant lamentable, que gent que pretén engegar una microempresa busca assessorament, l'hi donen malament, se'n va a un altre centre d'autoemprenedor i va recurrent. I al capdavant resulta que no tira endavant, perquè molts d'aquests assessors no estan especialitzats –no estan especialitzats–, i llavors tots donen una prestació baixa a qui està intentant muntar l'empresa i del que es tractaria és d'una coordinació comarcal i especialització de la gent que porta l'autoempresa. Una especialització que podria ser algú amb pla de viabilitat, algun altre amb recerca de capital i algun altre amb tutoria d'aquests autoemprenedors.

No té sentit tenir a dos quilòmetres de distància, a ciutats i pobles veïns, gent del servei d'autoemprenedors

fent el mateix i donant el mateix servei amb el mateix baix nivell de prestacions, quan el lògic seria concentrar els esforços, coordinar-los i especialitzar-los, si més no, comarcalment.

Si aquestes esmenes són acceptades, doncs, en principi, no hi hauria cap inconvenient a votar-hi a favor. I, en tot cas, depenent de l'última intervenció de la diputada, veurem exactament quin és el sentit final del nostre vot.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no s'imaginin la satisfacció que li produeix a una persona com jo, que ha dedicat una bona part de la seva vida professional a ajudar tècnicament gent jove a muntar la seva pròpia empresa, que tots els grups parlamentaris avui defensen la importància que té l'impuls de l'economia a través de la creació d'empreses noves.

Ho dic perquè encara recordo –i no fa molts anys, no cal anar molts anys enrere– quan parlar d'aquest tema, parlar d'empresaris i de creació d'empresa semblava que era com molt conservador, això, no? I, en canvi, finalment, tots han arribat a la conclusió que hi ha poques mesures tan progressistes des del punt de vista de l'impuls de l'economia com ajudar la gent emprenedora a crear la seva pròpia empresa, el seu propi lloc de treball.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Doncs, molt bé, benvinguda sigui en aquest sentit –benvinguda sigui en aquest sentit– la iniciativa del Partit Popular, que ve a reforçar encara més aquesta activitat que el Govern de Convergència i Unió ha vingut impulsant al llarg de molts anys i que ha donat com a resultat, doncs, evidentment, la creació d'empreses importants en el nostre país.

I, en tot cas, deixin-me, només, esmentar, dels quinze eixos que en aquests moments formen part del Pla d'impuls del servei de creació d'empreses de la Generalitat, només comentar-ne cinc, perquè seria molt llarg, però n'hi han cinc que em sembla que són molt significatius, que indiquen quin és l'alt grau de coincidència entre la iniciativa que es presenta i allò que el Govern de la Generalitat està impulsant a Catalunya.

El primer: la revisió i l'avaluació del nombre d'entitats col·laboradores, per tal que en la nova fase del servei quedin les més eficients. El segon: la posada en marxa, amb algunes entitats, de l'assessorament *online* per mitjà d'Internet. El tercer: la substitució dels vals per una targeta magnètica que faciliti la gestió, el control i la liquidació de les sessions d'assessorament que realitzen les entitats col·laboradores. El quart: promoure la signatura d'un conveni amb la Universitat Oberta de Catalunya, la UOC, i amb els centres de teletreball del

Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, per tal que els emprenedors puguin disposar de la seva xarxa de centres de suport i punts d'informació amb connexió a Internet i accedir al servei.

I, finalment, per destacar-ne només cinc, dels quinze eixos d'aquesta actuació, aquella que fa referència a posar en marxa un servei de consultes *online* que permeti als emprenedors i entitats resoldre consultes puntuals sobre la creació i posada en marxa dels seus propis projectes empresarials.

Podria seguir explicant en què consisteix aquest Programa però crec que no és necessari, perquè s'entén quin és el sentit i la filosofia d'aquesta actuació. I, per tant, no fem altra cosa que presentar unes esmenes molt senzilles, que vénen a matisar una moció que de per si és, doncs –ja la he qualificada–, positiva i que estic segur que el Grup del Partit Popular tindrà a bé acceptar.

Si és així, el nostre Grup Parlamentari, evidentment, votarà favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Millo. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, solament el gran respecte que tinc per la senyora diputada Sánchez-Camacho m'impedeix dir-li que aquesta Moció és minimalista. Jo volia dir jaculatoria, però no ho dic –ja ho he dit– pel respecte que li tinc.

Per què dic això? Perquè, en resum, és un bon grapat d'apartats que ja hem aprovat, bé en conjunt o en paquets de conjunt, o bé de manera separada, en altres sessions, en proposicions no de llei de diversos grups, etcètera. Solament tenim aquí la novetat d'1,8 milions d'euros de foment per l'autoocupació, que està bé.

El problema que tinc, que segurament vostè ho aclarirà, és, per què una iniciativa molt semblant a aquesta, en el que fa referència a l'1,8 milions d'euros, que nosaltres vam plantejar en una proposició no de llei –em sembla que va ser el mes de març o una cosa així–, doncs, no va tenir el consens del seu Grup? Tampoc de Convergència i Unió. Però és igual, això segurament és la consolidació de la doble moral, del doble llenguatge, de la doble comptabilitat; però, en definitiva, estem amb aquesta Moció, que nosaltres aprovarem, òbviament. I no hem fet cap esmena, perquè la veritat és que estic ja fins a la «coronilla» d'esmenes, doncs, esmenant textos que ja hem aprovat anteriorment en altres ocasions.

L'únic interrogant que li demano que m'aclareixi és aquest. En el punt cinquè diu, vostè, exactament això: «Realitzar campanyes de difusió, per tal de donar a conèixer els ajuts que el Govern de la Generalitat està duent a terme per a la creació de treball autònom, així com incrementar en un mínim d'1,8 milions d'euros els recursos de foment de l'autoocupació.» Això és per

ara? Què vol dir, que el que es va aprovar en els pressupostos de la Generalitat, vull dir, no val? Què ha passat perquè s'incrementi això, si és que val per ara? Per què no ho diu per quan, o és per als pressupostos? Què és, una iniciació del que vindrà després i solament en mesures de foment de l'autoocupació ens quedarem amb un 1,8 milions d'euros?

Dic això, perquè em sembla que són interrogants d'un apartat imprecís i segurament que acabarà, doncs, dormint, fent la seva becaina en els ja «abultados» arxius del Parlament de Catalunya, com la resta dels apartats que tornarem a aprovar amb un cert cansament, ja per la meua part.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per posicionar-se, la senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Molt breument, senyor president. Senyores i senyors diputats, simplement per posicionar-nos sobre les esmenes, i sobretot per reconèixer al diputat de Convergència i Unió, que ha dit que amb una iniciativa i una moció d'aquestes característiques, doncs, reconeixia el que s'estava fent per part del Govern i que això era una activitat progressista.

Doncs, molt bé, senyor Enric Millo, nosaltres també creiem que és una activitat progressista i ens plau que vostè ho reconegui amb aquesta Moció, perquè aquells que molt parlen de progressisme no ho de demostren amb els actes, i el progressisme es demostra amb accions com aquestes que són positives i progressistes. (*Remor de veus.*)

En aquest sentit, el nostre Grup el que vol és presentar una reforma integral, una reforma positiva, que no considerem en cap cas minimalista, ni molt menys, sinó que considerem que va més enllà en la millora dels serveis d'autoempresa i autoocupació.

Per les esmenes presentades pel Grup Socialista... –ho deia el diputat socialista que les esmenes estaven presentades amb seny i sentit comú–, nosaltres considerem que tots els grups parlamentaris sempre les presenten amb seny i sentit comú i no dubtàvem que el seu Grup també ho feia, no ho dubtàvem. Ara bé, dir-li que en el cas que no s'acceptin, no vol dir, ni molt menys, que la Moció no sigui una moció positiva, sinó més aviat el contrari. (*Remor de veus.*)

Amb aquest sentit comú i aquest seny, al qual vostè apellava hem arribat a una transacció amb els dos primers punts de l'esmena número 1, en la qual ens referim a fomentar –a fomentar– la participació de les empreses en el mercat català de la contractació pública, i, també, a fomentar i a incrementar el pressupost per fomentar la innovació tecnològica i el comerç electrònic a les empreses.

Però, permeti'm, senyor diputat, que no li pugui acceptar la resta de les esmenes; aquesta sí que és una transacció i que lliurem a la Mesa, però la resta de les esmenes, no. I en una li vull fer especial atenció: vostè

parlava, senyor diputat, que eren i que recollia les propostes, les queixes que els ciutadans de Catalunya li adreçaven. Ens les adrecen, a tots. Els ciutadans de Catalunya ens adrecen queixes i li dic que aquesta també l'hem recollida, però no per millorar o per reduir les bonificacions de la cotització, que és competència estatal.

Respecte a les esmenes d'Esquerra Republicana, acceptar-li l'esmena número 1, en el sentit de seguir incorporant continguts lectius, que creiem que és extraordinàriament positiu per als nostres estudiants a secundària, també a la universitat, per fomentar l'esperit emprenedor.

I en els últims punts, rebutjar-li la resta, les dues, a Esquerra Republicana, per una raó, senyor diputat. Vostè diu: «Presentar una proposta de foment de l'autoempresa en un pla de foment d'ocupació que porti aquest Parlament.» D'acord, dins del Pla d'ocupació, ja ho farem; ho estem fent a la Llei del sòl, no cal un pla integral.

I després, senyor diputat, segur que vostè coneix molt bé que coordinar aquesta activitat en l'àmbit local es fa amb els agents de dinamització local, que ja s'està fent.

I només dir-li, al diputat de Convergència i Unió, que se li accepten totes les esmenes (*persisteix la remor de veus*), perquè creiem que algunes d'elles, algunes d'elles, algunes d'elles el que fan...

El president

Senyores i senyors diputats, estem a punt d'acabar aquesta sessió, els demano un últim esforç. Moltes gràcies.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...algunes d'elles el que fan és possibilitar que, mitjançant l'Administració Oberta de Catalunya, es pugui millorar el sistema de finestreta única, que el que donarà serà una informació integral a tots els joves, a totes les persones que vulguin crear una empresa a Catalunya.

I, en el sentit de les referides al finançament, sens dubte, segur que en el marc de la negociació, que el nostre Grup Parlamentari sosté amb el Govern, segur que millorarem el pressupost que té el servei d'autoempresa i autoocupació a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, ara sotmetrem a votació el text amb la introducció d'una esmena transaccional amb el Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi i el Grup Popular, referent als punts *d* i *e* dels apartats al punt 2, més l'esmena d'Esquerra Republicana número 1, referides al punt 1, i les quatre esmenes de Convergència i Unió.

Aquest és el text que sotmetem a votació, que comença ara.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i dos minuts.